Anonimus

JOCUL DIVIN AL VIEȚII

SHAMBALA

Tehnoredactare: Gabriela Popa
Culegere text: Alina Berciu

Toate drepturile asupra acestei lucrări aparţin Editurii SHAMBALA

ISBN 973-96658-6-1

Capitolul I

JOCUL DIVIN AL VIEȚII

Mulți oameni cred în mod greșit că viața este doar o luptă. În fața acestei viziuni complet greșite, scurta noastră existență pe pământ este cel mai adesea modificată într-un infern; în loc de a culege roadele experienței ei liniștiți și fericiți, spre a ne putea așeza atunci când vom ajunge în lumea de dincolo într-un loc de Pace, de cele mai multe ori noi nici nu ne dăm seama că am greșit decât atunci când a venit ceasul fatal care întrerupe lanțurile fizice în care noi singuri ne-am legat. Dar atunci este prea târziu. Căci necruțătoarea noastră ignoranță ne așează în alte lanțuri de care nu scăpăm decât în clipa când am plătit tot ce datoram, și apoi noi suntem aduși din nou la viață - la renaștere - care este condiționată de multe ori de tot ceea ce am datorat și astfel ajungem mai mereu să trăim în această suferință, atât aici cât și dincolo. S-ar putea însă spune că, în realitate, viața este un joc divin în care, dacă noi am ști să ne comportăm plini de înțelepciune, ne-am bucura adeseori atât în această existență de roadele ei cât și în altă viață, nemaivorbind de accelerarea evoluției noastre spirituale și de toate avantajele ei. În Vechiul Testament noi găsim reguli de mare însemnătate. Domnul nostru Iisus Christos ne învăța cum să dăm și cum să primim, sau ce înseamnă a da și ceea ce înseamnă în realitate a primi. Ceea ce un om seamănă, NUMAI și NUMAI aceea în final el va culege. Aceasta înseamnă că tot ce exteriorizează un om în gând sau faptă, se va întoarce mai devreme sau mai târziu spre el, ceea ce el dă, aceea va primi la momentul potrivit. Dacă dă ură, va primi ură, dacă va da dragoste, va primi dragoste, dacă critică, va fi criticat, dacă minte, va fi mințit, dacă înșeală, va fi înșelat. Trebuie de asemeni să mai știm că cel mai adesea imaginația are un rol principal în ***"JOCUL DIVIN AL VIEȚII"***.

"Țineți inima (sau cu alte cuvinte imaginația) în frâu cu toată tăria, căci prin mijlocul ei trec toate cărările vieții" (proverb).

Aceasta înseamnă că tot ce își imaginează un om, mai devreme sau mai târziu are să se exteriorizeze în lucrurile lui, în aparentele întâmplări ale vieții sale. Eu cunosc pe cineva care se temea de o anumită boală, era o boală foarte rară și greu de contactat, dar el mereu și-o închipuia și citea cu multă curiozitate despre ea până când **exact boala** respectivă s-a manifestat în corpul lui și astfel, după un timp, el a murit ca o sărmană victimă a imaginației sale distrugătoare.

Așadar, pentru ca să realizăm cu succes jocul divin al vieții, trebuie să ne educăm cât mai repede imaginația. O persoană care și-a obișnuit imaginația să-și închipuie numai binele își atrage în viață fiecare dorință dreaptă a inimii lui: sănătate, bogăție, dragoste, prieteni sau, cu alte cuvinte, primește mai mereu cea mai desăvârșită expresie a celor mai înalte idealuri ale sale.

Imaginația a fost denumită "foarfeca minții", fiindcă ea taie mereu, zi

de zi, imaginile pe care omul și le închipuie, așa că, mai devreme sau mai târziu, el va întâlni propriile lui creații proiectate în lumea din jurul lui. Ca să-și poată modela cu succes imaginația, omul trebuie să înțeleagă modul de funcționare a minții lui și să realizeze că mintea sa funcționează prin REZONANȚĂ.

Grecii spuneau: ***"Cunoaște-te pe tine însuți"***.

Mintea omului prezintă următoarele trei aspecte: subconștientul, conștientul și supraconștientul. Subconștientul este numai o cantitate de forță aproape amorfă, fără direcție. Este întocmai ca apa care face ceea ce este dirijată să facă, el nu are putere de acțiune. Orice simte omul profund și cu putere sau, altfel spus, își imaginează în mod clar, se impregnează imediat în subconștientul lui și de acolo este scos în afară până la cele mai mici detalii. De exemplu, am cunoscut o femeie care, când era copilă, își imagina totdeauna că era văduvă. Ea se "gătea" adesori în haine negre și purta un văl lung negru, iar oamenilor, "joaca" ei li părea isteață și distractivă. A crescut și s-a măritat cu un om pe care l-a iubit foarte mult. În scurt timp el a murit și imediat după aceea ea a purtat văluri lungi negre ani de-a rândul. Imaginea ei de văduvă s-a impregnat cu forță în subconștientul ei și, la momentul potrivit, s-a manifestat fără să-i pese de dezastrul pricinuit. Mintea conștientă este numită mortală sau trupească. Aceasta este mintea omenească care vede viața așa cum ea pare că este. Ea vede cu o ușurință surprinzătoare moartea, dezastrul, boala și limitările de orice fel și cu aceste imagini se impregnează prin acumulare și predominantă subconștientul.

Mintea supraconștientă este mintea divină atotputernică din interiorul fiecărui om și ea este în ființa noastră domeniul ideilor perfecte. În ea se află "modelul perfect" amintit de Platon, modelul arhetipal divin, fiindcă este bine să știm că există un model divin în interiorul fiecărui om.

"Există un gol pe care numai tu trebuie să-l umpli și pe care nimeni altul nu-l poate umple, ceva ce NUMAI tu ai de făcut, ceva ce nimeni altul nu poate face pentru tine."

Toate aceste idei perfecte sunt exact înfățișate (chiar dacă în stare latentă) în mintea supraconștientă. De obicei ele țâșnesc în conștiință ca un ideal irealizabil, ceva care aparent pare prea frumos ca să fie adevărat.

În realitate acesta este adevăratul destin divin al omului, străfulgerat adesea de conștiința infinită, care este înăuntrul lui însuși.

Mulți oameni nu-și cunosc propria lor menire și se luptă pentru lucruri deșarte care nu trebuie să le aparțină lor și care dacă le-ar realiza, le-ar aduce mari deceptii și insatisfacții. De exemplu: o femeie vine la mine și-mi cere "să-i spun cuvântul tainic" care să o ajute să se căsătorească cu un tânăr oarecare de care ea se simțea foarte îndrăgostită. (Ea îl numea pe el A.B.).

I-am răspuns că aceasta ar fi o violare a legilor spirituale și că eu voi rosti cuvântul tainic doar pentru omul de drept, omul care, de fapt, îi aparține el prin alegerea divină. Am adăugat: "Dacă nu-i el, atunci să știi că vei primi echivalentul lui". Ea l-a văzut după aceea pe A.B. de mai multe ori, dar nici un pas hotărâtor nu a intervenit în prietenia lor. Într-o seară ea m-a cheamat la telefon și mi-a spus: "Știi, în ultima săptămână A.B.nu mi-a mai părut ca fiind așa de extraordinar".

I-am răspuns: "Se poate să nu fie el alegerea ta divină, poate că altul este cel pe care îl meriți de drept". Puțin după aceea ea s-a întâlnit cu un alt bărbat care s-a îndrăgostit pe dată de ea și care i-a mărturisit că ea este idealul lui. El îi spunea tot ceea ce altă dată ea dorise să audă de la A.B. Curând s-a îndrăgostit și ea de el și n-a mai interesat-o deloc A.B. Găsim aici legea înlocuirii, o idee dreaptă s-a substituit uneia greșite și prin aceasta nu a fost nici o pierdere, nici un sacrificiu.

Iisus Christos nu întâmplător spune: "Căutați mai întâi împărăția lui

Dumnezeu și dreptatea Lui și apoi toate celelalte vi se vor oferi însutit". Tot El spune că Împărăția lui Dumnezeu este permanent înăuntrul omului. Împărăția lui Dumnezeu este domeniul ideilor drepte și înțelepte ale modelului divin.

Iisus Christos ne învață că totdeauna vorbele omului au un rol fundamental în jocul vieții: "Prin cuvintele tale te vei îndrepta și tot prin cuvintele tale te vei osândi". Mulți oameni și-au atras dezastrul în viață doar prin vorbele lor greșite. De exemplu, o femeie mă întreabă din ce cauză viața ei de acum este plină de sărăcie și lipsuri. Înainte avea o casă mare, era înconjurată de lucruri frumoase și avea mulți bani. Am stabilit că pe atunci, obosită de conducerea casei, spunea mereu: "Sunt bolnavă și obosită de atâtea lucruri, aș dori să trăiesc într-o ladă" și tot ea a adăugat: "Azi iată că am ajuns să trăiesc chiar într-o ladă". Așadar, ea singură și-a prooroclt ei înșăși "că va ajunge să trăiască într-o ladă".

Mintea subconștientă nu are simțul umorului și adesea oamenii ajung în situații nefericite doar prin cuvintele lor spuse într-un anumit MOMENT în glumă.

Alt exemplu: o femeie care avea sume enorme de bani, glumea adesea că "ea se pregătește să fie gata pentru azilul de săraci". După câțiva ani, ea a devenit foarte săracă, fiindcă și-a impregnat cu perseverență subconștientul cu imaginea lipsurilor și a limitărilor pe care singură le chema.

Din fericire legea rezonanței lucrează pe amândouă căile și tot prin puterea cuvintelor o situație de lipsă poate fi schimbată în una de prosperitate. De exemplu, o femeie a venit la mine într-o zi caldă de vară ca să o ajut să ajungă la prosperitate. Era timidă, dezorientată și descurajată. Spunea că actualmente nu are decât opt dolari; i-am răspuns: Dumnezeu va binecuvânta acești opt dolari și-i va înmulți, după cum Iisus a înmulțit pâinea și peștii, fiindcă tot El a spus că fiecare are la rândul său puterea să binecuvânteze, să înmulțească, să vindece, să îmbogățească. Ea a întrebat:

"Ce trebuie să fac acum?" I-am răspuns: "urmează-ți plină de speranță intuiția, ai vreo inspirație divină să faci ceva, să te duci undeva?"

Intuitiv superior înseamnă cu adevărat intuitiv, adică aceasta presupune să fii călăuzit în mod divin dinăuntru; aceasta este totdeauna o călăuză sigură a omului. Despre legile intuiției divine vom reveni într-un alt capitol. Femeia a zis: "Nu știu, parcă aș dori să merg acasă, fiindcă am exact banii de drum". Casa era într-un oraș sărăcăcios și mintea rațională ar fi trebuit să-i spună să stea la New York, să-și caute de lucru și să adune ceva bani. Am răspuns: "Du-te acasă. Nu nesocoti niciodată o inspirație divină". În ceea ce mă privește, eu am spus următoarele cuvinte: "Spirit Divin infinit, deschide calea în cazul acestei femei pentru o mare abundență. Ea trebuie să devină un magnet irezistibil față de tot ce-i aparține prin drept divin". Ei i-am spus de asemenea să rețină această frază. Ajungând acasă ea a fost invitată de o cunoștință la care a întâlnit un vechi prieten al familiei ei. Prin el a primit după aceea câteva mii de dolari în mod aparent miraculos. Mai târziu oamenii îi spuneau adesea: "Vorbește oamenilor despre fericirea care a venit la dumneata cu opt dolari și o dorință".

La dispoziția omului există totdeauna belșugul și adesea el poate să se manifeste numai prin dorință, credință și cuvântul rostit.

Christos a arătat cât se poate de clar că omul trebuie să facă primul pas: "Cere cu tărie și ți se va da, caută cu tenacitate și vei găsi, bate cu mult curaj și ți se va deschide". (Matei 7.7)

În scripturi citim: "În ceea ce privește ajutorul oferit în lucrul mâinilor mele, poruncește-mi tu mie".

Inteligența infinită a lui Dumnezeu este gata întotdeauna să îndeplinească dorințele binefăcătoare ale omului, fie ele mici sau mari.

Fiecare dorință binefăcătoare exprimată sau neexprimată este o cerere. De multe ori suntem mirați când o dorință tainică ne este îndeplinită dintr-o dată. Un exemplu: odată, de Paște, am văzut mai mulți trandafiri în geamul unei florării, am dorit să-i primesc și o clipă i-am văzut, mental, intrați pe ușă aduși de cineva la mine. Paștele veni și odată cu el, mi s-a dăruit frumosul arbust de trandafir. I-am mulțumit emoționată prietenei mele și i-am spus că aceasta era exact ce mi-am dorit. Ea mi-a spus: "Eu nu ți-am trimis trandafiri, ci liliac". Așadar atunci mi-am dat seama că florarul a încurcat ordinul primit si mi-a trimis mie un arbust de trandafir numai fiindcă eu am declanșat legea divină în acțiune și aceasta a fost pentru ca eu să am trandafirul pe care l-am dorit.

Între om și idealurile lui divine cele mai înalte sau dorințele sublime ale inimii lui, nu stă nimic altceva decât îndoiala și frica. Când omul dorește cu putere, fără pic de teamă, orice dorință binefăcătoare îi este îndeplinită imediat.

Într-un capitol viitor voi explica rațiunea științifică a acestui fapt și cum trebuie să fie rasă frica din conștiința omului. Ea este singurul dușman foarte puternic al omului, frica de lipsă, frica de nereușită, frica de boală, frica de pierdere sau simțământul de nesiguranță într-un plan oarecare, frica de frică. Iisus a spus: "De ce sunteți înfricoșați, o, voi, puțin credincioșilor ?"(Matei 8.25) Așadar, noi trebuie să înlocuim frica prin curaj și credință, fiindcă frica este credința rea inversată, credința puternică în rău, care apare în locul credinței în bine.

Rostul "JOCULUI DIVIN AL VIEȚII" este acela de a vedea clar propriul tău bine și de a înlătura complet toate imaginile mentale ale răului. Aceasta se face prin impregnarea constantă a minții subconștiente cu realizarea fermă a binelui. Un om strălucitor și plin de succese ne-a mărturisit că a izbutit să-și smulgă complet frica din conștiința lui citind mereu lozinca: "DE CE SĂ SUFERI DINAINTE, POATE CĂ DE CEEA CE ÎȚI ESTE FRICĂ NU ARE SĂ SE ÎNTÂMPLE NICIODATĂ". Aceste cuvinte s-au săpat adânc în

mintea lui subconștientă și el a amplificat astfel convingerea că: "numai binele poate pătrunde în viața lui și de aceea pentru el PERMANENT numai binele se poate manifesta".

În capitolul următor voi insista asupra metodelor de impresionare și impregnare a minții subconștiente. Ea este servitorul credincios al omului, dar trebuie multă băgare de seamă, ca să i se dea NUMAI ORDINE BENEFICE ȘI EXACTE. Omul are un ascultător tacit în preajma lui și anume: mintea lui subconștientă. Fiecare vorbă se imprimă fulgerător acolo și mai târziu ea apare în exterior cu detalii uimitoare. Subconștientul este asemenea unei înregistrări pe care un cântăreț o face pe un disc de patefon foarte sensibil. Fiecare notă și fiecare ton se înregistrează și dacă strănută sau ezită atunci când el cântă, acest fapt se înregistrează de asemenea. Tocmai de aceea este necesar să sfărâmăm toate înregistrările vechi, rele și proaste din mintea subconștientă, pe care nu dorim să le păstrăm și să facem alte înregistrări noi, bune, clare și frumoase. Spune chiar tu tare, cu putere și cu o mare convingere, aceste cuvinte miraculoase: "Acum sfărâm și dărâm complet prin cuvântul meu binefăcător rostit, toate înregistrările învechite, rele și greșite din mintea mea subconștientă. Acestea toate trebuie să se întoarcă la grămada cu nisip a nimicniciilor originare, fiindcă ele au provenit din propria mea imaginație răutăcioasă, proastă și deșartă. Fac noi înregistrări perfecte, binefăcătoare cu ajutorul lui Christos, care se află înăuntrul meu. Aceste înregistrări sunt de sănătate, bine, bogăție, dragoste și reprezintă pentru mine desăvârșita expresie de sine".

Acesta este jocul divin al vieții, jocul ce trebuie să fie terminat în chip desăvârșit. În capitolele următoare, vă voi arăta că un om care nu cunoaște cât mai bine puterea magică a cuvântului este mai mereu înapoia timpului său.

"Moartea și viața, fericirea și nefericirea stau toate în puterea gândurilor și a spuselor tale!". (Prov.18.21.)

Capitolul II

LEGEA TAINICĂ A PROSPERITĂȚII

"Ea, atotputernicia divină va fi totdeauna apărarea ta și cu ajutorul ei vei avea oricând belșug de arginți". Unul dintre cele mai mari mesaje oferite rasei umane prin scripturi este că Dumnezeu este averea cea mai de preț a omului și omul poate pune în libertate prin cuvântul lui rostit tot ce-i aparține lui prin drept divin. Tocmai de aceea el trebuie să aibă totdeauna o perfectă încredere în cuvântul lui rostit. Isaia spunea: *"Cuvintele mele nu se vor întoarce niciodată în van la mine, ci vor îndeplini ceea ce trebuie, acolo unde sunt trimise"*. Vorbele și gândurile omului sunt o forță tainică vibratorie foarte puternică care permanent modulează și modelează mereu trupul și faptele omului.

O femeie a venit la mine disperată spunându-mi că va fi evacuată la 15 ale lunii, pentru o datorie de 3000 de dolari. Ea nu vedea cum va găsi acești bani și era speriată. I-am spus că Dumnezeu este averea sa și că pentru fiecare cerere adresată lui cu speranță există un ajutor.

Așa că am spus cuvântul. Am mulțumit apoi lui Dumnezeu că femeia va primi cei 3000 de dolari la timpul potrivit și pe calea cea dreaptă. Ei i-am cerut să aibă perfectă încredere și să acționeze în concordanță cu perfecta ei încredere în ajutorul lui Dumnezeu. Ziua de 15 a lunii a venit, dar iată că nici un ban nu s-a materializat. Ea m-a cheamat la telefon și m-a întreabat ce trebuie să facă mai departe. I-am spus că azi e sâmbătă, așa că nu se fac evacuări azi. Datoria dumitale este doar să te comporți ca și cum ai fi bogată, arătând prin aceasta perfecta încredere în banii care vor veni. M-a rugat atunci ca să iau masa cu ea ca s-o îmbărbătez. Când am întâlnit-o la restaurant i-am zis: Nu-i momentul să faci economii, comandă o masă scumpă, acționează ca și cum deja ai fi primit cei 3000 dolari. Orice lucru bun, oricum ar fi, dacă îl ceri în rugăciune, cu credință, până la urmă îl vei primi. Trebuie să acționezi ca și cum ai fi primit banii cu adevărat. A doua zi dimineață, ea m-a rugat să stau cu ea în timpul zilei. I-am răspuns: Nu, nu este cazul și te rog să nu uiți că tu ești protejată în mod divin și Dumnezeu nu e niciodată în întârziere". Seara ea mi-a telefonat și mi-a spus extrem de exaltată: Draga mea, mi s-a întâmplat o minune. Stăteam în camera mea când am auzit soneria. Am spus femeii să nu lase pe nimeni înăuntru. Femeia, care făcu astfel, se uită pe fereastră și spuse: <E vărul dumnevoastră, cel cu barba albă. I-am spus: Cheamă-l, mi-ar place să-l văd. Era gata să treacă colțul când a auzit glasul meu și s-a întors. Am stat de vorbă cu el aproape un ceas si la plecare mă întrebă: Dar apropo, cum stai cu finanțele? I-am spus că-mi trebuie bani și el mi-a răspuns: Îți voi da 3000 de dolari la începutul lunii. N-am vrut să-i spun că voi fi evacuată. Ce trebuie să fac, doar știi că îi nevoie de ei mâine. I-am spus: Spiritul nu-i niciodată în

întârziere. Am mulțumit că dânsa a primit banii pe planul invizibil și că ei s-au manifestat la timp. A doua zi dimineață, vărul ei o chemă și-i spuse: Îți voi da banii chiar în dimineața asta. După amiaza ea a avut banii în contul ei de la bancă. A scris cecurile atât de repede cât îi îngăduia emoția ei. Dacă cineva cere succes, dar în realitate se pregătește pentru pagubă, va culege situația pentru care se pregătește. De exemplu: un om a venit la mine ca să spun un cuvânt divin pentru ca o datorie veche să-i fie iertată. Am aflat că el își pierde vremea plănuind ce-i va spune omului când nu-și va plăti datoria, neutralizând prin aceasta cuvintele mele. El ar fi trebuit să se vadă pe el însuși plătind datoria. Avem o exemplificare din Biblie cu cei trei magi din deșert rămași fără apă pentru oameni și caii lor. Întâlnindu-l pe profetul Elisei, Iisus în viața anterioară, le-a dat acest răspuns minunat: "*Astfel grăit-a Domnul: Nu veți vedea vânt, necum ploaie și totuși veți face calea aceasta plină cu trandafiri.*"

Omul trebuie să se pregătească pentru lucrul pe care l-a cerut chiar când nu există nici cel mai slab semn că îl va primi la vedere. Exemplu: o femeie era în căutarea unui apartament, când era mare criză de apartamente în New York. Prietenii îi spuneau că va trebui să vândă mobila și să se mute la hotel. Ea răspundea: Nu vă îngrijiți de mine, sunt supraom și voi găsi apartamentul și spunea mereu așa: "Spirit divin infinit, deschide calea șansei pentru apartamentul cuvenit". Ea știa că există un ajutor divin pentru fiecare cerere și că acesta este necondiționat, lucrând pe planul spiritual. "Eu împreună cu Dumnezeu formez majoritatea!". Și pe când gândul spus sau rațiunea îi spunea că s-ar putea să nu găsească un apartament, ea se vedea cumpărând albituri pentru noul ei apartament. Ea se pregătea astfel, acționând ca și cum totul ar fi fost îndeplinit și ar fi avut deja apartamentul. Într-adevăr, la un moment dat ea a găsit unul în mod miraculos și l-a fost dat ei, deși existau vreo 200 de solicitanți. Albiturile au dovedit pentru ea credința activă. E inutil să mai spunem că trandafirii sădiți în deșert de către cei trei magi au fost după aceea plini de flori.

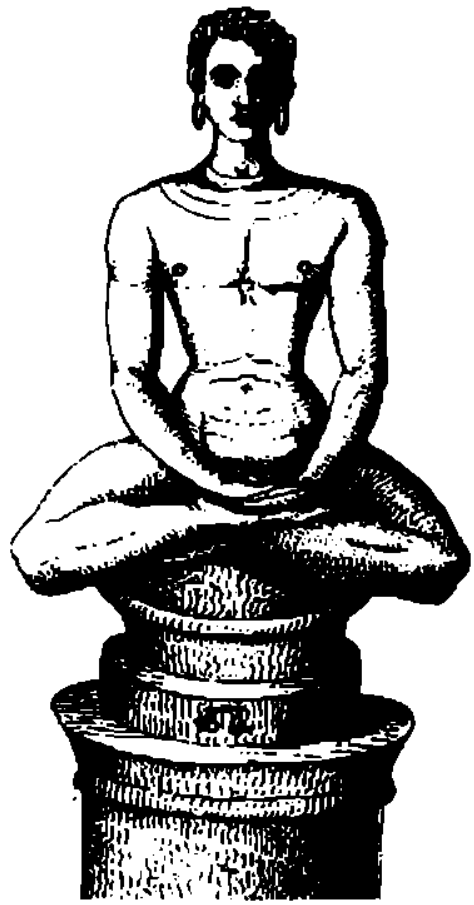

Să te adâncești în vibrațiile spirituale ale lucrurilor nu-i ușor pentru un om obișnuit. Gândurile dușmane, de îndoială și frică se agită în subconștient. Ele sunt "armata străinilor" care trebuie alungată. Aceasta explică de ce este așa de densă "întunecimea dinaintea zorilor". O mare realizare este adeseori precedată, în mod obișnuit, de gânduri chinuitoare. Făcându-ți o declarație divină de înalt adevăr spiritual, provoci credințele vechi din subconștient și "eroarea este expusă" ca să fie dată afară. Trebuie să faci afirmații despre bine și adevăr în mod regulat, să te bucuri și să mulțumești că ai primit un nou adevăr. "*Înainte de a mă chema, eu îți voi răspunde*". Aceasta înseamnă că fiecare dar bun și perfect este cu anticipație al omului și el așteaptă numai să fie recunoscut de către acesta. Omul poate primi numai ceea ce vede și conștientizează el însuși că primește.

Copiilor lui Israel li s-a spus că vor avea tot pământul pe care pot să-l vadă. Acest lucru e adevărat pentru fiecare om. El are totdeauna numai țara dinăuntrul viziunii mentalului său. Fiecare operă mare, fiecare realizare genială a fost adusă în manifestare prin ținerea ei

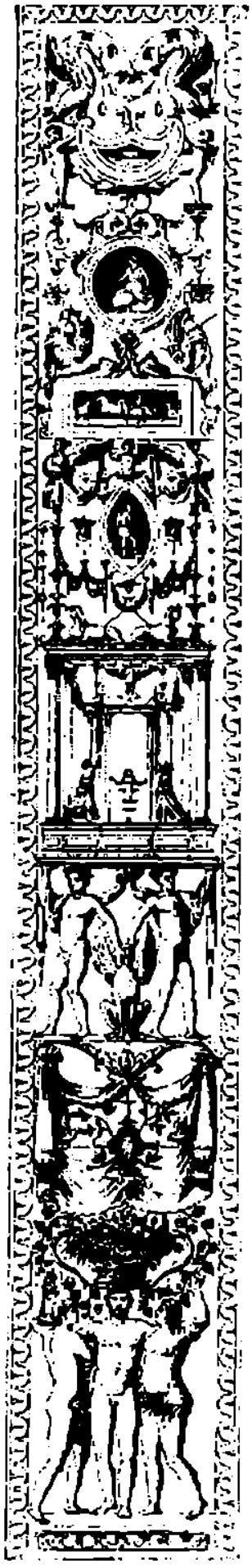

consecventă în viziune și adesea, înaintea unei mari realizări vin spre a-l încerca pe om aparențe de nereușită și descurajare.

Când copiii lui Israel au ajuns în Țara Făgăduinței, le era teamă să pășească înăuntru spunând că aceasta era plină de uriași care îi făceau să se simtă ca niște lăcuste. Aceasta este la fel și în ceea ce privește experiența fiecărui om.

Cu toate acestea, acela care cunoaște legea divină spirituală, nu este zdruncinat de aparențe, el se bucură din plin încă din captivitate. Aceasta înseamnă că el persistă în viziunea lui binefăcătoare și chiar ajunge să mulțumească pentru că sfârșitul este aproape și că el a primit. Iisus a dat un minunat exemplu, spunând discipolilor: "*Mi-ați spus că mai sunt patru luni până ce va fi gata recolta. Dar eu vă spun vouă, ridicați-vă acum privirea și uitați-vă la câmp, fiindcă iată recolta este gata pentru seceriș.*" Viziunea lui clară a străpuns "lumea materială" și el a văzut clar în lumea cu patru dimensiuni, așa cum stau lucrurile cu adevărat, fiindcă ele erau deja perfecte și desăvârșite în mintea divină. Tot așa și omul, trebuie să țină trează viziunea asupra realizării lui divine și să ceară manifestarea celor ce CREDE că le-a primit cu adevărat. Aceasta poate să fie sănătate perfectă, dragoste, belșug, casă, prieteni sau o expresie de sine perfectă. Toate acestea sunt REZONANȚE cu idei perfecte înregistrate în Mintea Divină și ele trebuie să-i vină omului prin el și nu la el. Exemplu: un om a venit să-mi ceară să-i fac o dinamizare spirituală divină pentru succes. Trebuia numaidecât să călătorească și îi trebuiau 5000 de dolari pentru întreprinderea sa. Timpul limită era aproape trecut când a venit la mine. Nimeni nu dorea să facă investiție în întreprinderea sa și banca a refuzat în mod categoric să-i împrumute. Am replicat: "Bănuiesc că te-ai pierdut cu firea când ai fost la bancă și de aceea și puterea dumitale a slăbit. Poți controla orice situație dacă te controlezi foarte bine mai întâi pe tine însuți. Du-te iar la bancă și eu te voi ajuta". Ajutorul meu divin era: gândeam cu putere că ești identificat în dragoste cu spiritul oricui este în legătură cu banca. Lasă ideea divină să se manifeste în această situație. El îmi replică : "Femeie, vorbești de lucruri care îmi sunt imposibile, mâine e sâmbătă, banca se închide la 12 și trenul nu mă poate duce acolo decât până la 10 și eu nu am timp decât până mâine, așa că e prea târziu. Am răspuns: nu știu nimic despre afaceri, dar știu un adevăr esențial despre Dumnezeu. Dumnezeu atunci când vrea să ajute nu are nevoie de timp și El niciodată nu-l în întârziere. Cu el toate lucrurile binefăcătoare sunt posibile. El a spus: "totul sună așa de frumos când stau și te ascult dar totodată îmi dau seama că atunci când voi pleca va fi îngrozitor". Locuia într-un oraș îndepărtat și timp de o săptămână n-am auzit nimic de el: pe urmă mi-a venit o scrisoare. Spunea: "Ai avut dreptate, am luat ca prin miracol bani și n-am să mă mai îndoiesc niciodată de adevărul lucrurilor pe care mi le-ai spus". Când l-am văzut l-am întrebat: "Ce s-a întâmplat?".

El mi-a spus: "Trenul a fost în întârziere și am ajuns acolo exact cu 15 minute înainte de 12. Am sosit calm la bancă și le-am spus că: Am venit pentru împrumut, și spre uimirea mea ei mi l-au acordat fără nici o întrebare. Au fost ultimele 15 minute ale timpului îngăduit lui și Spiritul Divin Infinit nu a fost în întârziere. În această împrejurare, omul acesta nu ar fi putut să se descurce singur. Îi trebuia cineva care să-l ajute să-și mențină noua sa viziune. Este ceea ce un om poate face pentru altul. Iisus a cunoscut adevărul acesta când a spus: *"Dacă doi dintre voi se vor învoi (VOR FI ÎN ARMONIE) (cu o fermă credință) pe pământ pentru orice lucru bun pe care îl vor cere, vi se va da ceea ce doriți de la Tatăl meu care este în ceruri."* Cel care caută este cel mai adesea neîncrezător sau este prea copleșit de treburile sale și atunci el este plin de îndoieli, de suspiciuni și de frică. Prietenul sau "vindecătorul" este lucid și obiectiv, el vede clar succesul, sănătatea sau prosperitatea și niciodată nu șovăie, pentru că el nu-i legat de acea situație. Totdeauna este mult mai ușor să realizezi cu detașare pentru altul decât pentru tine însuți, așa că nimeni nu trebuie să ezite să ceară ajutor de la cel ALES de Dumnezeu când simte în el șovăiala. Un observator atent al vieții a spus odată: "nici un om nu poate să nu reușească dacă o altă persoană crede cu tărie în succesul lui". Aceasta este puterea viziunii transfiguratoare și mulți oameni mari își datorează succesul lor soției, iubitei, prietenei ori surorii care au acționat pline de dăruire ca niște SHAKTI-uri pentru el sau chiar prietenului care a crezut în el și a păstrat mai mereu, plin de dragoste și fără șovăială, imaginea lui perfectă.

Capitolul III

PUTEREA MAGICĂ A CUVÂNTULUI

"Prin cuvintele tale te vei îndrepta şi tot prin cuvintele tale te vei osândi" (12.37). Când cineva cunoaşte cu adevărat puterea cuvântului este foarte îngrijit în conversaţia lui. El trebuie să observe reacţia generată de REZONANŢA cuvintelor lui, să ştie că ele nu trebuie niciodată să se întoarcă goale. Prin vorba lui rostită, omul îşi făureşte în mod continuu prin REZONANŢELE declanşate legi pentru el însuşi. Cunosc pe cineva care spunea: "eu pierd întotdeauna trenul, el pleacă exact când ajung eu". Fiica lui spunea: "eu prind întotdeauna trenul; este sigur că acesta vine exact când ajung eu". Aceasta s-a întâmplat multă vreme. Fiecare şi-a făurit prin urmare o lege pentru sine, unul O LEGE de lipsuri, celălalt O LEGE de succese. Aceasta este psihologia misterioasă a superstiţiilor. Potcoava sau piciorul de iepure nu conţin de fapt nici o putere, dar vorba fermă spusă de om cu o credinţă binefăcătoare că acestea îi vor aduce noroc, creează speranţa în mintea subconştientă şi atrage apoi graţie REZONANŢEI cu energii subtile beatifice o situaţie fericită. Cred de altfel că acestea nici nu sunt luate în consideraţie când omul are o spiritualitate avansată şi cunoaşte o lege mai înaltă. Când suntem superstiţioşi nu ne putem întoarce, dar putem acţiona astfel încât să scăpăm de asemenea imagini. De exemplu: doi oameni din clasa mea au avut câteva luni succes în afaceri, dar deodată "ceva" îi duse la faliment. Am încercat să analizez situaţia şi am găsit că în loc să-şi facă binefăcătoare afirmaţiile şi să aibă nădejde în Dumnezeu pentru succes şi prosperitate, ei şi-au cumpărat fiecare câte o maimuţică cu "noroc". Am spus: văd că voi vă încredeţi mai mult într-o maimuţă "cu noroc", decât în Dumnezeu. Lăsaţi la o parte maimuţa cu noroc şi chemaţi să acţioneze în voi legea iertării, "fiindcă omul are totdeauna la dispoziţie puterea să-şi neutralizeze toate greşelile lui". Ei au hotărât să-şi arunce maimuţele "norocoase" şi le-a mers iarăşi bine.

Asta nu înseamnă că trebuie să aruncăm imediat toate obiectele "purtătoare de noroc" sau potcoavele din casă, dar trebuie să recunoaştem faptul că nu ele singure au putere, ci că există o singură "putere", Dumnezeu, şi că ele ne ajută DOAR ca să ţinem mereu treaz sentimentul speranţei.

Într-o zi eram cu o prietenă care era foarte supărată. Traversând strada, ea a găsit o potcoavă. Imediat s-a bucurat considerând că acesta este un SEMN BUN şi şi-a recăpătat speranţa. Mi-a spus că fără îndoială Dumnezeu i-a trimis potcoava ca să-i dea curaj. În acel moment acesta era într-adevăr singurul lucru ce se putea înregistra în conştiinţa ei. Speranţa ei a devenit apoi credinţa care s-a şi realizat într-un chip minunat. Doresc să clarific faptul că oamenii menţionaţi mai înainte se lăsau să depindă în totalitate de maimuţele lor considerându-le DOAR pe acestea purtătoare de noroc, spre deosebire de femeia care a recunoscut că dindărătul potcoavei spre ea se revela că există puterea lui Dumnezeu. Ştiu din propria mea experienţă că adeseori trebuie multă energie ca să poţi nimici pe deplin credinţa că unele lucruri aduc nenorociri. Dacă o singură dată lucrul s-a petrecut,

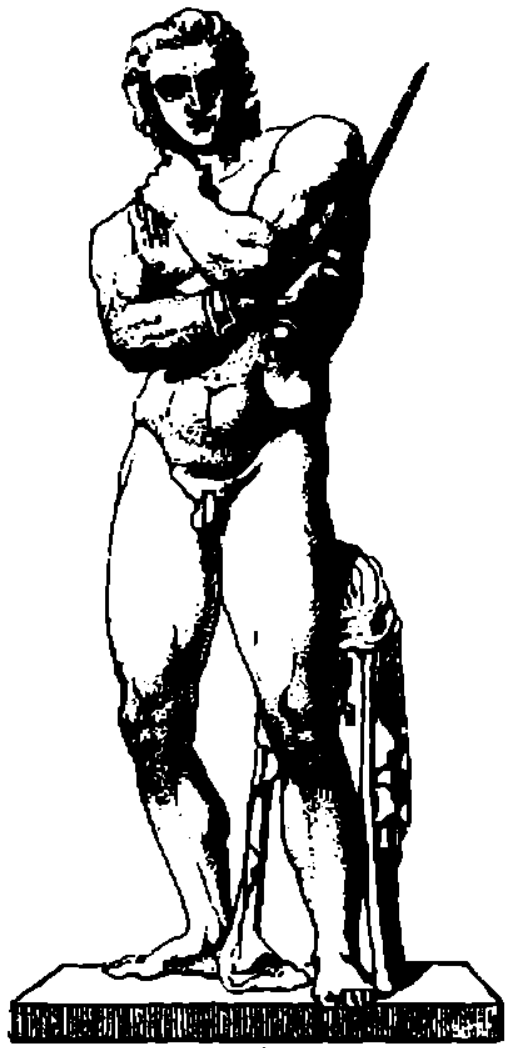

dezamăgirea urmează fără doar şi poate. Am găsit că singura cale prin care am putut să determin o schimbare în subconştient a fost utilizând afirmaţia: "Nu există două puteri, există o singură putere, Dumnezeu. De aceea nu există piedici sau dezamăgiri şi acest lucru înseamnă pentru mine un lanţ nesfârşit de surprize fericite". Am observat la scurt timp după aceea o schimbare imediată şi un lanţ de surprize fericite au început să apară mai mereu în drumul meu. Aveam o prietenă care zicea că nu s-ar putea hotărî NICICUM să treacă pe sub o scară. Am spus: dacă te temi, înseamnă că tu crezi în două puteri, binele şi răul, în loc de una singură. Cum Dumnezeu este bun, înţelept şi absolut, înseamnă că în UNITATEA Sa nu pot exista două puteri opuse, decât dacă omul îşi face o lege falsă despre rău pentru sine însuşi. Arată totdeauna că tu crezi într-o singură putere, Dumnezeu şi că pentru tine nu există nici o putere sau realitate în ceea ce priveşte răul trecând pe sub scara pe care o vei vedea.

Puţin după aceea, ea s-a dus la banca ei. Dorind să-şi deschidă caseta de la depozitul safe-ului ei a remarcat că era o scară în drumul ei. În această situaţie ei îi era imposibil să ajungă la safe-ul ei fără să treacă pe sub scară. Ea tremura de frică şi s-a întors. Totuşi, când a ajuns în stradă, vorbele mele i-au răsărit în ureche şi brusc s-a decis să se întoarcă şi să îndrăznească să treacă pe sub scară.

A fost un moment grav în viaţa ei, căci până atunci scările au ţinut-o în captivitate mulţi ani. S-a întors ferm hotărâtă din stradă spre boltă, dar iată că scara nu mai era acolo.

Aceasta se produce adesea. Dacă vrei cu adevărat să-ţi învingi frica şi deja te-ai hotărât, de multe ori nici nu mai trebuie să faci acel lucru. Aceasta este legea nonrezistenţei,care este aşa de puţin înţeleasă. Unii spun: "curajul este miraculos fiindcă el conţine geniu şi magie". Înfruntă o anumită situaţie fără frică şi vei remarca imediat după aceea că nu există situaţie pe care să nu o poţi înfrunta, ea cade cel mai adesea la o parte prin propria ei greutate. Explicaţia este că CEL MAI ADESEA frica atrage prin REZONANŢĂ "scara" în drumul tău, iar curajul tot prin REZONANŢĂ o îndepărtează. Astfel apare evident că uriaşe forţe invizibile lucrează în şi pentru om EXACT aşa cum îşi trage chiar el singur "scările", cu toate că adeseori nu o ştie. Datorită puterii magice vibratorii a cuvântului, orice vorbeşti vine prin REZONANŢĂ spre tine. Oamenii care vorbesc mai mereu de boală o atrag prin REZONANŢĂ în mod inevitabil. După ce omul cunoaşte adevărul, el trebuie să fie foarte atent la vorbele sale. De exemplu: am o prietenă care-mi zice de multe ori la telefon: vino să mă vezi şi să mai trăncănim despre lucrurile trecute. Această bârfeală a ei despre trecut înseamnă o oră cu aproape 500 până la 1000 de cuvinte relé sau distructive, principalele ei

subiecte fiind atunci amintiri despre pierderi, lipsuri, insuccese, părăsiri și boală. I-am răspuns: nu, îți mulțumesc, am avut destule flecăreli chinuitoare despre trecut în viața mea, sunt foarte dăunătoare și costisitoare, totuși, aș fi foarte bucuroasă să trăncănim despre noutăți minunate și despre cele bune pe care le dorim, și nu despre cele pe care nu le dorim. Este o zicală străveche cum că omul singur poate folosi magic vorbele lui în trei moduri: să vindece, să rănească, sau să prospere. Ceea ce unul spune despre alții va fi spus ulterior despre el, și ceea ce unul dorește pentru alții aceștia îi vor dori mai târziu lui. Blestemele ca și puii se întorc până la urmă la cloșcă. Dacă cineva dorește altuia un rău, poate fi sigur că atrage mai târziu respectivul rău asupra lui. Dacă cineva dorește cu adevărat să ajute pe un altul pentru a avea succes, el își dorește în felul acesta lui însuși spre a avea mai mereu succes. Corpul omenesc poate fi reînnoit și transformat datorită proceselor fulgerătoare de REZONANȚĂ care se declanșează în microcosmosul ființei noastre prin cuvântul cel mai bun care este rostit și printr-o vizlune binefăcătoare, clară și fermă. Atunci ca prin minune boala poate fi complet ștearsă din conștiință. Metafizicianul și, de asemeni, yoghinul avansat știe că orice boală are o corespondență psiho-mentală și că pentru a ajuta trupul, trebuie mai întâi să ajutăm sufletul și mintea. Sufletul este într-o anumită măsură mintea subconștientă și tocmai de aceea el trebuie să fie cât mai repede salvat de la gândurile rele (malefice) și vătămătoare. În psalmul 22 citim ***"Doamne Dumnezeule, te implor ajută-mă și sufletul mi-l întărește"***. Asta înseamnă că înainte de toate mintea subconștientă (sufletul) trebuie să fie întărită prin idei binefăcătoare, profund drepte pentru a apare astfel "mariajul mistic" care este mariajul sufletului cu mentalul superior sau, altfel spus, al subconștientului cu supraconștientul. Căci se știe că acestea trebuie să fie una. Când subconștientul este inundat de ideile perfecte ale supraconștientului, Dumnezeu și omul sunt una. *"Eu și Tatăl Ceresc suntem una"*. Asta înseamnă că atunci el este una sau, altfel spus, că el intră în comuniune cu regatul ideilor perfecte, pentru că noi știm că omul este făcut DELOC ÎNTÂMPLĂTOR după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și că lui i s-a dat putere de stăpânire asupra tuturor lucrurilor și energiilor create, spre a le folosi NUMAI ÎN BINE pentru corpul ori pentru ființa sa și pentru a face față nevoilor sale.

Este prin urmare perfect adevărat când afirm că orice boală și orice insucces vin înainte de toate de la violarea legii supreme a iubirii. ***"O nouă poruncă vă dau acum vouă: Iubiți-vă unii pe alții!"***. În "JOCUL DIVIN AL VIEȚII" iubirea nesfârșită împreună cu bunăvoința alungă repede din ființa noastră orice răutate. De exemplu, eu am întâlnit cândva o femeie care avea de mulți ani o teribilă boală a feței. Doctorii spuneau că boala ei este incurabilă și ea era disperată. Era artistă de teatru și se temea foarte tare că va fi dată afară și că nu va mai avea alt mijloc de existență. Avea însă un angajament bun, iar în seara debutului culmea a fost că ea a

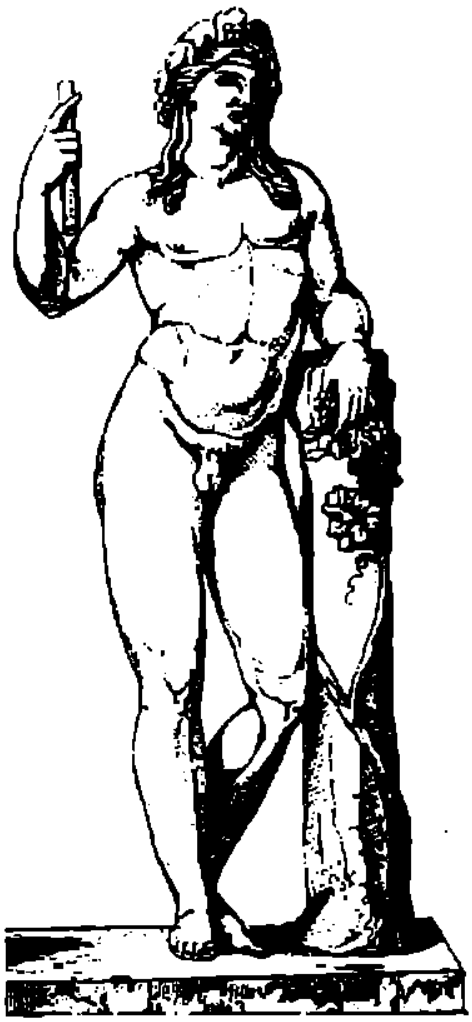

avut mult succes. După aceea ea a avut o critică bună și pentru aceasta era veselă și mândră. Însă iată că exact a doua zi ea a primit o notă de concediere.

Un coleg care era foarte gelos pe succesul ei a făcut astfel încât ea să fie dată afară. Simțind că dușmănia și ura pun gradat stăpânire asupra ei, a strigat: "O Doamne, nu mă face să urăsc pe acest om!" În noaptea aceea ea a lucrat rugându-se la Dumnezeu aproape patru ore în tăcere. Ea spunea: "Am pătruns astfel progresiv într-o liniște euforică foarte adâncă. Am simțit atunci că sunt perfect împăcată cu mine însumi, cu omul acela și cu toată lumea". A continuat apoi această meditație profundă însoțită de rugăciune încă două nopți în șir și a treia zi a obsevat cu uimire că s-a produs un MIRACOL și că era complet vindecată de boala de pe față. Lăsându-se să fie inundată de dragoste și de dorința de bine, ea a îndeplinit astfel în ființa sa legea, pentru că dragostea uriașă este legea cea desăvârșită și boala care venea în cazul ei din resentimente subconștiente, a fost astfel rapid nimicită. Critica continuă produce în ființa noastră boli și mai ales reumatism fiindcă gândurile rele, nearmonioase cauzează, prin procesele de REZONANȚĂ declanșate, apariția unor depozite nenaturale toxice în sânge, care cel mai adesea se depun la încheieturi. Alte boli grave sunt cauzate de gelozie, de ură neînduplecată, de frică, etc. Fiecare boală este cauzată de felurite gânduri rele care apar într-o minte neliniștită. Am spus odată într-o conferință în clasa mea: "Nu s-ar putea oare ca în loc să-i spunem cuiva Ce ai?, mai bine să-i spunem Cu cine anume ai ceva? Neiertarea și ura înverșunată sunt cele mai puternice cauze ale bolii. Ele întăresc arterele sau ficatul și în unele cazuri afectează chiar vederea și sănătatea ochilor. Într-o zi am fost chemată de o femeie care spunea că este bolnavă fiindcă a mâncat o stridie stricată. I-am spus: "O, nu, află că stridia este bună, însă dumneata ai otrăvit-o! Ai cu cineva ceva". "Da, a răspuns ea, am câte ceva cu peste 18 oameni!" Fiind mai mereu plină de ură și răutate ea devenise așa de tulburată și nearmonioasă că a atras "MAGNETIC" către ea stridia cea vătămătoare. Orice nearmonie sau tulburare a exteriorului în cazul nostru arată că deja există o anumită nearmonie care este prezentă în sfera mentalului. Puțini știu că așa cum este înăuntru așa este și-n afară.

Cel mai adesea singurul dușman al omului și cel mai înverșunat este el însuși. Dușmanii nebănuiți ai omului sunt înainte de toate cei care se află în ființa lui. Personalitatea egotică este unul din ultimii dușmani care trebuie să fie învinși cât mai repede atât timp cât pe această planetă există o inițiere care ne dezvăluie puterea colosală a dragostei. Mesajul lui Christos a fost: "Pace deplină pe pământ, și între oameni dragoste și bună înțelegere". De aceea omul bun și iluminat spiritual se străduiește din toate puterile să se perfecționeze pe el însuși față de vecinul său. Dacă după aceea el vrea să facă mult bine ceea ce are de făcut față de el însuși ÎNAINTE DE TOATE este de a trimite cât mai multe dorințe de bine, gânduri de fericire și binecuvântări oricărui om și ceea ce este minunat și puțini știu este că

dacă binecuvântezi cu adevărat un om, acela nu mai are după aceea putere să-ți facă nici un rău. De exemplu: un om a venit la mine cerându-mi să-l "ajut" pentru a avea succes în afaceri. El avea de vânzare o mașină și iată că tocmai atunci un rival a apărut pe scenă cu o mașină despre care se spunea că este cu mult mai bună și prietenul meu se temea foarte tare să nu fie ruinat. I-am spus: "Întâi trebuie să distrugi în tine orice urmă de teamă și să crezi cu o tărie de nezdruncinat că Dumnezeu are grijă de interesele tale și să fi pe deplin convins că o Idee a Puterii Divine trebuie să se manifeste din plin în această situație. Tu trebule să gândești așa: Această mașină care este potrivită trebuie să fie vândută de omul potrivit, omului binevenit". Și am adăugat: "Nu uita că tu nu trebuie să ai vreun gând de ură față de acest om. Binecuvântează-l în fiecare zi și nu dori să vinzi mașinile tale decât pentru că în această dorință a ta există și ideea de armonie divină." Gândind cu putere în felul acesta el s-a dus la întâlnire, fără frică și nerezistent, iar în plus a binecuvântat pe celălalt om. El a spus după aceea că întâlnirea a fost cu adevărat remarcabilă. Mașina celuilalt om nu a fost cu putință să funcționeze și el a vândut-o pe a sa fără cea mai mică greutate.

"Iar eu vă zic vouă: Iubiți-i pe dușmanii voștri, binecuvântați-i pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă la DUMNEZEU pentru cei ce vă supără și vă prigonesc".

Dorințele de bine și gândurile binefăcătoare produc o mare și impenetrabilă armură de protecție în ființa celui care le trimite și după aceea nici o armă malefică ce se îndreaptă contra lui nu va mai fi eficace. Cu alte cuvinte, energiile tainice, benefice pe care le atrag în ființa noastră dragostea și bunăvoința distrug rapid aproape toți dușmanii din noi înșine și de aceea noi nu mai simțim DELOC că avem dușmani nici în afară, la scurt timp după aceea. Pacea deplină pe pământ este, înainte de toate, resimțită din plin și profund de către aceia care trimit gânduri de pace și dragoste către aproapele lor.

Capitolul IV

LEGEA NONREZISTENȚEI

"Să nu te opui niciodată răului prin alt rău și să nu înfrunți nicicând răul cu rău căci cel mai eficient se înfruntă răul prin bine".

Nimic pe acest pământ nu poate rezista cuiva care este absolut nerezistent. Chinezii spun că apa este cel mai puternic element pentru că înainte de toate ea este complet nerezistentă. Ea poate distruge o stâncă și măturâ totul în calea ei. Iisus spune: *"Nu te opune răului cu rău"*, pentru că El știa că în realitate nu există rău care să poată egala PUTEREA LUI DUMNEZEU, de aceea El a afirmat că în realitate nu există rău care să ne reziste. Nenorocirile sau relele pot veni adeseori din imaginația pervertită sau deșartă a oamenilor ignoranți sau din credința SUFICIENT DE MARE în două puteri: aceea a binelui și aceea a răului. Există în această direcție o legendă că Adam și Eva au mâncat la început din Maya, pomul iluziilor și la scurt timp după aceea au văzut două puteri LA FEL DE MARI în loc de una singură și SUPREMĂ care este Dumnezeu.

Răul, ca putere EGALĂ cu PUTEREA BINELUI este o lege falsă pe care omul ignorant (PROST) și-a făcut-o el singur pentru el însuși prin psihoză sau cu alte cuvinte prin adormirea sufletului. Prin suflet divin adormit al oamenilor se înțelege că acesta, în realitate, a fost hipnotizat prin credința greșită a rasei, adică prin acea credință eronată perpetuată din generație în generație asupra păcatului, bolii, morții, etc.

Am văzut în capitolul trecut că sufletul omului este într-o anumită măsură și mintea lui subconștientă și că orice este resimțit în profunzimile ființei, fiind considerat după aceea bine sau rău, se impregnează de această credință servilă. Trupul și starea predominantă a omului arată după aceea ceea ce a gravat el acolo. Omul bolnav a gravat boala; omul sărac, sărăcia; omul bogat, bogăția; omul iubitor, iubirea; omul vesel, veselia. Unii se întreabă: de ce un biet copil atrage așa repede boala, când el este deocamdată prea mic ca să știe de ea? La aceasta eu răspund că, pe lângă KARMA cu care ei vin din încarnările anterioare, copiii sunt uneori foarte sensibili și receptivi la gândurile rele ale celor din jur și de cele mai multe ori, în asemenea situații, ei se impregnează cu frica puternică a părinților și devin astfel victimele lor.

Am auzit adesea pe un metafizician zicând: dacă tu nu-ți strunești singur și în mod ferm mintea subconștientă, atunci să nu te surprindă că ea te va stăpâni pe tine. Mamele ignorante atrag adesea bolile și dezastrele asupra copiilor lor "îmbăindu-i" și învăluindu-i în mod continuu în gânduri de frică, supraveghindu-le simptomele, obsedate de propria lor ipohondrie. De exemplu: o prietenă întreabă pe o femeie dacă fetița ei mai mică a avut

pojar. Ea a răspuns imediat: încă nu. Dacă analizăm acest răspuns cu atenție și luciditate ne dăm cu ușurință seama că deja el implică o stare de așteptare a bolii care (prin acest mod de gândire) pregătește - PARADOXAL - drumul a ceva rău pe care, dacă ea ar fi suficient de conștientă, nu ar trebui să-l dorească nici pentru ea, nici pentru copil.

Omul care este profund echilibrat și care deja s-a stabilit într-un mod predominant de a gândi just, omul care trimite numai gânduri bune către tovarășii lui oameni, care este fără frică, nu poate fi deloc atins sau influențat în nu contează ce mod de gândurile malefice (rele) ale celorlalți.

Păstrându-se mereu în această stare el poate primi numai gânduri bune, așa cum trimite și el în afară (numai gânduri bune). Rezistența la rău cu rău este iad, fiindcă atunci ea pune omul într-o cumplită stare de tortură.

Un metafizician mi-a dat mai demult o rețetă minunată care ne permite să reușim în fiecare fază din jocul divin al vieții. Această rețetă este: culmea nonrezistenței. El mi-a înfățișat-o în câteva cuvinte astfel: odată în viață, noi ne botezăm copiii și le dăm diferite nume. Acum eu nu mai botez de mult copiii, dar în schimb eu botez evenimentele și le dau fiecăruia același nume: astfel, dacă vreodată eu am o nereușită o botez imediat **"SUCCES"** în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh.

Aici noi descoperim că este revelată marea lege a transmutării și a sublimării care este bazată pe nonrezistența la rău prin rău. Prin vorba sa transfiguratoare și înțeleaptă, care este rostită atunci, fiecare nereușită a noastră se transformă în succes. Exemplu: o femeie care avea o mare nevoie de bani și care cunoștea legea spirituală a abundenței, tocmai se asociase într-o importantă afacere cu un om care o făcea mai mereu să se simtă foarte săracă. El vorbea adeseori numai de lipsuri și de limitări și, lăsându-se gradat influențată în rău, ea a început (tocmai din această cauză) să fie prinsă în gândurile lui de sărăcie în așa fel că aproape nu-l mai putea suferi și în plus îl făcea pe el răspunzător de insuccesul ei. Ea știa că pentru a-și realiza așa cum trebuie câștigul, trebuia să simtă mai întâi că a câștigat, fiindcă, se știe totdeauna, sentimentul de bogăție trebuie să preceadă cu câteva luni înainte manifestarea bogăției. Într-o zi, ca prin minune, ei i s-a luminat dintr-o dată mintea și abia atunci a înțeles că în fond ea rezista să gândească răul în situația existentă și procedând astfel ea vedea două puteri în loc de una (cea a BINELUI DIVIN - care este SUVERAN și ATOTPUTERNIC). Atunci, aducându-și aminte de această LEGE, ea a binecuvântat plină de CREDINȚĂ ÎN DUMNEZEU pe tovarășul ei și apoi a botezat situația "succes". Ea a afirmat atunci cu tărie: "Fiindcă eu știu că în realitate există o singură putere a BINELUI ATOTPUTERNIC care vine de la Dumnezeu, sunt TOTAL CONVINSĂ că acest om este aici pentru binele meu și pentru prosperitatea mea". (Tocmai pentru că până atunci ei i se părea că nu este

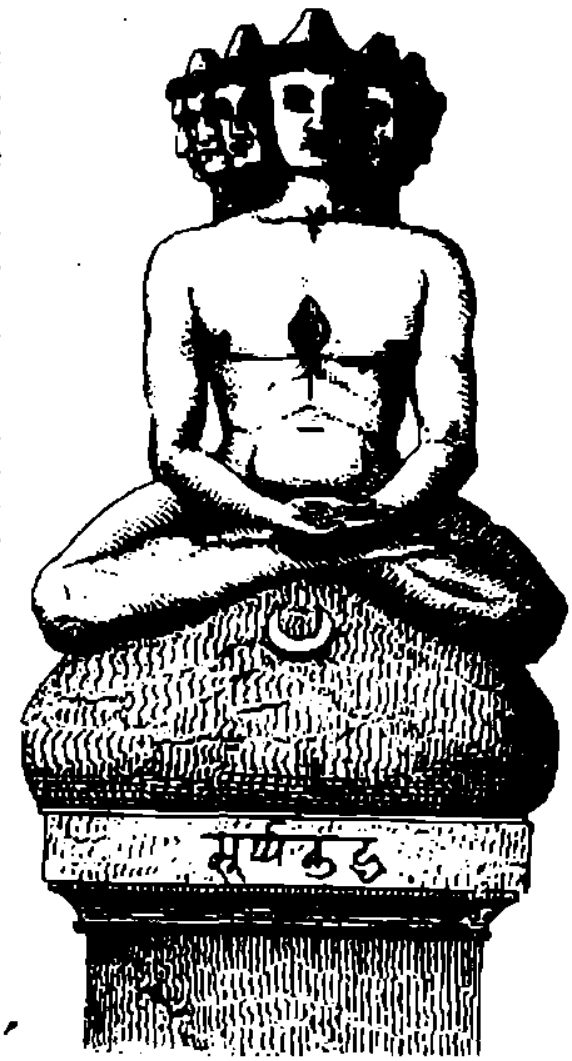

deloc așa). La puțin timp după aceea ea a întâlnit, tot prin acest om, o femeie care i-a dat pentru un serviciu făcut mai multe mii de dolari și apoi tovarășul ei de afaceri s-a mutat într-un oraș îndepărtat și a dispărut în mod armonios din viața ei.

Știind aceasta și urmărind să aplici mai mereu acest adevăr în viața ta de zi cu zi, este util să faci mereu această afirmație: "orice om bun este o verigă de aur în lanțul binelui meu, fiindcă eu știu că în realitate în toți oamenii este prezent Dumnezeu în manifestare, așteptând doar prilejul care este dat (LA MOMENTUL OPORTUN) de omul însuși ca să-i desăvârșească (prin punerea la UNISON cu gândirea lui BENEFICĂ (pozitivă)) planul divin al vieții lui.

Știind aceasta, tocmai de aceea tu binecuvântează pe dușmani și, procedând astfel, le vei influența în BINE mințile lor. Săgețile lor se vor transforma atunci ca prin farmec în binefacere. Această lege TAINICĂ este adevărată, atât pentru națiuni cât și pentru indivizi. "Binecuvântând plin de dragoste și credință în DUMNEZEU o națiune, trimițând dragoste și dorințe puternice de bine pentru fiecare locuitor al ei, îi distrugi astfel rapid și eficient puterea de a face rău." Omul poate ajunge cu adevărat la ideea dreaptă a nonrezistenței la RĂU prin rău NUMAI prin înțelegere spirituală. Studenții mei mi-au spus adesea: "Eu aș face aceasta, dar nu o fac pentru că nu doresc să fiu o rogojină așternută în fața ușii". Le-am răspuns: "Dacă voi folosiți nonrezistența la RĂU prin rău cu înțelepciune, nimeni nu va putea niciodată să calce peste voi".

Un alt exemplu: într-o zi eram nerăbdătoare așteptând un telefon urgent și important. Așteptând, eu rezistam astfel fiecărei chemări și, procedând în acest mod, eu nu chemam cu mintea mea pe nimeni, gândind că, procedând în acest fel, s-ar putea ca mintea mea să interfereze cu aceea pe care o așteptam să mă cheme, în loc să zic: "ideea divină pe care eu o manifest nu poate conduce la nici un conflict și tocmai de aceea eu sunt SIGURĂ că și chemarea va veni la timpul potrivit, lăsând astfel inteligenței infinite a lui DUMNEZEU posibilitatea să aranjeze ea totul, pentru că acum eu am început să dirijez cu ajutorul ei toate lucrurile. Gândind greșit eu sunt aceea care a dat lupta și nu Dumnezeu și de aceea eu eram încordată și neliniștită". Clopoțelul telefonului nu a sunat aproape o oră și după aceea, când, fiind contrariată, m-am apropiat de telefon, am observat că receptorul telefonului era FĂRĂ TON probabil de multă vreme și astfel am realizat că în realitate telefonul era decuplat. Atunci eu mi-am dat imediat seama că, de fapt, grija, frica și propria mea idee de a nu produce o interferență au atras după ele apariția acestei situații în care eu am așteptat să sune un telefon care în realitate NU AVEA CUM SĂ MAI SUNE PENTRU CĂ ERA DEFECT. Realizând importanța a ceea ce aveam de primit, eu am început atunci să binecuvântez situația, botezând-o "succes" și apoi imediat după aceea am gândit cu tărie: Nu pot pierde nici o chemare care-mi aparține mie prin "drept divin". Prin credința mea puternică în ATOTPUTERNICIA Lui eu sunt sub scutul lui Dumnezeu

și sub lege. La puțin timp după ce am gândit așa, am aflat că o bună prietenă m-a sunat de la un telefon public și, observând că telefonul meu nu face apel, s-a repezit la telefonul unui vecin și a anunțat defecțiunea existentă la Compania de telefoane, rugând-o să refacă legătura. Ea a intrat pentru aceasta într-o băcănie plină de oameni, și a avut surpriza să constate că proprietarul și a lăsat clienții să aștepte și a făcut el însuși legătura telefonică cu serviciul de deranjamente. Telefonul meu care era decuplat a fost remediat îndată și după aceea, două minute mai târziu, am primit o foarte importantă chemare telefonică, iar aproape după o oră și pe aceea pe care o așteptam. *"Prin CREDINȚA TA DE NEZDRUNCINAT în puterea nesfârșită a lui DUMNEZEU, barca ta proprie intră într-o mare liniștită".*

Atâta vreme cât omul rezistă prin RĂU atunci când se află în diverse situații, acestea nu vor înceta prin a-l sâcâi. Dacă atunci el fuge de ele, ele vor fugi, mai devreme sau mai târziu,după el. Spre exemplu: spuneam aceasta unei femei și ea mi-a spus : "Cât de adevărat este aceasta!" Eram nefericită acasă și ajunsesem că nu-mi mai iubeam mama pentru că era extrem de cicălitoare și autoritară. Am fugit de acasă fiind exasperată de această situație și m-am măritat, dar la scurt timp după aceea am constatat că m-am "măritat" cu propria mea mamă, pentru că, de fapt, soțul meu era exact ca și mama mea și am avut în continuare aproape aceeași situație. De aceea în Biblie se spune: *"Urmărește și împacă-te cu toți adversarii tăi imediat".* Aceasta înseamnă că este stringent necesar să realizezi că aproape toate situațiile care ție ți se par a fi adverse sunt în realitate bune (dacă știi cum să descoperi BINELE din ele) și să nu te lași tulburat de ele. Procedând astfel vei vedea că ele cad singure din cântarul tău la momentul oportun. "Nici una dintre aceste situații nu mă tulbură" - este o afirmație minunată.

Situațiile care nouă ni se par a fi chinuitoare și nearmonioase sunt în realitate atrase de noi prin declanșarea anumitor procese de REZONANȚĂ și ele în general provin dintr-o dizarmonie interioară a omului respectiv.

Fiindcă este ESENȚIAL dacă nu se dă (prin intermediul proceselor de rezonanță care sunt declanșate atunci în MICROCOSMOSUL ființei noastre) nici un răspuns emoțional-energetic unei astfel de situații chinuitoare sau nearmonioase, ea dispare din calea noastră pentru totdeauna. Opera exterioară și interioară a omului este totdeauna ÎNTOCMAI ca și el însuși.

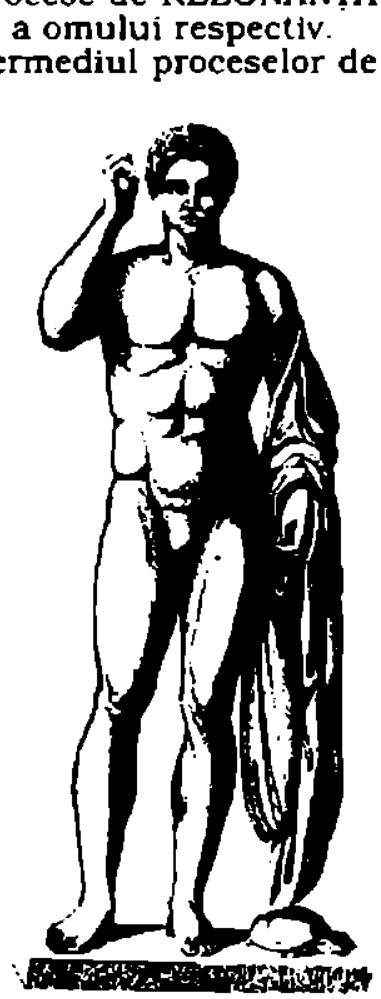

Cineva odată mi-a spus: Fă-mi un tratament, ajută-mă, te implor, pentru ca să se schimbe în bine soțul și fratele meu. I-am răspuns: Înainte de toate eu am să te ajut ca să te schimbi în bine dumneata. Când dumneata te vei schimba cu adevărat în bine, abia atunci soțul și fratele dumitale se vor transforma și ei la rândul lor în bine. Să nu uităm deci că, dacă vrem cu adevărat ca să ajutăm pe cineva drag să se transforme în bine, trebuie înainte de toate să ne transformăm noi suficient de mult în bine. Procedând astfel noi vom reuși după aceea cu ușurință să-i transformăm și să-i revoluționăm în bine pe cei care se află în apropierea noastră.

Una dintre studentele mele avea obiceiul să mintă. I-am spus că aceasta este o metodă greșită, și că dacă ea mai mereu minte și ea la rândul ei va fi adeseori mințită. Ea mi-a răspuns: nu mă tem. Eu însă consider că nu poți merge mereu fără să riști ca până la urmă SĂ ȚI SE FACĂ EXACT CEEA CE FACI TU CU CEILALȚI. Într-o zi ea vorbea la telefon cu un

om pe care îl iubea foarte mult. La un moment dat ea s-a întors spre mine și mi-a spus: nu mă mai pot încrede în el, deja îl cunosc foarte bine, el mă minte. I-am răspuns atunci: bine, dar și tu minți, așa că mai devreme sau mai târziu cineva trebuie să te mintă și el pe tine și mai trebuie să fii sigură că aceea va fi persoana de la care tu vei dori să-ți spună numai adevărul. La un oarecare interval de timp după aceea am întâlnit-o și mi-a spus: m-am vindecat complet de minciună. Am întrebat-o: cine anume te-a vindecat? Mi-a răspuns: am locuit câtva timp cu o femeie care mințea mai rău ca mine.

De multe ori este cu putință să te vindeci de greșelile tale văzându-le adeseori în toată urâțenia lor la altul. Viața este pentru fiecare dintre noi o oglindă și adeseori noi ne regăsim pe noi înșine reflectați în tovarășii noștri care ne înconjoară! Trăirea bolnăvicioasă, obsesivă în trecut este nu numai o obișnuință greșită ci și o violare a legii spirituale. Să nu uităm că Iisus a spus: *"Iată că acum este pentru tine timpul potrivit, acum și nu altădată este ziua salvării"*.

Să ne amintim că atunci când văduva lui Lot s-a uitat înapoi ea s-a transformat imediat după aceea în stană de sare. Hoții timpului nostru PREZENT sunt adeseori trecutul și viitorul. Trebuie să fie binecuvântat mai ales trecutul plin de suferințe și mizerii, care chiar este foarte bine să fie uitat, căci altfel el ne ține în captivitate și trebuie de asemeni să fie binecuvântat viitorul, știind că dacă noi facem TOT CEEA CE TREBUIE ACUM ÎN PREZENT în el se vor găsi mai târziu din abundență bucurii nenumărate. Tocmai de aceea noi trebuie să urmărim să trăim în prezent. De exemplu: la un moment dat o femeie a venit la mine plângându-se că nu are bani ca să cumpere cadouri de Crăciun. Spunea: anul trecut pentru mine a fost cu totul altfel, îmi amintesc că aveam o mulțime de bani și atunci am cumpărat multe cadouri iar anul acesta iată că am numai un cent. I-am spus: Dacă vei mai gândi în felul acesta nu vei mai avea niciodată mulți bani pentru că ești pesimistă, patetică și aproape că trăiești numai în trecut. Dacă vrei cu adevărat ca situația ta financiară să se modifice în foarte bine, trăiește complet în prezent și pregătește-te plină de optimism să dai cadouri de Crăciun.

"Îndiguiește-ți șanțurile având o credință de nezdruncinat că TOT ceea ce îți dorești cu ardoare deja ai primit și după aceea vei constata că banii vor veni".

Ea a exclamat: Acum știu ce o să fac! Am să cumpăr câteva ornamente și hârtie colorată ca să fac jucării! I-am spus: fă-o având o convingere deplină că totul va fi foarte bine și cadourile vor veni de la sine să pecetluiască pentru tine sărbătoarea Crăciunului. Făcând aceasta, ea a contrabalansat frica financiară și și-a orientat într-un mod optimist mintea rațională care până atunci îi spunea să păstreze fiecare ban pentru sine ca și cum nu ar avea deloc siguranța că va mai primi și alți bani, prin manifestarea credinței sale în ajutorul lui Dumnezeu. Ea a luat, așa cum mi-a spus, hârtie colorată ca să facă jucării și puține zile înaintea Crăciunului a avut o plăcută surpriză că a primit cadou mai multe sute de dolari. Cumpărând hârtia colorată și ornamentele care se cumpără spre a împodobi casa de sărbători, ea și-a impresionat în mod binefăcător subconștientul cu speranțe și a deschis astfel o cale către prosperitate, care la scurt timp după aceea a făcut să devină posibilă primirea banilor. Ea a avut astfel cu ce să cumpere toate cadourile pe care și le dorea în acea vreme.

Omul trebuie să trăiască plin de optimism și el trebuie să se angreneze cât mai bine în momentul PREZENT. De aceea este atât de necesar să privim cât mai bine spre această zi, căci numai gândind și acționând astfel vom realiza în fiecare zi salutul zorilor.

Trebuie să fii totdeauna ager din punct de vedere mental și prompt în

acțiunile tale pentru că fiecare absență care te face să-ți ratezi prioritățile tale îți va răpi avantajul pe care ți-l pot oferi momentele respective. Într-o zi am rostit aproape incontinuu încet: "Spirit Divin atotputernic, nu mă lăsa să comit nici o greșeală". Și ceva foarte important mi-a fost spus în acea dimineață. Este foarte important să-ți începi ziua cu anumite gânduri benefice care îți sunt atunci cele mai potrivite. Fă o afirmație profund benefică imediat după deșteptare. De exemplu: "Mie mi-este dată de către DUMNEZEU această zi". "Astăzi este pentru mine o zi de împlinire". "Mulțumesc lui DUMNEZEU pentru această zi și pentru minunile care vor urma, și sunt pe deplin convinsă că aceste minuni și bucurii se vor repeta mereu."

Fă-ți din aceasta un obicei și după aceea vei vedea multe minuni și miracole venind în viața ta. Într-o dimineață am citit o carte excelentă în care scria: "Privește cu o nesfârșită mirare la tot ceea ce este înaintea ta". Acesta părea să fie mesajul meu de început pentru acea zi, așa că am repetat mai mereu "Privește cu o nesfârșită mirare la tot ceea ce este înaintea ta!" și totodată am urmărit să trăiesc cu toată ființa această idee. Către orele nouă

mi s-a dat o sumă mare de bani pe care eu mi-o doream pentru un anume scop. Într-un capitol următor voi da afirmațiile pe care eu le-am găsit ca fiind eficace. Noi nu trebuie să folosim decât afirmațiile profund benefice care ne apar a fi cele mai potrivite și care convin din toate punctele de vedere propriei noastre conștiințe. Adesea o anumită afirmație benefică își poate schimba forma după natura diferită a omului în cauză. De exemplu, următoarea afirmație benefică a adus succes la unii: "Am o ocupație minunată într-un loc minunat. Fac un serviciu minunat pentru o plată excelentă." Dădusem primele două afirmații unei studente și când ulterior am mai discutat cu ea, ea mi-a comunicat că a adăugat celelalte afirmații de la ea. Este o afirmație foarte puternică aceasta de a fi plătit excelent pentru un serviciu minunat, și în plus ritmul ei pătrunde cu ușurință în subconștient. Studenta respectivă mi-a spus că ea mergea aproape cântând această afirmație și la scurt timp după aceea a primit un serviciu minunat unde ea avea un salariu excelent.

Alt student, om de afaceri, a folosit și el această afirmație, dar a schimbat cuvântul "serviciu" cu "afacere". El a repetat astfel formula binefăcătoare care i se potrivea cel mai bine lui.

Fiecare afirmație profund binefăcătoare trebuie să fie exprimată clar, ferm și atent urmărind ca ea să acopere perfect fondul aspirațiilor noastre esențiale. De exemplu: am cunoscut o femeie care se afla în mare nevoie și dorea de lucru. Ea a primit un mare număr de oferte de serviciu, dar nu era niciodată plătită așa cum se cuvine. De abia când ea a înțeles că trebuie să adauge: "am un serviciu minunat pentru care sunt recompensată cu o plată excelentă" situația ei s-a modificat ca prin farmec și din acest punct de vedere. Este un drept divin al omului de a avea totdeauna abundență. "Mai mult decât destul", "Banițele tale trebuie să fie mereu pline și cupele tale trebuie să se reverse de preaplin"- aceasta este ideea lui Dumnezeu despre om și când omul va rupe în întregime bariera ÎNRĂDĂCINATĂ mental a lipsurilor din propria lui conștiință, epoca de aur va fi cu el și atunci fiecare dorință dreaptă a inimii lui se va îndeplini!

Capitolul V

LEGEA KARMEI ŞI LEGEA IERTĂRII

Capeţi aproape totdeauna numai ceea ce dai. Jocul divin al vieţii este precum bumerangul. Gândurile omului, faptele şi toate vorbele sale se întorc spre el, mai devreme sau mai târziu, cu o exactitate uluitoare. Aceasta este legea "Karmei", cuvânt sanskrit care înseamnă "a veni înapoi". În Biblie ni se spune că totdeauna, exact ceea ce semeni, aceea vei culege.

De exemplu: o prietenă mi-a povestit următoarea istorie despre ea: "eu primesc înapoi toată karma pe care mi-am făcut-o prin anumite acţiuni pe care le-am realizat faţă de mătuşa mea căci adeseori am remarcat că orice îi spun eu ei, altcineva îmi spune la scurt timp după aceea mie. Adeseori sunt invitată acasă la ea şi într-o zi i-am spus mătuşii mele care îmi vorbea în timpul mesei: nu mai vorbi atâta, vreau să mănânc în pace! Ziua următoare am fost invitată la un ceai la cineva căruia voiam să-i fac o impresie bună. Acolo eu am vorbit cu entuziasm fiindcă vroiam să fiu cât mai convingătoare când iată că persoana respectivă mi-a spus: nu mai vorbi atâta, căci vreau să mănânc în pace. Prietena mea este convinsă şi în plus ea este foarte conştientă de aceasta şi se pare că tocmai din această cauză karma ei i se întoarce aşa de repede.

Cu cât omul ştie mai mult, cu atât el este mai responsabil şi o fiinţă umană care cunoaşte bine legea spirituală, dar cu toate acestea nu o aplică, suferă ulterior mai mult decât aceea care nu ştie. "Respectul deplin faţă de Legile Lui Dumnezeu este începutul înţelepciunii". Dacă dăm cuvântului "Domn" înţelesul de lege, multe pasaje obscure din Biblie ne apar a fi mult mai clare.

"Răzbunarea finală este totdeauna aceea a mea şi să nu uiţi că pentru toate relele tale până la urmă vei plăti, spune Domnul (legea)".

Prin urmare este foarte clar că în realitate legea este aceea care se răzbună, nu Dumnezeu. Dumnezeu îl vede pe om perfect fiindcă, după cum bine ştim, el a fost creat după chipul Lui şi tocmai din această cauză chiar Dumnezeu i-a dat omului încă de la început o mare putere şi stăpânire. Imaginea perfectă a omului este deja înregistrată în Mintea Divină, aşteptând să apară recunoaşterea omului, fiindcă în realitate omul poate să fie numai ceea ce vede şi cunoaşte el însuşi că este şi în plus el atrage totdeauna numai ceea ce el însuşi a gândit sau a făptuit cândva.

"Nimic din toate cele care ne apar nu se produce fără să fi fost dinainte prevăzut" spune un vechi proverb.

Înainte de a se manifesta prin nu contează ce acțiune în vizibil, omul vede cu anticipație în propria sa imaginație căderea sau succesul lui, bucuria sau supărarea lui. Eu am observat adeseori aceasta în atragerea bolii copilului chiar de către mama sa, ori prin gândurile puternice și perseverente ale femeii optimiste care vede adeseori succesul pentru soțul ei. Iisus spune: ***"Și veți cunoaște adevărul căci numai adevărul vă va face să fiți liberi"***. Vedem aici că în realitate eliberarea (din toate situațiile nefericite și de toate suferințele) vine prin cunoașterea și respectarea riguroasă a legilor divine.

Ascultarea este înțeleaptă și ea precede autoritatea căci prin cunoașterea adevărată legea se supune omului când el se supune legii. Legea electricității a trebuit să fie ascultată și înțeleasă înainte ca ea să devină complet nevătămătoare omului. Când cineva se joacă aiurea cu Legea electricității și experimentează anapoda, în mod ignorant, electricitatea devine cu ușurință dușmanul de moarte al omului. Tot așa stau lucrurile și cu legile minții. De exemplu: o femeie, cu o voință personală de fier, dorea cu tot dinadinsul să aibă o casă care aparținea unei cunoștințe și adesea ea își genera și apoi proiecta o imagine mentală a ei trăind în acea casă. După un timp locatarul respectivei case a murit și ea a putut intra în posesia casei. Mulți ani mai târziu atunci când ea a cunoscut Legile spirituale, mi-a spus: Crezi că eu am avut vreo legătură cu moartea locatarului? I-am răspuns: Da, fără îndoială, pentru că dorința dumitale era așa de puternică, că fiecare gând a deschis drum către asta, dar s-ar părea că ai plătit această datorie karmică, pentru că așa cum mi-ai arătat, soțul dumitale, pe care l-ai iubit cu atâta pasiune, a murit la puțin timp după asta și tocmai de aceea s-ar putea spune că această casă a fost pentru dumneata un elefant alb. Posesiunea plănuită mental s-ar fi putut să nu afecteze prin manifestările ei pe soț, dacă ele ar fi fost în intregime pozitive, dar neflind așa, amândoi au fost, se pare, afectați prin legea karmică. Femeia care simțea această mare dorință pentru a obține această casă, ar fi trebuit să gândească astfel: "Inteligență divină infinită, ajută-mă să obțin casa cea mai potrivită, care este egală în frumusețe cu aceea. Facă-se voia ta numai dacă aceasta este casa mea prin drept divin."

Alegerea divină ar fi oferit atunci o perfectă satisfacție și în plus ar fi adus numai bine la toți. Modelul divin perfect este singurul căruia permanent îi este cu putință să lucreze fără a vătăma pe nimeni. Dorința omului este adeseori o forță de temut și ea trebuie să fie dirijată pe calea cea dreaptă cu înțelepciune, căci altfel se naște haos. În consecință, cel mai important pas este primul pas, acela de a "formula și rosti o anumită dorință așa cum trebuie". Să nu uităm deci că întotdeauna trebuie să cerem numai ceea ce este al nostru prin drept divin. Spre exemplu: această femeie ar fi putut de asemeni adopta și o altă atitudine: "Dacă această casă pe care eu o doresc este prin drept divin a mea, atunci sunt sigură că nu o pot pierde, dar dacă nu-i a mea, te implor DOAMNE să mi-o oferi Tu pe cea pe care o merit". Omul în cauză care locuia atunci în ea s-ar fi decis să se mute în altă parte în mod armonios (dacă acesta ar fi fost

alegerea divină pentru ea), sau dacă nu, ea ar fi găsit o altă casă în schimb, pe care o merita prin drept divin. Orice lucru care este forțat de noi în manifestare prin voință personală, este întotdeauna "cu ghinion" și nu are "succes". Omul este avertizat în această direcție chiar în Biblie: ***"Facă-se voia Ta, nu a mea"*** și adeseori este foarte semnificativ faptul că omul obține aproape întotdeauna ceea ce dorește dacă renunță la voința sa egotică personală. Acționând mai mereu în modul acesta el oferă astfel posibilitate Inteligenței Divine Infinite să lucreze în și pentru el. "Rămâi liniștit și așteaptă cu abnegație ghidarea lui Dumnezeu".

La un moment dat o femeie a venit la mine fiind în mare deznădejde. Ea mi-a spus că fiica ei se hotărâse să facă o excursie care era foarte hazardată și de aceea ea (mama) se temea grozav. Ea spunea că a folosit toate argumentele și că i-a descris fetei toate primejdiile care o pândesc și i-a interzis să meargă, dar fiica ei era din ce în ce mai încăpățânată și cu toate acestea s-a hotărât să o facă. I-am spus mamei: Prin modul tău greșit de a acționa ai forțat, opunând voința ta personală față de fiica ta, ceea ce tu nu aveai dreptul să faci și acum iată că tocmai frica ta intensă de această excursie este ceea ce o atrage să facă, pentru că în unele situații pe om îl atrage să înfrunte exact ceea ce îi produce o mare frică. Las-o deci să meargă acolo unde vrea ea și apoi retrage-ți mental mâinile de pe ea, ca să o pui neîntârziat în mâinile lui Dumnezeu și în prealabil spune crezând cu tărie următoarele cuvinte: "Pun această situație în mâinile Iubirii și Înțelepciunii Infinite a lui Dumnezeu și dacă într-adevăr această excursie este manifestarea unui plan divin, o binecuvântez și nu mă opun deloc realizării ei, dar dacă ea nu-i plămădită de Mintea Divină, aduc laude lui Dumnezeu pentru că acum ea este complet dizolvată și anihilată". La o zi sau două după aceasta, fiica ei i-a spus că a renunțat brusc să mai facă acea excursie și astfel situația s-a întors la armonia originară.

Fiecare dintre noi, chiar atunci când ne aflăm în situații grele, trebuie să învățăm să rămânem lucizi și liniștiți, stare care, la prima vedere, pare atât de greu accesibilă omului. Despre această lege am vorbit pe larg în capitolul în care am prezentat "nonrezistența la rău prin rău".

Aici consider că este necesar să ofer un exemplu despre semănat și cules, care în acest caz s-a manifestat într-un mod foarte curios: o femeie a venit la mine spunând că a primit de la bancă o bancnotă falsă de 100 dolari. Ea era foarte supărată și spunea că este sigură că nici în ruptul capului funcționarul de la bancă nu-și va recunoaște greșeala lui. I-am spus atunci: hai să analizăm împreună situația ca să vedem în ce mod ai atras-o. Ea s-a gândit câteva minute și după aceea a exclamat: Știu, acum un an și ceva am trimis în glumă unei prietene câteva bancnote false (de teatru), cu intenția ca să o păcălesc și să râd de ea.

Legea KARMA-ei (conform căreia orice acțiune produce un efect), care nu știe de glumă a fost astfel pusă în acțiune și, la momentul potrivit, i-a trimis și ei o bancnotă falsă. I-am spus: Acum trebuie să chemăm în ajutor

legea iertării ca să neutralizăm complet situaţia. Creştinismul este după cum ştim bazat în mare măsură pe legea iertării. Iisus Christos ne-a mântuit, prin sfatul său divin de a fi mereu IERTĂTORI, de blestemul legii karmice şi noi nu trebuie să uităm niciodată că Christos, care permanent se află în interiorul fiecărui om, este mântuitorul şi salvatorul tuturor condiţiilor nearmonioase cu care ne confruntăm. I-am spus atunci: Tu trebuie să rosteşti de mai multe ori crezând totodată cu tărie: "Spirit Infinit al lui Dumnezeu, noi chemăm să se manifeste în fiinţa noastră legea iertării şi îţi mulţumim plini de dragoste că ea este în favoarea noastră. Cu ajutorul ei eu sper că nu voi pierde aceşti dolari care sunt ai mei prin drept divin". Apoi du-te la bancă şi spune fără frică aceluia care se află la ghişeu că de la respectivul ghişeu ţi s-a dat această bancnotă falsă. Ea a ascultat, a procedat întocmai şi spre uimirea ei, funcţionarul respectiv chiar s-a scuzat şi apoi i-a dat o altă bancnotă bună, purtându-se plin de curtoazie. Analizând această situaţie, ne putem da seama că, de fapt, cunoaşterea legilor divine îi oferă omului puterea să îndrepte greşelile lui. Ceea ce este manifestat în afară nu poate fi forţat să fie ceea ce în realitate nu este. Dacă doreşti cu adevărat bogăţia, trebuie să fii mai întâi bogat în conştiinţă. Spre exemplu: o femeie a venit la mine cerându-mi să o ajut pentru a ajunge la o stare de prosperitate. Ea mi-a spus atunci când am întrebat-o că nu arăta prea mult interes în treburile casnice şi mi-a mărturisit că de fapt casa ei era în mare dezordine. I-am spus: dacă doreşti cu adevărat să fii bogată, trebuie înainte de toate să fii ordonată. Toţi oamenii cu bogăţii mari sunt, în general, nişte oameni ordonaţi pentru că în realitate ordinea şi armonia sunt primele legi ale cerului. Am adăugat apoi: Să ştii că tu nu vei deveni niciodată bogată dacă înfigi chibriturile arse în perluţa de ace. Ea avea dezvoltat simţul umorului şi ascultând ceea ce i-am spus a izbucnit în râs şi după aceea a început să-şi pună casa în ordine. A rearanjat într-un mod estetic mobila, a reparat sertarul de la un birou, a curăţat covoarele şi, la puţin timp după aceea, fără nici un motiv aparent, a apărut pentru ea o mare donaţie financiară ca un cadou neaşteptat. La un oarecare interval de timp după aceea, femeia respectivă a devenit ea însăşi fabricantă şi îşi ţinea singură contabilitatea, fiind totdeauna foarte atentă la prosperitatea ei exterioară, gândind în această direcţie că Dumnezeu este averea ei. Mulţi oameni nu cunosc deloc faptul că în realitate darurile şi lucrurile pe care le oferim cu generozitate celorlalţi sunt investiţii şi că acumulările excesive şi economiile care reflectă starea de avaritie duc invariabil la pierdere sau la faliment. Acolo unde prin darurile date celorlalţi părea că se face risipă acum este spor, iar dincolo, unde s-a îngrămădit mai mult decât trebuie, se merge sigur spre suferinţă şi sărăcie. De exemplu: am cunoscut un om care avea nevoie să-şi cumpere o blană pentru a căptuşi un palton. El şi nevasta lui au mers la diferite prăvălii, dar nu au găsit ceea ce doreau. Ei spuneau că toate blănurile pe care le

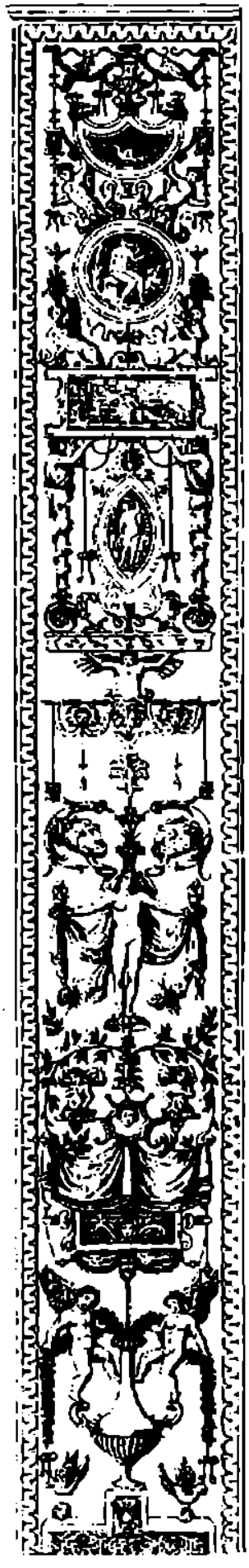

au văzut au un aspect de "ieftin". În final ei au văzut o blană despre care negustorul spunea că valorează 1000 de dolari, dar cum sezonul rece deja trecuse, el era dispus să o dea cu 500 de dolari. Resursele lor financiare se ridicau la 700 de dolari. Mintea rațională ar fi spus: nu-ți poți permite să cheltuiești aproape tot ce ai pentru o blană, dar soțul era foarte intuitiv și niciodată rezonabil. El i-a spus atunci nevestei lui: dacă iau acum această blană, voi face un butoi de bani. Și soția sa a consimțit, dar cu o anumită stare de ezitare. Cam la o lună mai târziu, el a primit însă un comision de 10.000 de dolari. Ce s-a produs? Prin starea lăuntrică pe care i-a generat-o, blana respectivă l-a făcut pe acel bărbat să se simtă cu anticipație foarte bogat: ea (blana) s-a înfrățit astfel cu succesul și prosperitatea sa. Analizând această situație ne putem da seama cu ușurință că fără această blană respectivul bărbat nu ar fi primit un asemenea comision atât de mare. Prin urmare în cazul lui aceasta a fost o mare investiție care ulterior a fost (RĂS)PLĂTITĂ cu o mare dobândă.

Dacă omul nu cunoaște deloc această cale înțeleaptă de a cheltui sau de a dărui, aceeași sumă de bani va fi, până la urmă, irosită într-un mod neinteresant sau nefericit. De exemplu: o femeie mi-a spus că la o aniversare a ei chiar ea și-a anunțat rudele și cunoscuții că nu-și poate permite să ofere cu acea ocazie o masă. Ea avea banii necesari, dar s-a gândit că ar fi mai bine să-i economisească. Câteva zile mai târziu, un hoț a intrat pe fereastră în odaia ei și a luat din biroul care era deschis aproximativ suma cât ar fi costat dineul. Legea divină face ca năpasta să se retragă aproape totdeauna din fața omului care cheltuiește fără frică, dar cu înțelepciune. Spre exemplu: una dintre studentele mele era la târguit în oraș împreună cu nepoțelul ei. Copilul i-a cerut atunci o minunată jucărie și la început ea i-a spus că nu-și poate permite să i-o cumpere. Apoi, gândindu-se mai adânc, ea a înțeles că procedând astfel nu manifesta un spirit de prevedere ci faptul că nu-L recunoștea pe Dumnezeu ca fiind singura avere a ei. Imediat după aceasta ea a cumpărat pentru copil jucăria și pe drumul de întoarcere spre casă, ea a găsit o sumă de bani care era mai mult cu 20 de dolari decât cheltuise ea pentru acea jucărie. Averea omului este aproape inepuizabilă și nesecată atunci când el are încredere deplină în resursele infinite care există și credință în DUMNEZEU. Totdeauna însă speranța trebuie să preceadă realizarea. De aceea se spune: Lasă credința ta de nezdruncinat să fie mereu cu tine! Credința imensă (care în realitate este REZONANȚĂ) este, în realitate, substanța cea tainică a lucrurilor sperate, ea face totdeauna posibilă evidența lucrurilor și a fenomenelor nevăzute, fiindcă credința este aceea care generează viziunea benefică hotărâtă și, cu ajutorul ei, imaginile contrare sunt prompt dizolvate și distruse. Iisus Christos ne-a revelat în Evanghelie anumite legi spirituale care sunt mai puternice decât legea KARMA-ei și dacă noi, cunoscându-le, utilizăm mai mereu aceste legi, cu ajutorul lor oricare om hotărât și conseevent își depășește karma.

Una dintre aceste legi spirituale este LEGEA GRAȚIEI lui DUMNEZEU sau, cu alte cuvinte, Legea divină a îndurării sau a iertării. Legea GRAȚIEI sau a IERTĂRII lui DUMNEZEU este legea fundamentală care îl eliberează fulgerător pe om de legea cauzei și a efectului sau legea consecințelor (KARMA). Apelând plini de dragoste și umilință la LEGEA MILEI LUI DUMNEZEU (LEGEA GRAȚIEI DIVINE) omul nu mai este constrâns, în cazul în care DUMNEZEU îl iartă, să dea socoteală pentru faptele sale și atunci se poate spune că, prin intermediul acestei LEGI, omul culege de unde niciodată nu a semănat; darurile copleșitoare ale lui DUMNEZEU sunt pur și simplu revărsate atunci asupra lui. Omul nu trebuie să uite că: "Tot ceea ce Împărăția Cerurilor ne dă, este deja acum aici". Această stare continuă oceanică de fericire îl așteaptă pe omul care a depășit modul egoist, limitat de gândire al rasei sau al omenirii. În gândirea omenească inferioară, egotică există mâhniri adânci, și pentru a depăși acest nivel, omul trebuie, înainte de toate să îndrăznească să se depășească. Să ne amintim că în această direcție Iisus a spus: ***"Îndrăzniți acum și voi, căci în felul acesta eu am biruit lumea"***. Gândirea omenească limitată, meschină și egoistă este generatoare de dureri, supărări și moarte. Iisus a tăiat cu sabia discriminării sale divine absoluta lor nerealitate și a spus că grijile și supărările trebuie să fie complet transcense și, atingând cu adevărat starea de îndumnezeire, chiar moartea, ultimul inamic al omului, poate fi depășită. Noi știm acum, chiar din punct de vedere științific că moartea poate fi depășită imprimând profund și cât mai pe deplin în mintea subconștientă convingerea noastră de nezdruncinat în tinerețea eternă și în viața eternă. Subconștientul fiind o imensă putere care așteaptă doar să i se dea o anumită direcție, el duce după aceea la îndeplinire ordinele noastre fără să întrebe. Lucrând prin imprimarea anumitor direcții profund binefăcătoare care îi sunt date subconștientului (care, privind lucrurile dintr-un anumit unghi, este manifestarea lui Dumnezeu în om) învierea corpului sau regenerarea perfectă a acestuia poate fi împlinită. Omul nu-și va mai lepăda deloc atunci trupul său prin moarte, ci el îl va transforma în tainicul trup electric care este cântat de poetul Walt Whitman. Să nu uităm că, în fond, creștinismul este întemeiat pe iertarea păcatelor, prin intermediul acțiunii LEGII GRAȚIEI lui DUMNEZEU, și pe existența unui "mormânt gol" prin învierea miraculoasă a lui IISUS CHRISTOS.

Capitolul VI

ARUNCAREA INSPIRATĂ A POVERII. IMPRESIONAREA PROFUND BINEFĂCĂTOARE A SUBCONȘTIENTULUI

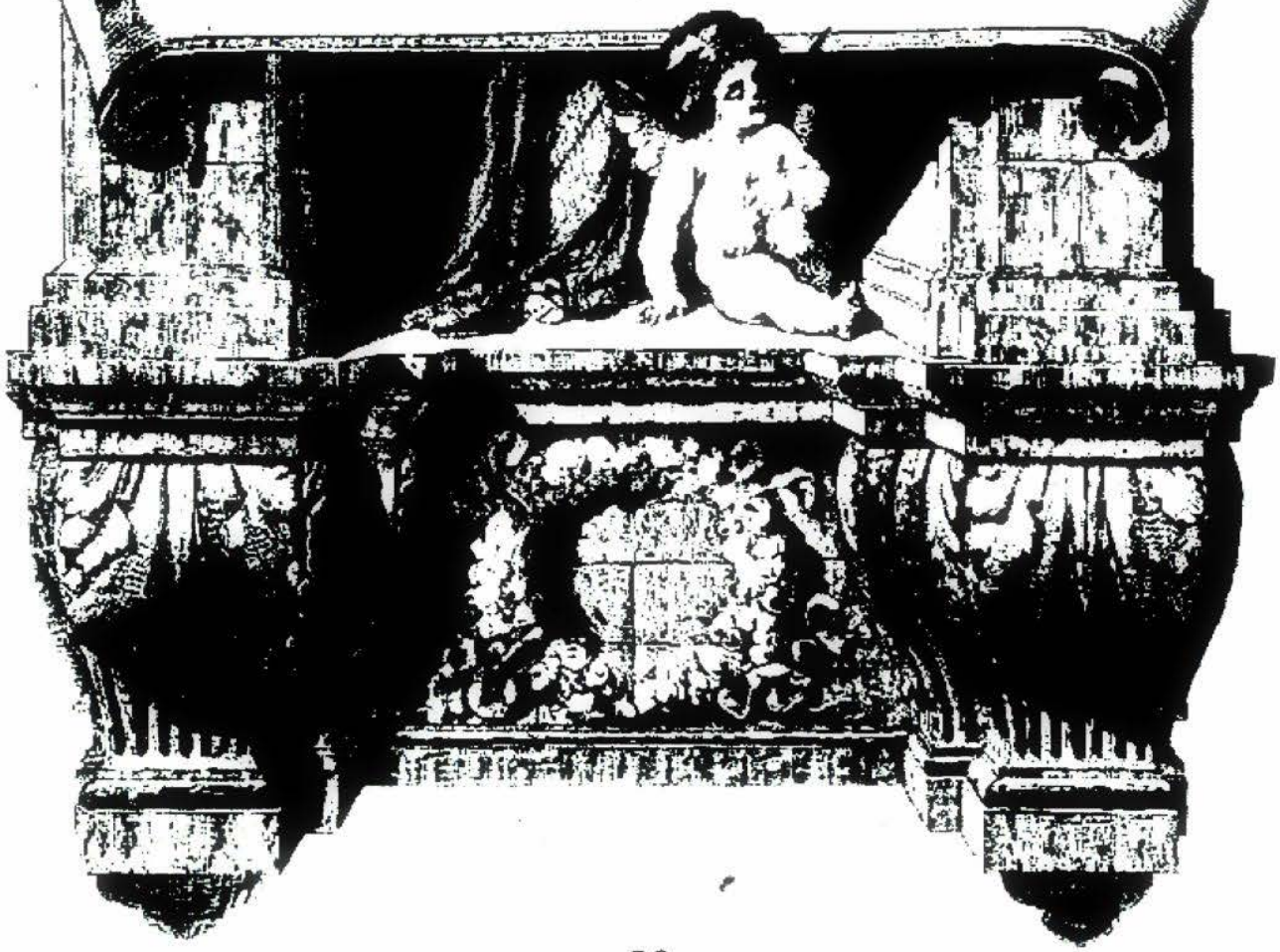

"Lasă în întregime soarta ta în seama puterii lui DUMNEZEU". Când omul ajunge cu adevărat să-şi dea seama de nesfârşita sa putere care îi vine de la DUMNEZEU, şi când devine conştient de înfăptuirile care îi sunt posibile prin intermediul minţii lui, el caută atunci drumul cel mai uşor şi cel mai rapid, ca să-şi impresioneze cât mai profund subconştientul în bine, pentru că numai înţelegerea intelectuală a adevărului nu aduce rezultate. În cazul meu, eu am găsit că cea mai uşoară cale în această direcţie este aceea de "a arunca povara". Un metafizician faimos a explicat odată aceasta astfel: ceea ce face în fond ca un anumit lucru să fie greu este gravitaţia şi dacă o piatră ar putea fi dusă şi menţinută în afara câmpului gravitaţional, atunci fără îndoială că în ea nu ar mai exista deloc greutate. Aceasta este ceea ce crede cu tărie Iisus atunci când ne spune: *"Jugul meu este bun şi povara mea uşoară"*. Prin puterea infinită pe care a primit-o de la DUMNEZEU, Iisus a depăşit astfel energiile inferioare ale lumii, trăind după aceea în lumea tainică cu mai multe dimensiuni a lui DUMNEZEU (Împărăţia Tatălui) unde totul este numai perfecţiune, abundenţă, viaţă şi bucurie. El a spus: *"Veniţi la mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu vă voi odihni"*. *"Luaţi jugul meu (acceptaţi LEGEA DIVINĂ pe care Eu v-o revelez) asupra voastră, fiindcă jugul meu (LEGEA DIVINĂ revelată de Mine) este bun şi povara mea (posibilitatea aplicării corecte a acestei LEGI de către fiinţa umană care o înţelege) este uşoară"*.

Să ne amintim că ni se spune în BIBLIE, Psalmul 54: "Lasă în întregime soarta ta în mâinile Domnului DUMNEZEU." În plus, trebuie să nu pierdem din vedere că în multe pagini din Biblie ni se spune că, în realitate, bătălia este a lui Dumnezeu şi nu a omului şi că, dându-şi seama de aceasta, omul trebuie să urmărească să acţioneze, rămânând totdeauna cât mai liniştit, aspirând totodată să atingă "Mântuirea lui Dumnezeu". Asta arată că în microcosmosul fiinţei noastre, mintea noastră supraconştientă este comandantul înţelept şi puternic care conduce bătălia omului şi astfel îi uşurează enorm povara lui. Se vede de aici că omul prost este condamnat să sufere şi să se chinuiască dacă va ignora această LEGE şi va duce el singur povara. Respectiva "povară" poate să fie un gând advers (malefic) şi atunci acel gând generează o stare adversă (care rezultă prin declanşarea unor procese de REZONANŢĂ cu sferele malefice de forţă (energie) din MACROCOSMOS) care îşi are rădăcina în subconştient. Pare aproape imposibil să afli o cale prin care să reuşeşti să dirijezi subconştientul cu ajutorul conştientului sau, altfel spus, cu mintea raţională (intelectul) dacă mintea raţională este limitată în concepţia ei, fiind plină de îndoială şi de frică. Cât de uşor şi profund benefic ne apare totul atunci când ajungem să aruncăm fulgerător povara în mintea supraconştientă unde ea imediat "devine uşoară" sau ajunge şi se dizolvă în "armonia originară". Un exemplu: o femeie la ananghie avea o urgentă nevoie de bani şi

atunci ea a făcut următoarea afirmație: "arunc povara lipsei mele de bani către DUMNEZEU care eu știu că se află mereu în interiorul meu și merg acum liberă către starea de abundență". Credința ei puternică în lipsuri și în sărăcie era "povara" ei și când ea a i-a trecut-o ("abandonat-o") lui DUMNEZEU care exista mereu în interiorul (microcosmosul) ei, atunci supraconștientul i-a inundat subconștientul cu credința în belșug și aceasta a avut drept rezultat că femeia respectivă a constatat că spre ea a fost atrasă o avalanșă de bunuri.

Noi citim adeseori în BIBLIE: "Christos din tine (DUMNEZEU care este prezent în orice om) este speranța gloriei", dar puțini dintre noi înțelegem ce vor să spună aceste cuvinte. Un exemplu: una dintre studentele mele a primit cadou un pian nou, dar ca să-l poată aduce acasă, ea trebuia neapărat și cât mai urgent să-l mute pe cel vechi, fiindcă în locuința ei nu încăpeau amândouă. Ea dorea însă să-l păstreze și pe cel vechi, dar nu știa unde să-l ducă. Era disperată, căci noul pian trebuia să sosească și ea nu avea loc unde să-l pună. Atunci fulgerător i-a venit în minte să rostească de mai multe ori cu credință: "Arunc această povară lui Christos care este mereu prezent în interiorul meu și astfel sunt liberă". Câteva ore mai târziu, o bună prietenă a ei a întrebat-o la telefon dacă nu-i poate cumva închiria pianul ei cel vechi și așa respectivul pian a putut fi mutat din locuință exact cu numai câteva ore înainte de sosirea celuilalt pian care era nou.

Am cunoscut o femeie a cărei povară era mânia. Aflând de această LEGE DIVINĂ și înțelegând cum funcționează, ea a spus: "arunc acum pentru totdeauna povara mâniei mele lui Christos care este mereu prezent în interiorul meu și eliberându-mă complet de aceasta acum sunt liberă să fiu blândă, armonioasă și fericită". Puternicul ei supraconștient a inundat începând din acea zi subconștientul cu dragoste și fericire și la scurt timp după aceea întreaga ei viață s-a transformat. De ani de zile mânia o ținea mai mereu într-o stare de neliniște și această cumplită otravă intrase, devenind aproape o obișnuință, în sufletul ei. Afirmațiile benefice de acest gen trebuie să fie făcute cu o credință cât mai mare, fără încetare, uneori ceasuri întregi, fiind rostite atunci încet sau tare, liniștit și calm, dar cu o totală hotărâre. De multe ori eu am comparat acest proces cu dezumflarea unei armonici. Trebuie prin urmare să ne dezumflăm noi înșine de răul pe care îl avem în noi și care ne înlănțuie prin cuvântul binefăcător rostit în care credem cu tărie.

Am remarcat de asemeni că prin "aruncarea poverii" lucrurile ne apar mult mai clare într-un interval de timp scurt. Este aproape imposibil să ai o viziune clară și lucidă, dacă mintea carnală (inferioară) este agitată și neliniștită. Îndoiala și frica, prin procesele malefice de REZONANȚĂ pe care le declanșează în microcosmosul ființei noastre, otrăvesc gradat mintea și corpul, iar atunci imaginația noastră dezlănțuită și haotică este lăsată să rătăcească în voie atrăgând dezastre și felurite boli. Repetând cu tărie afirmația: "Arunc povara aceasta lui Christos care este mereu prezent în interiorul meu și astfel mă eliberez pentru totdeauna de ea", vizunea noastră lăuntrică se elevează și se clarifică și simultan cu aceasta se trezește un simțământ de ușurare care, mai devreme sau mai târziu, face să apară și să se dezvolte în noi manifestarea binelui care atrage după sine sănătatea.

fericirea sau prosperitatea. O studentă mi-a cerut să-i explic expresia "întunecimea dinaintea zorilor". M-am referit într-un capitol anterior la faptul că, adesea, înaintea unei mari realizări "ceva pare să meargă rău" și atunci, aflându-ne într-o asemenea situație, adânci deprimări ori crize ne întunecă conștiința. În multe situații aceasta înseamnă că din subconștientul nostru se ridică (sub forma KARMA-ei) îndoiala și frica care au fost acumulate de noi în încarnările noastre trecute. Aceste rămășițe din subconștient care răsar atunci la suprafață, trebuie să fie arse prin acumularea masivă în ființa noastră a unor energii divine, cum ar fi acelea ale IUBIRII. Atunci mai ales trebuie să fie lovite timbalele așa cum a făcut odinioară Iosafat și să i se arate o imensă mulțumire și recunoștință lui DUMNEZEU, gândind deja cu anticipație că am învins și că totul este salvat, chiar atunci când noi încă suntem înconjurați de dușmani (lipsuri sau boală). Studenta respectivă a continuat să mă întrebe: cât de mult trebuie să rămânem atunci în întuneric? I-am răspuns: până ce vei ajunge cu adevărat să poți vedea în întuneric. În această direcție, eu consider că aruncând povara, vei ajunge ca, la scurt timp după aceea, să poți vedea în întuneric. Credința activă și cât mai puternică în DUMNEZEU este esențială în impresionarea subconștientului. "Credința fermă în DUMNEZEU fără o adecvată acțiune este moartă". Aceasta am urmărit eu să clarific aici: Iisus a arătat foarte bine ce este în realitate credința activă atunci când a cerut mulțimii să rămână liniștită și să se reculeagă, înainte de a mulțumi pentru pâine și pește. Credința activă și cât mai puternică în DUMNEZEU este podul tainic peste care trecem în țara Făgăduinței.

Un exemplu: dintr-o neînțelegere, o femeie a fost separată de soțul ei pe care îl iubea cu o mare pasiune. El a refuzat după aceea orice încercare a ei de împăcare și nu voia să mai comunice deloc cu ea pe nici o cale. Ajungând să cunoască destul de bine legea spirituală, ea nega cu tenacitate aparența de separare și făcea adeseori afirmația: "Deși există separări care sunt determinate de Mintea Divină a lui DUMNEZEU, totuși eu sunt foarte sigură că nu pot fi despărțită de dragostea și de bărbatul care mi-a fost sortit prin drept divin." Ea dovedea în această direcție o credință activă, de nezdruncinat, pregătind pentru el în fiecare zi un loc la masă (și se comporta atunci ca și cum el ar fi fost de fiecare dată prezent) și își impresiona astfel subconștientul cu convingerea deplină a întoarcerii lui. A trecut astfel aproape un an, dar ea nu a șovăit deloc în credința ei fermă și puternică și într-o zi el chiar s-a întors.

Subconștientul ființei umane este adesea impresionat în mod benefic și profund printr-o muzică armonioasă, adecvată. Muzica binefăcătoare are o calitate adimensională și ea eliberează gradat sufletul din orice închisoare. Prin procesele tainice de REZONANȚĂ binefăcătoare pe care le declanșează destul de repede în ființă, ea face posibile și ușor de împlinit acțiunile cele mai extraordinare. Aveam o bună prietenă care folosea zilnic armonica ei exact în acest scop. Aceasta o transpunea foarte ușor într-o stare sublimă de armonie perfectă și îi elibera imaginația creatoare. Alta dansa spontan și armonios pe o muzică minunată atunci când rostea

cu o mare credință afirmațiile ei. Ritmul tainic și armonia muzicii și a mișcărilor pe care ea le realiza în conformitate cu inspirația sublimă divină care se manifesta în și prin ea atunci, îi încărca cuvintele rostite cu o putere uimitoare. Trebuie, de asemenea, să ne amintim că nu este cazul să ne umplem toată ziua cu "lucruri mici" (insignifiante).

Aproape invariabil înaintea unei mari realizări apare ceea ce analogic vorbind am putea numi "semnul pământului". Înainte ca Cristofor Columb să fi descoperit America, el a văzut păsări și ramuri, ceea ce i-a arătat că pământul este aproape. Cam tot așa stau și în cazul nostru lucrurile mai ales atunci când urmează să avem o mare realizare, numai că de cele mai multe ori, noi confundăm semnul INDICATOR cu realizarea însăși și prin aceasta ne lăsăm amăgiți. Un exemplu: o femeie a formulat "o anumită rostire" pentru a obține astfel o garnitură de farfurii și nu la mult timp după aceasta, o prietenă i-a oferit în dar o farfurie veche și crăpată. Eu atunci i-am spus: farfuria aceasta a fost doar "un semn al pământului". Asta deja dovedește că, de fapt, farfuriile tale sunt pe drum. Farfuria pe care ea a primit-o în dar atunci era "păsările și ramurile" pe care le-a văzut Cristofor Columb și, într-adevăr, la puțin timp după aceea cineva i-a oferit și serviciul dorit confirmându-i că ceea ce i-am spus atunci era real.

Crezând cu o mare putere și în mod continuu în ceva binefăcător, impresionezi profund și repede subconștientul. Dacă omul își închipuie cu o mare putere și cât mai clar că deja este bogat și că are un foarte mare succes, la timpul potrivit el "va recolta" EXACT CEEA CE A SEMĂNAT LA ÎNCEPUT. Copiii sunt aproape întotdeauna puri și încrezători, probabil că tocmai de aceea se spune că "cine nu se va deschide ca să primească împărăția lui Dumnezeu întocmai ca un copil nu va intra în ea". Un exemplu: cunoșteam o femeie care era foarte săracă, dar care cu toate acestea niciodată nu manifesta că simte sărăcia. Ea căpăta câte o mică sumă de bani de la prietenii bogați care căutau să-i amintească mereu de sărăcia ei și în plus aceștia chiar aveau grijă să-i spună să facă economii. Cu toate acestea ea, fără să se sinchisească deloc de sfaturile lor, își cheltuia banii fie pe o pălărie fie pe un cadou și se afla mai mereu într-o minunată stare mentală. Gândurile ei erau mai mereu centrate spre o îmbrăcăminte frumoasă, spre inele de aur ori către lucruri valoroase, și aproape că ea nu avea nici o altă preocupare în afara acestor dorințe. Ea trăia în lumea minunilor imaginate și dorite de ea și numai bogățiile pe care ea și le închipuia îi păreau a fi reale. După câțiva ani ea s-a măritat cu un om foarte bogat și astfel inelele pe care ea și le imagina au devenit o realitate. Nu știu dacă în cazul ei omul acela a fost alegerea divină, dar un lucru era cert, și anume că până la urmă bogăția a trebuit să se manifeste din plin în viața ei, așa cum și-a imaginat ea singură ani la rând.

Un alt adevăr de care trebuie să ne dăm seama este acela că de fapt nu există pace sau fericire profundă și durabilă pentru om până ce acesta nu și-a nimicit toată frica din subconștient. Frica este un proces de REZONANȚĂ cu o energie subtilă malefică. Când în noi apare FRICA, trebuie să urmărim să facem ca în noi să se trezească și să crească CURAJUL. Frica este de asemeni anihilată prin credința în DUMNEZEU, prin IUBIRE, prin UMOR. Iisus a spus: "De ce vă temeți, o, voi, puțin credincioșilor? Toate lucrurile bune sunt cu putință pentru cei credincioși!". Am fost adesea întrebată: ce pot face ca să scap pentru totdeauna de frică? Am răspuns: urmăriți înainte de toate să aveți CURAJ și faceți tot posibilul pentru a îndrăzni să vă apropiați cât mai repede de ființa ori de lucrul care vă înspăimântă. Leul câștigă un

anumit ascendent asupra ta prin frica ta. Apropiindu-te cu mult curaj de leu, vei vedea că procedând astfel frica ta va dispare; fugind de el, leul va fugi după tine. Am arătat în capitolele trecute că leul lipsei și sărăciei dispare atunci când individul cheltuiește cu înțelepciune banii fără frică, arătând prin aceasta credința sa că, în realitate, Dumnezeu este averea lui și că numai cu ajutorul Lui averea lui este constantă și sigură.

Mulți dintre studenții mei au ieșit rapid din strâmtoarea sărăciei gândind pozitiv și mentalizând constant și cu putere bunăstarea. Ei au ajuns mulți dintre ei să aibă salarii foarte bune prin distrugerea completă a fricii de a nu pierde banii cu care ei trebuiau să-și achite lunar chiria. Subconștientul nostru trebuie să fie impresionat profund și cu putere de adevărul că totdeauna Dumnezeu este în realitate "donatorul" și că totodată el este prezent în "darul" care ni se face. O afirmație splendidă este aceasta: "Mulțumesc acum din suflet lui Dumnezeu donatorul pentru Dumnezeu care este prezent în darul care mi s-a făcut". Omul s-a separat de atâta vreme de binele său și de avutul său prin gândurile sale de separare și de lipsă că uneori îi trebuie dinamită ca să ajungă să dizloce aceste idei false din subconștientul său și în cele mai multe situații dinamita corespunde, analogic vorbind, unei stări de prosperitate cât mai bune. Tocmai de aceea tu trebuie să veghezi singur, în mod continuu ca să ajungi să descoperi dacă motivele tale predominante de acțiune sunt frica sau credința. Când vei ajunge cu adevărat să te cunoști din acest punct de vedere, alege cât mai repede pe cine vrei să servești: frica sau credința? Pentru unii frica are ca obiect personalitatea. Atunci realizează că tu nu trebuie să eviți niciodată oamenii de care te temi, ci dimpotrivă fii bucuros că îi întâlnești, fiindcă dacă te vei apropia de ei cu mult CURAJ în realitate ei vor forma veriga de aur în lanțul propriului tău "bine", sau vor dispare în mod armonios din drumul tău. Alții se tem până la obsesie de boli sau de microbi. Trebuie să fii fără frică, să manifești un curaj uriaș și de nezdruncinat într-un loc încărcat de microbi și procedând astfel vei fi mai mereu imun. Germenii unei boli te pot contamina numai atunci survine starea de REZONANȚĂ care apare atunci când frecvența predominantă de vibrație a AUREI tale vibrează pe aceeași lungime de undă cu frecventa de vibratie a germenilor respectivi. Prin apariția stărilor intense de frică, spaimă, groază, frecvența predominantă de vibrație a AUREI ființei umane își micșorează frecvența de vibrație până la nivelul atins de microbi (astfel se produce starea de rezonanță care face să apară CONTAMINAREA). Chiar boala încărcată de germeni este produsul tulburării sau pervertirii minții carnale așa că tocmai de aceea toate gândurile noastre trebuie să fie binefăcătoare. Germenii bolilor nu mai pot să existe sau să se manifeste atunci când ne amplificăm în noi energiile sublime care există în Mintea Divină a Lui DUMNEZEU. În "scânteierea ochiului divin (AJNA CHAKRA) eliberarea omului va veni atunci când el va realiza că numai binele este ATOTPUTERNIC și că nu există putere în rău care să poată fi egală cu aceea a binelui". *"Lumea materială va trece și evoluând spiritual vom ajunge la lumea divină cu mai multe dimensiuni, care în realitate este lumea minunilor ce se pot manifesta... Și atunci am văzut un cer nou și un pământ nou și acolo mi-am dat seama că moarte nu va mai fi și nici plângere, nici strigăte de suferință și nici dureri nu vor mai fi, căci toate cele dintâi care erau rele și chinuitoare au trecut."*

Capitolul VII

IUBIREA - ENERGIA SUPREMĂ, BEATIFICĂ, ATOTCUPRINZĂTOARE ȘI UNIFICATOARE A LUI DUMNEZEU

Fiecare om care a existat sau există pe această planetă a primit prin intermediul învățăturii fundamentale a lui IISUS CHRISTOS inițierea lui în iubire. *"O nouă poruncă vă dau vouă, să vă iubiți unii pe alții"*. Inițiatul Uspenski spune în **"Tertium organum"** că iubirea este un fenomen esențial Macrocosmic care dilată în mod beatific ființa de la finit către infinit și totodată îi deschide fulgerător omului lumea divină cu mai multe dimensiuni, sau cu alte cuvinte "lumea paradisiacă a minunilor". Adevărata dragoste este înainte de toate paradisiacă, neegoistă, beatifică și total eliberată de frică. Ea se revarsă de la DUMNEZEU în valuri nesfârșite spre obiectul afecțiunii ei, fără să ceară ceva în schimb. Adevărata iubire nu are nimic comun cu TROCUL urmărit de cei mulți și egoiști: DĂ-MI IUBIRE CA SĂ-ȚI DAU IUBIRE. Bucuria ei este în mod primordial bucuria de a da. Iubirea oceanică, pură, transfiguratoare este Dumnezeu în manifestare și astfel ea este și rămâne cea mai puternică forță din Macrocosmos. Iubirea copleșitoare, curată, neegoistă atrage spontan și în mod irezistibil spre ea ceea ce este numai al ei și știind această taină noi nu trebuie să ne îngrijim să o căutăm atunci când nu o merităm sau să o cerem atunci când nu suntem TOTAL DESCHIȘI să o simțim. Rar are cineva măcar o vagă idee despre grandoarea și fericirea iubirii adevărate. Prin ignoranța și meschinăria sa, omul este cel mai adesea egoist, tiran, zgârcit sau fricos în partiala și anemica sa iubire. Tocmai de aceea el pierde atât de ușor legătura cu ființa pe care o iubește în mod superficial sau trecător. Gelozia este cel mai mare dușman al iubirii pentru că mai ales atunci imaginația negativ dezlănțuită rătăcește haotică și văzând pe iubit atras de altcineva aproape invariabil se pervertește dacă nu este cât mai repede neutralizată. Un exemplu: o femeie a venit la mine foarte tristă. Ea mi-a spus că omul pe care ea îl iubea foarte mult a părăsit-o pentru alta și plecând i-a spus că nu s-a gândit niciodată să se însoare cu ea. Ea era chinuită de o cumplită gelozie și ură și printre altele mi-a spus că își dorește să-l vadă suferind cât mai mult așa cum a făcut-o și el pe ea să sufere, și în final a adăugat: Cum de m-a putut părăsi când eu îl iubeam și îl iubesc atât de mult? I-am răspuns: Dumneata, dacă te vei analiza cu atenție și luciditate, îți vei da seama că în realitate nu-l iubești, ci îl urăști. Dă-i, dacă ești capabilă, o iubire perfectă și atunci vei putea primi și dumneata o iubire perfectă. Perfecționează-te pentru acest om prin iubire adevărată pe tine însăți, fiindcă

niciodată nu poți primi ceea ce nu dai și mai ales nu uita că în realitate nu poți să dai mai mult decât trăiești și simți. Dă-i, dacă vrei cu adevărat să-l faci fericit, o iubire neegoistă, nu-i cere nimic în schimb, nu-l critica, nu-l condamna, bucură-te sincer și profund pentru iubirea pe care el o dăruie altor femei și binecuvântează-l oriunde și cu oricine ar fi el". Ea a răspuns: Nu, nu vreau să-l binecuvântez dacă nu știu unde este. Bine, i-am răspuns eu, dar asta nu-i iubire adevărată. Dacă dumneata îi dai o iubire adevărată atunci fii sigură că, mai devreme sau mai târziu, tot o iubire adevărată se va întoarce spre tine. Această iubire adevărată va veni fie de la acest om, fie de la un echivalent al lui, care se va îndrăgosti fulgerător de dumneata spre a-ți răspunde la această iubire cu o iubire adevărată, căci dacă acest om nu-i alegerea divină pentru dumneata, vei constata că după o anumită perioadă de timp nu-l vei mai dori. Așa cum în stările de extaz divin ești una cu Dumnezeu, tot așa trebuie să ajungi să fii una și cu iubirea care îți aparține prin drept divin.

Multe luni au trecut după aceea și lucrurile au rămas cam așa cum au fost, dar de la un anumit moment această femeie a început să lucreze conștiincios cu ea însăși. I-am spus când am realizat că au apărut unele mici progrese: "Când nu vei mai fi animată deloc de propria ta cruzime, vei vedea că el va înceta de a mai fi crud și abia atunci vei începe să îl atragi prin propriile dumitale emoții sublime care vor fi reciproc generatoare de fericire". I-am vorbit apoi despre membrii unei asociații de yoghini din India care nu-și zic niciodată "Bună dimineața" când se întâlnesc, ci rostesc aceste vorbe: "Salut scânteia dumnezeiască ce este prezentă în tine". Ei salută astfel pe Dumnezeu care este mereu prezent atât în fiecare om cât și în animalele din junglă și despre ei se știe că nu sunt niciodată atacați sau sfâșiați de aceste animale fiindcă prin viziunea lor profund și intens transfiguratoare ei îl văd aproape totdeauna numai pe Dumnezeu în fiecare vietuitoare. Am spus: salută și dumneata, plină de dragoste și transfigurare, Scânteia dumnezeiască (ATMAN) care este mereu prezentă chiar și în acest om și spune: "Văd înainte de toate în tine numai Sinele Etern (ATMAN)". Urmăresc să te văd așa cum te vede Dumnezeu, pur, perfect, ideal, făcut după chipul și asemănarea Sa. Cu timpul, punând sistematic în practică acest sfat al meu, ea a devenit mai ponderată și gradat ura ei s-a diminuat. El era căpitan și ea îi zicea în taină, ca să-l alinte, "Cap". Într-o zi ea a venit spontan să spună : "Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Cap oriunde și cu oricine ar fi!". I-am spus: acum iată că începe să se manifeste în tine iubirea adevărată, las-o în continuare să crească și să se amplifice și când vei fi pe deplin stăpână pe ea și nu vei mai fi deloc tulburată sau chinuită de vechea situație, și când iubirea ta care acum este adevărată va fi suficient de

puternică vei atrage într-un mod aproape irezistibil iubirea lui sau, dacă nu, vei constata că vei atrage echivalentul ei.

Peste încă câteva luni am primit de la această femeie o scrisoare în care îmi scria: Ne-am căsătorit. Cu prima ocazie când ne-am întâlnit după aceea am întrebat-o: Cum a fost? Ea a exclamat: Oh! Aș putea spune că a fost un miracol! Într-o zi m-am trezit că orice suferință încetase și totodată am realizat că în noua stare în care mă aflam îl iubeam extraordinar de mult și nu mai eram geloasă. La câteva săptămâni după aceea într-o seară l-am văzut și spontan el s-a apropiat foarte emoționat și radios de mine și mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. După aceea cam la o săptămână ne-am căsătorit și acum pot să spun că nu am văzut om mai afectuos, mai tandru și mai devotat decât el. Există un aforism al înțelepciunii care sună așa: "În realitate nici un om nu-i nici doar dușmanul tău și nici doar prietenul tău, ci NUMAI învățătorul tău". De aceea trebuie să devii impersonal și să înveți cât mai bine și cât mai repede ceea ce fiecare om are să te învețe în mod direct sau indirect. În final, după ce-ți vei învăța cât mai bine toate lecțiile pe care viața ți le-a rezervat, vei ajunge cu adevărat să fii liber.

Iubitul femeii din acest exemplu a fost FĂRĂ ÎNDOIALĂ pentru ea învățătorul (LA ÎNCEPUT NEBĂNUIT!) al iubirii neegoiste pe care fiecare om, mai devreme sau mai târziu, trebuie să o învețe. "Suferința nu-i obligatoriu necesară pentru dezvoltarea spirituală a omului, dar adeseori ea rezultă prin violarea legilor divine, spirituale. Dincolo de aceasta trebuie însă să ne dăm seama că FĂRĂ IMPULSUL MARELUI DASCĂL CARE ESTE, PENTRU MAREA MAJORITATE A OAMENILOR, SUFERINȚA, puțini ar fi aceia care s-ar dovedi capabili să se trezească din "somnul sufletului" fără ajutorul ei.

Când omul ignorant și mărginit este fericit, de obicei el devine egoist, și atunci în mod automat legea Karmei se pune după aceea în acțiune. De cele mai multe ori omul ignorant și egoist se ruinează singur din cauza lipsei lui de considerație pentru ființele umane care îi arată iubire și considerație. Am cunoscut mai demult o femeie care avea un soț plăcut și tandru, care o iubea enorm, dar, cu toate acestea, ea spunea: "Nu am de ce să-mi fac griji fiind măritată, nu din cauza bărbatului meu, ci pur și simplu fiindcă pe mine nu mă interesează deloc căsătoria". Ea avea cel mai adesea alte interese și rareori își amintea de soț. Ea chiar spunea că se gândea la el numai când îl vedea. Într-o bună zi soțul i-a spus cu franchețe că el iubește altă femeie și la scurt timp după aceea a părăsit-o. Atunci ea a venit la mine disperată și plină de ură. I-am spus: "Iată că ți s-a dat exact ceea ce spuneai chiar tu. Ziceai adeseori că nu ai de ce să te îngrijești de acest bărbat fiind măritată; subconștientul tău a lucrat pe căi tainice, în această direcție, ca să nu mai fii măritată". Ea a spus: "Da, abia acum mi-am dat seama. Omul capătă până la urmă exact ceea ce dorește și de multe ori numai în final el își dă seama că singur și-a făcut rău". Dar după aceea ea s-a armonizat suficient de bine în noua ei situație ei și a înțeles că de fapt ei erau amândoi mai

fericiți separați. Când o femeie care susține că iubește un bărbat devine indiferentă sau cicălitoare și încetează de a mai fi o sursă de inspirație, fericire, plăcere și armonie pentru soțul ei, ea pierde acel "ceva" care până atunci constituia stimulentul relațiilor lor de mai înainte care erau generatoare de bucurie și încântare și gradat devine neliniștită și nefericită.

Nu demult un om a venit la mine abătut și nenorocit. El mi-a spus că nevasta lui se interesa de "Știința numerelor" și voia să-l descifreze pe el cu ajutorul numerelor combinate. Părea însă că rezultatul la care ea ajunsese astfel nu îi era favorabil, pentru că el spunea: Nevasta mea e de părere că nu voi dispune niciodată de avere fiindcă prin analiza numerică a numelui meu apare cifra doi. I-am răspuns: Nu te ingriji atât de mult să afli care este numărul dumitale. Dumneata, ca om, esti în realitate o idee perfectă în Mintea Divină a lui Dumnezeu și știind aceasta este necesar să ceri succesul și prosperitatea care pot fi plămădite pentru dumneata dacă vei coopera în mod armonios cu Inteligența Infinită a lui Dumnezeu. După câteva săptămâni el a căpătat o ofertă foarte avantajoasă la serviciu și doi ani mai târziu el a obținut un succes strălucitor ca scriitor. Nici un om nu va ajunge să aibă un mare succes în afaceri până când nu va ajunge să-și iubească activitatea pe care o desfășoară. Pictura pe care pictorul talentat o pictează din dragoste (pentru ceea ce el face) va fi opera lui cea mai mare. Cazanul care este folosit pentru a fierbe apa, în cazul în care rămâne totdeauna pe pământ gol și ruginit, nu va mai putea fi considerat folositor. Nici un om nu poate strânge bani dacă în adâncul sufletului îi disprețuiește. Mulți oameni rămân în sărăcie fiindcă spun: Banii nu înseamnă nimic pentru mine și eu îi disprețuiesc pe cei care au bani. Acesta este cel mai adesea motivul pentru care mulți artiști sunt săraci. Disprețul lor profund pentru bani îi separă de ei. Îmi amintesc că la un moment dat am auzit un artist spunându-i altuia că de fapt nu-i un artist bun fiindcă are bani la bancă. Această atitudine aberantă a minții separă în scurt timp pe om de averea lui. În realitate trebuie să fim într-o profundă și deplină armonie cu lucrurile sau cu ființele umane pe care le atingem.

Priviți într-un mod transfigurator banii sunt Dumnezeu în manifestare ce există atunci ca eliberator de lipsuri și limitări, însă atenției banii trebuie să fie folosiți cu înțelepciune. Zgârcenia și economia excesivă reacționează și fac să se declanșeze răzbunări groaznice. Aceasta nu înseamnă însă că nu trebuie să avem vase și rezerve, stocuri și depozite pentru cămara care trebuie să fie plină prin dreptul divin care îi este dat omului, dar, dincolo de aceasta, trebuie să fim temperați și să nu acumulăm din principiu mai mult decât ne este necesar. Nu economisiți în mod inutil banii mai ales atunci când se ivește vreo ocazie în care banii respectivi sunt cu adevărat necesari. Lăsându-i să fie folosiți în mod benefic, fără frică și chiar

bucuroși, deschidem astfel calea ca ei să se întoarcă după aceea la noi și mai mulți, fiindcă niciodată nu trebuie să uităm că, în realitate, Dumnezeu este singura avere inepuizabilă a omului. Aceasta trebuie să fie atitudinea noastră spirituală față de bani și pentru aceasta trebuie să fim pe deplin conștienți că în marea Bancă a Universului nu-i niciodată lipsă. Un exemplu semnificativ de avariție îl avem în filmul "Lăcomie". Acolo vedem că femeia a câștigat 5000 de dolari la loterie, dar ea nu voia deloc să-i cheltuiască. Ea se zgârcea în mod aberant și economisea banii la sânge lăsându-l pe soțul ei să sufere și să moară de frig și foame în timp ce ea continua să spele, ca și până atunci podele, ca să albă astfel din ce trăi. Ea iubea într-un mod bolnăvicios banii care pentru ea deveniseră un scop în sine și de aceea ajunsese să îi pună mai presus de orice. Dar iată că într-o noapte femeia respectivă a fost ucisă de un tâlhar și în final toți banii i-au fost luați. Aici iubirea de bani a fost izvor de rele. Banii în ei înșiși sunt buni și binefăcători, dacă sunt prviți ca fiind UN MIJLOC și dacă sunt folosiți cu înțelepciune, dar în situația în care sunt folosiți pentru scopuri rele, distructive pentru a ne satisface zgârcenia sau dorința bolnăvicioasă de acumulare, ori dacă se ajunge ca ei să fie considerați mai importanți decât iubirea, atunci fără îndoială aduc boala, dezastrul și pierderea lor.

Urmează totdeauna calea iubirii adevărate și vei vedea că astfel toate lucrurile se înmulțesc, pentru că totdeauna Dumnezeu e iubire și Dumnezeu este pentru cel înțelept SINGURA avere. Dacă vei urma calea egoismului și a lăcomiei vei constata că aproape toată averea îți va dispare printre degete sau că omul respectiv va fi separat de ea. Un exemplu: cunosc cazul unei femei foarte bogate care își strângea cu lăcomie și zgârcenie toate veniturile. Rar dădea cuiva ceva și cumpăra rareori lucruri, dar atunci o făcea numai pentru ea. Era foarte pasionată după coliere și o prietenă a întrebat-o odată câte are. Ea a spus: 67. Le cumpăra și apoi le punea deoparte, fiecare colier fiind învelit în hârtie de mătase. Dacă ar fi folosit aceste coliere ar fi fost dreptul ei, dar așa, ea a violat sistematic legea folosirii. Dulapurile ei erau pline de haine pe care ea nu le purta niciodată și de bijuterii superbe care n-au văzut niciodată lumina. După câțiva ani, treptat, brațele femeii respective au paralizat și până la urmă ea a devenit incapabilă să se mai îngrijească de averea ei și de starea sănătății ei. În final a fost obligată să transmită altora administrarea averilor ei. Din acest exemplu ne putem da seama că omul care ignoră legea divină atrage, prin acțiunile lui nesăbuite, asupra lui însuși distrugerea. Multe dintre bolile și nefericirile noastre vin din violarea legii divine a iubirii.

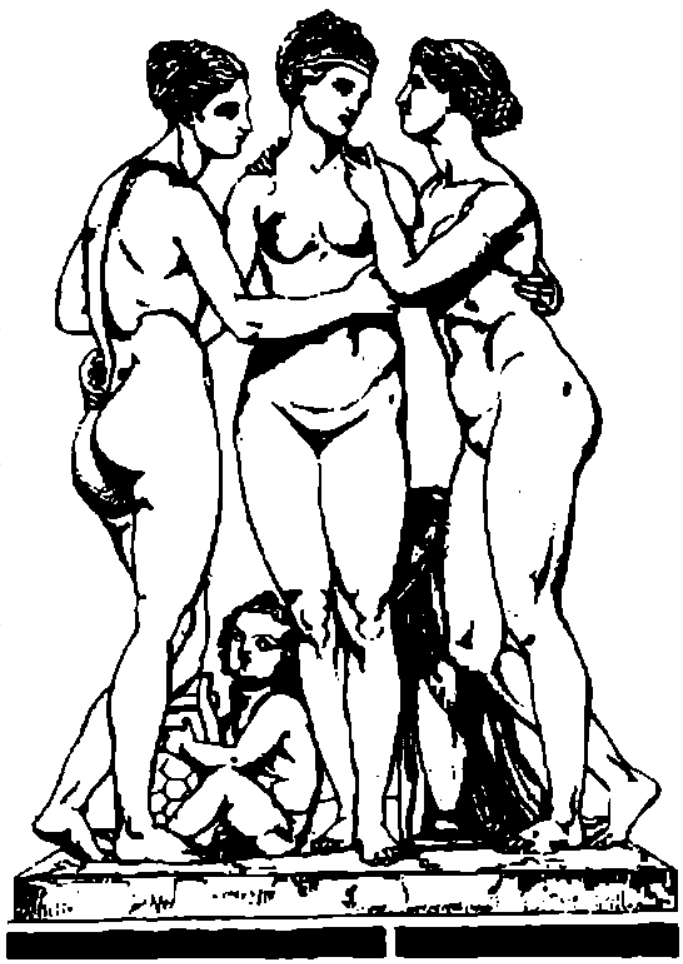

Bumerangul omului care este mai mereu plin de ură, mânie sau critică se întoarce mai devreme sau mai târziu încărcat de păcate, suferințe și griji. Iubirea divină, pură, intensă și plenar transfiguratoare pare aproape o artă pierdută

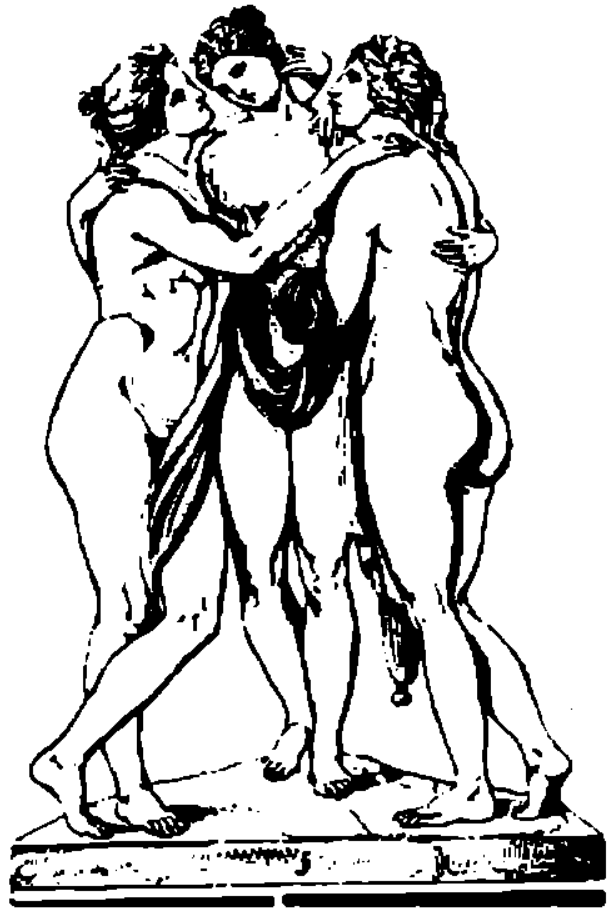

și omul care deja are cunoștințe despre legile spirituale știe că ea trebuie să fie din nou câștigată. Fără iubire ființa umană este doar un "suflet mort" cu "inima de piatră" și astfel ea devine o "alamă sonoră" sau cu alte cuvinte un "timbal răsunător". Un exemplu: aveam o studentă care venea la mine, lună după lună, ca să-și curețe conștiința ei de ură. După un timp ea ajunse să mai dușmănească numai o singură femeie și aceasta o preocupa mereu. Puțin câte puțin, ea deveni echilibrată și armonioasă și într-o bună zi toate dușmăniile ei au dispărut. Atunci îmi amintesc că a venit radiind la mine și a exclamat: Nu am cuvinte să-ți comunic fericire pe care deja o simt. Femeia aceea pe care mai demult eu o dușmăneam mi-a spus ceva și eu, în loc să mă înfurii, am fost foarte drăguță și binevoitoare cu ea și atunci și ea, la rândul ei a fost foarte drăguță cu mine și m-a lăudat. Acum este o minunată lumină pe care o simt înăuntrul meu în regiunea inimii.

Dragostea și bunăvoința sunt calități neprețuite în afaceri. De exemplu: o femeie a venit la mine plângându-se de patroana ei. Spunea că aceasta era rece și cicălitoare și că nu o dădea afară fiindcă nu se poate lipsi de ea în acest post. Eu i-am spus atunci: Bine, începând de azi gândește-te și salută de mai multe ori pe zi Scânteia din Dumnezeu Tatăl (ATMAN) care este mai mereu prezentă în patroana ta și totodată trimite-i dragoste. Ea spuse: Nu pot, pentru că aceasta este o femeie ca de marmură. I-am spus: Îți amintești povestea cu sculptorul care a cerut cuiva să-i dăruiască o bucată de marmură?. A fost întrebat atunci pentru ce îi trebuie și el a răspuns: Fiindcă eu am observat că există un înger minunat în această bucată de marmură. Din ea, el a făcut după aceea o minunată operă de artă. Ea a spus: E adevărat ceea ce îmi spuneți, voi urmări și eu să fac aceasta. O săptămână mai târziu s-a întors și mi-a spus: Am făcut ceea ce mi-ați spus să fac și trebuie să recunosc că acum femeia e foarte drăguță cu mine și chiar mă plimbă cu trăsura ei. Oamenii simt uneori mari și constante remușcări de a fi făcut cuiva un gest de cruzime. Asemenea regrete durează în unele situații ani întregi. Dacă în asemenea cazuri răul nu se mai poate îndrepta, efectul lui poate fi neutralizat făcând cuiva mai mult bine sau generându-i o plăcere în prezent. Ceea ce trebuie să facem noi atunci este să iertăm complet acele lucruri care au trecut, și să urmărim să prevenim acele lucruri care ne pot cauza suferințe și care se profilează în viitor sau cu alte cuvinte sunt înaintea noastră. Grijile, regretele și remușcările distrug rapid celulele corpului și otrăvesc atmosfera energetică subtilă a individului respectiv.

O femeie mi-a spus foarte supărată: Ajută-mă, te rog, să fiu fericită și veselă, căci grijile și stressurile mă fac așa de nervoasă cu cei din jur, că am ajuns să fiu răutăcioasă și astfel îmi întrețin Karma. Mi s-a cerut de asemeni să ajut o femeie care era în doliu după fiica ei. Am rugat-o să înceapă să nege cu tărie orice credință chinuitoare în pierdere și în separație și i-am

cerul de asemeni să afirme că Dumnezeu era bucuria femeii, dragostea și pacea ei. Femeia respectivă și-a câștigat la numai câteva săptămâni după aceea echilibrul, dar mi-a trimis vorbă prin fiul ei să nu o mai ajut psihomental în continuare, fiindcă - spunea ea - era așa de fericită, încât nu-i mai era convenabil. Este evident aici că mintea muritoare ține să depindă de tristețe și de regretele ei. Am cunoscut o femeie, aș putea spune masochistă, care se lăuda pretutindeni cu nenorocirile și suferințele ei, așa că mai tot timpul avea ceva cumplit cu care să se laude. Moda veche prosteasca era că, dacă o mamă nu este mai mereu îngrijorată de copiii ei, înseamnă că nu-i o mamă bună. Astăzi noi știm că frica exacerbată a mamelor este cauza multor boli și accidente care apar în viața copiilor. Un proverb spune: DE CEEA CE ÎȚI ESTE CEL MAI FRICĂ, EXACT DE ACEEA NU SCAPI. Acest aspect este foarte adevărat dacă avem în vedere faptul că frica proiectează în mod viu boala sau o realizează în mod obiectiv din punct de vedere subtil dacă ea nu este după aceea complet neutralizată. Fericită va fi mama care poate spune sincer că gândește cu tărie că ea pune copilul ei în mâna lui Dumnezeu și de aceea știe că el este sub atotputernica protecție divină. În acest mod ea proiectează instantaneu asupra lui o mare și puternică aură de protecție. Un exemplu: o femeie s-a trezit deodată în mijlocul nopții, simțind într-un mod paranormal că fratele ei este într-o mare primejdie. În loc să o apuce frica, ea a rostit de 7 ori pentru el "TATĂL NOSTRU" și apoi a început să facă afirmații profund binefăcătoare, pline de adevăr, spunând: "Omul este o idee perfectă în Mintea Divină a lui DUMNEZEU și totdeauna el se află în locul cel mai bun, dacă se găsește sub protecția divină". A doua zi ea a aflat cu uimire că fratele ei era în apropierea unei mine care a explodat, dar cu toate acestea el a scăpat în mod miraculos.

Prin gândurile lui bune care îi permit să intre în stare de REZONANȚĂ cu focare nesfârșite de energie benefică din Macrocosmos, omul poate fi păzitorul fratelui său și fiecare om trebuie să știe că ființa sau ființele dragi pe care el le iubește se află automat "pe locul secret al celei mai mari înălțimi și ele rămân acolo la umbra Atotputernicului nostru Tată Ceresc (DUMNEZEU)". "Nu ți se va întâmpla nimic rău dacă ai o mare credință în DUMNEZEU și nici o boală nu se va apropia de tine". "Iubirea perfectă, infinită, face să dispară pentru totdeauna frica". *"Acela care încă se mai teme, arată că deocamdată nu este perfect în dragoste. Dragostea divină vine de la DUMNEZEU și ea este împlinirea legii".*

Capitolul VIII

INTUIȚIE DIVINĂ SAU DIRECTIVE

"Pe orice drum ai fi, dăruiește-te necondiționat în mâinile lui DUMNEZEU și apoi vei vedea că El îți va conduce pașii". Nimic bun nu-i este greu de săvârșit omului care cunoaște puterea tainică a cuvântului și care își urmează glasul intuiției sale divine. Prin cuvintele lui binefăcătoare el pune instantaneu în acțiune forțe subtile benefice nevăzute și astfel își poate reconstrui corpul, sau poate dinamiza și armoniza funcțiile lui. De aceea are o atât de mare importanță alegerea cuvintelor benefice potrivite și acela care își alege cu grijă afirmațiile binefăcătoare, pe care el urmărește să le proiecteze în invizibil, știe că mai ales atunci domnul Dumnezeu este ajutorul lui, pentru că printr-o rostire adecvată survine un ajutor eficient pentru fiecare cerere și prin cuvântul lui benefic care este rostit, omul eliberează astfel acest ajutor și se convinge că este perfect valabilă PORUNCA DIVINĂ "cere și ți se va da". Omul trebuie însă să facă el totdeauna prima mișcare. "Apropie-te cu dragoste de Dumnezeu și El se va apropia imediat de tine". Am fost adesea întrebată cum se ajunge la această realizare. Am spus: "Spune cuvântul binefăcător cu o mare credință și dacă nu ești un inițiat nu face nimic până nu vei avea o îndrumare precisă. Cere, dacă te grăbești, această îndrumare de la DOMNUL DUMNEZEU spunând: "Spirit Infinit al lui DUMNEZEU, arată-mi drumul și ajută-mă să cunosc ce este acum de făcut pentru mine". Răspunsul de la DUMNEZEU ne va veni cel mai adesea prin intuiție sau printr-un anumit impuls. Ne va fi de asemeni de folos o aparentă întâmplare remarcată de noi sau de altcineva, un pasaj dintr-o anumită carte, etc. Răspunsurile care ne sunt oferite de DUMNEZEU uneori se dovedesc a fi de o exactitate neașteptată. Un exemplu: o femeie dorea o mare sumă de bani. Ea a spus cu credință această rostire: "Spirit Infinit al lui DUMNEZEU, deschide, te implor, drumul pentru ajutorul meu imediat, fă ca tot ceea ce este al meu prin drept divin să ajungă la mine acum, într-o mare avalanșă de abundență" și apoi ea a mai adăugat: "dă-mi, te implor, o îndrumare precisă, ajută-mă să cunosc dacă există ceva de făcut pentru mine". Gândul profund inspirator a venit repede: dă unei anumite prietene, care ajută pe mulți oameni spiritual, 100 de dolari. Ea a povestit totul prietenei ei, care a spus : "Așteaptă și cel mai bine verifică totul înainte de a-i da acestei femei banii". A așteptat așa cum a fost sfătuită și în ziua repectivă a întâlnit o femeie care i-a spus: "Azi am dat cuiva de pomană un dolar, dar trebuie să-ți mărturisesc că a fost tot așa de mult pentru mine cât ar fi pentru tine să dai 100 de dolari". A fost astfel îndrumată fără greșeală și în modul acesta a cunoscut că avea dreptate să dea cei 100 de dolari. Era, fără îndoială, un cadou divin care cuprindea în el o investiție mare, pentru că, la puțin timp după aceea, o mare sumă de bani i-a venit pe o cale uluitoare, la care nu se aștepta. De aceea se spune adeseori că dând, deschizi în felul acesta drumul ca să primești. Ca să creezi activitate în finanțe, trebuie mai întâi să dai.

Dijma sau oferirea în dar a unei zecimi dintr-o sumă este un vechi obicei omenesc și el asigură în felul acesta sporul. Mulți dintre oamenii foarte bogați din Statele Unite au dat dijmă și pot să vă mărturisesc că nu am cunoscut nici un caz în care aceasta să nu fi însemnat o investiție. A zecea parte odată dăruită se întoarce după aceea binecuvântată și înmulțită. Este însă important ca darul sau zeciuiala să fie date cu dragoste și bucurie fiindcă "lui Dumnezeu îi plac donatorii veseli". Poliţele trebuie plătite cu veselie, toți banii pe care urmează să-i plătim trebuie să fie trimiși fără frică și eventual cu o binecuvântare.

Această atitudine profund pozitivă a minții îl face pe om să fie un stăpân al banilor și, dacă el ține seama de aceasta, cuvintele binefăcătoare care vor fi apoi rostite de el, îi vor deschide uriașe rezerve de bogăție. Adeseori, însuși omul își limitează resursele sale prin viziunea lui meschină și prin limitare. Uneori lui i se deschid brusc mari posibilități de bogăție, dar el se teme să acționeze. Viziunea justă și acțiunea promptă merg mână în mână, ca în cazul omului care a cumpărat blana de căptușeală. O femeie a venit la mine spunându-mi să o ajut pentru a obține o slujbă. Am rostit atunci "Spirit Infinit a lui DUMNEZEU, te implor deschide drumul pentru o angajare dreaptă a acestei femei". Niciodată să nu spui angajare, ci angajare dreaptă, care este locul plănuit pentru cei buni de Mintea Divină, fiindcă numai asemenea rostiri clare și adecvate ne oferă după aceea satisfacție. Am adus apoi mulțumiri că ea va primi totdeauna tot ce e al ei și am implorat ca această slujbă dreaptă să se manifeste repede. La câteva zile după aceea i s-au făcut trei oferte de serviciu, două la New York și una la Palm Beach și acum ea nu prea știa ce să aleagă. I-am spus: "Cere ajutor de la Dumnezeu pentru o îndrumare justă și precisă". Timpul era aproape trecut și ea rămânea nedecisă, când într-o zi mi-a telefonat. "Când m-am trezit dimineața, am simțit că trebuie să aleg Palm Beach". Ea fusese acolo mai demult și cunoștea parfumul îmbălsămat al acelei zone. I-am spus: "Dacă dumneata poți simți Palm Beach de aici, este sigur că aceasta este îndrumarea cerută". Ea a acceptat postul și a avut mult succes. Adesea o îndrumare divină ne vine într-un mod sau într-un timp neașteptat. Într-o zi eu mă plimbam pe stradă când am simțit deodată brusc nevoia să merg la o anumită brutărie care se afla la un bloc sau două mai departe. Mintea mea rațională rezista argumentând: "nu-i nimic acolo care te-ar putea interesa". Totuși eu nu am ascultat de rațiune și m-am dus la acea brutărie, privind cu multă atenție la orice lucru și, natural că m-am convins că nu era nimic care m-ar fi putut interesa, dar iată că ajungând acolo am întâlnit o femeie la care mă gândisem mai demult adesea și care acum avea din nou nevoie de ajutorul meu pe care, lăsându-mă ghidată astfel de intuiție, i l-am putut da.Astfel am remarcat că uneori mergi pentru un lucru și afli altul. Intuiția spirituală este o facultate spirituală care nu explică, ci numai ne indică în mod tainic drumul. Adesea se primesc directive de la DUMNEZEU în timp ce ne rugăm cu fervoare la el. Ideea prin care aceste directive spirituale ne vin poate să treacă aproape neobservată, dar "unele dintre căile Domnului" se știe că sunt misterioase. Într-o zi spuneam în clasă că fiecare om care se va ruga cu fervoare și credință la DUMNEZEU va primi o îndrumare precisă. După aceea, o femeie a venit la mine și mi-a spus: "În timp ce ați vorbit despre aceasta, mie mi-a venit dorința de a-mi scoate mobila din magazie și de a o duce într-un

apartament". Femeia respectivă venise la mine pentru a învăța cum să se roage la DUMNEZEU pentru sănătate. I-am spus că știu o locuință în care ea însăși și sănătatea ei se vor transforma și am adăugat: "Cred că tulburarea sănătății la dumneata este corelată și cu un atașament excesiv pentru lucrurile inutile care sunt depozitate acolo în acel loc". "Congestia inutilă a lucrurilor noastre cauzează congestia bolnăvicioasă a anumitor organe sau zone în corp". Ai nesocotit legea divină a folosinței și iată că acum tragi consecințele. Ea a mulțumit după aceea că ordinea divină s-a stabilit în mintea, trupul și lucrurile ei. Oamenii cel mai adesea nici nu visează ce mare legătură există între trupul lor și afacerile lor. Există în această direcție o corespondență mutuală pentru fiecare boală. Cineva cu o mare credință în DUMNEZEU poate obține o vindecare instantanee prin realizarea profund binefăcătoare că trupul lui este o Idee Perfectă în Mintea Divină a lui DUMNEZEU și de aceea întreg și perfect îl este trupul. Totuși trebuie să aveți în vedere că dacă după aceea el reîncepe și apoi din nou continuă să se încarce cu gândurile sale distructive de acumulare excesivă și ură, de frică, de critică necreatoare, boala lui se va întoarce din nou, chiar dacă el se vindecase atunci ca prin minune.

Iisus știa că orice boală provine dintr-un păcat și tocmai de aceea el le spunea leproșilor ca după vindecare ei să meargă să facă cât mai mult bine și nu mai păcătuiască, căci procedând astfel și păcătuind din nou ceva și mai rău urma să vină asupra lor de la DUMNEZEU ca să-i pedepsească. Astfel ne putem da seama de ce sufletul omului (sau mintea subconștientă) trebuie să fie "purificat" până când el ajunge să fie mai alb decât zăpada, pentru a ne asigura astfel o sănătate perfectă, permanentă. În această direcție, atât metafizicianul cât și yoghinul avansat susțin că totdeauna orice păcat sau greșeală a noastră este adânc săpată prin "corespondență" în AURA ființei noastre.

Iisus Christos ne spune: ***"Nu condamna niciodată pe alții, ca să nu fii tu însuți condamnat"***. "Nu judeca pe alții, ca să nu fii tu însuți judecat". Mulți oameni ignoranți și-au atras anumite boli și nefericiri drept pedeapsă divină pentru condamnarea altora, căci aproape totdeauna, ceea ce tu condamni la alții, atragi spre tine însuți imediat după aceea, prin declanșarea anumitor procese de REZONANȚĂ. Un exemplu: o femeie a venit la mine supărată și bolnavă fiindcă soțul ei a fugit de la ea cu o altă femeie. Această femeie o critica plină de răutate pe cealaltă și spunea: "Ea știa că acest bărbat este un om însurat și tocmai de aceea ea nu avea dreptul să accepte atențiile lui". I-am spus: "Oprește-te imediat de a condamna femeia, și cel mai bine binecuvântează-o, căci dacă nu vei lua o altă atitudine față de această situație, vei atrage fără îndoială, în viitor, exact același lucru pentru tine". Ea a rămas însă surdă la vorbele mele și iată că la un an sau doi mai târziu pe ea însăși o interesa un bărbat însurat. De câte ori critici sau condamni pe cineva, declanșezi imediat anumite procese de REZONANȚĂ care te pun instantaneu în legătură cu acel aspect pe care TU ÎL CRITICI ori ÎL CONDAMNI și astfel, analogic vorbind, s-ar putea spune că este ca atunci când apuci și tragi de un fir elastic și după aceea trebuie să te aștepți la o anumită lovitură.

Indecizia sau nehotărârea este o piedică în multe privințe. Ca să o depășești cât mai repede trebuie să faci prompt și plin de CREDINȚĂ în Dumnezeu afirmația: "Implor pe Dumnezeu să fiu totdeauna sub inspirația sa directă și astfel iau repede deciziile cele mai drepte". Aceste cuvinte profund benefice în care noi trebuie să credem cu tărie impresionează în mod benefic subconștientul și ne ajută să devenim îndată treji și vioi permițându-ne să luăm decizia potrivită fără ezitare. Am găsit că este în multe cazuri distructiv să privești spre planul (universul) psihic pentru a fi condus, fiindcă după cum se știe, acesta este planul mai multor minți și nu al unei singure minți. Dacă omul își deschide mintea spre subiectivitate, el devine astfel cu

ușurință o pradă ușoară pentru forțele distructive demoniace sau satanice. Planul psihic este de fapt rezultatul gândurilor muritoare ale omului și totodată el este planul opozițiilor și luptelor. De aici noi putem primi fie mesaje bune, fie mesaje rele. "Știința" superficială a numerelor, ca și citirea ori interpretarea realizată de mântuială a horoscopului, atrage și menține omul jos pe un plan mental inferior muritor, efemer, care în general se referă numai la domeniul KARMA-ic. Cunosc un om credul care ar fi trebuit să fi murit demult dacă ar fi fost să dea o totală crezare horoscopului său. Cu toate prevestirile sumbre ale horoscopului său, nu numai că el este în viață, dar în plus el este unul dintre cei mai de seamă conducători care luptă cu multă forță pentru elevarea spirituală a umanității din țara lui.

O minte ferm focalizată și viguroasă poate neutraliza cu ușurință profețiile rele. Omul trebuie în asemenea situații să spună cu o credință de nezdruncinat: "Orice profeție falsă trebuie să fie anihilată imediat, orice plan pe care Tatăl meu din ceruri (DUMNEZEU) nu l-a plănuit pentru mine, trebuie să dispară imediat. Ideea divină că NUMAI ADEVĂRUL TRIUMFĂ și este durabil trebuie să se realizeze chiar acum!". Tocmai de aceea, dacă cineva ți-a prevestit un eveniment bun de fericire, împlinire sau bogăție, dă-i ospitalitate și așteaptă-l, căci este posibil ca el să se manifeste, mai devreme sau mai târziu, prin legea divină a speranței. Voința omului trebuie să fie folosită ca să contrasemneze Voința Universală a lui Dumnezeu. "Vreau ceea ce-mi va fi dat prin voința atotputernică a lui Dumnzeu". E voința lui Dumnezeu să-i dea fiecărui om care merită posibilitatea împlinirii dorințelor sale binefăcătoare, drepte ale "inimii" lui și voința omului trebuie să fie folosită ca să țină acea viziune perfectă "fără șovăire". Fiul risipitor a spus: "Scula-mă-voi și mă voi duce la Tatăl meu". Adesea implică un mare efort de voință părăsirea învelișului închistat, limitator al gândurilor mortale. Cel mai adesea este cu mult mai ușor pentru oamenii simpli să aibă frică în loc de credință și tocmai de aceea credința implică în realitate un considerabil efort de voință. Când omul se trezește spiritual, el începe să crească; el recunoaște atunci că orice dizarmonie exterioară corespunde de fapt unei anumite dizarmonii mentale. Dacă adeseori el se poticnește sau cade fizic, aceasta arată că de multe ori el se poticnește de asemeni și cade chiar și în conștiința lui. O dată o studentă mergea pe drum și critica pe cineva în gândurile sale. Ea își spunea atunci mental: "Acea femeie este cea mai nesuferită de pe pământ"; exact atunci ea a fost ultuită să constate că deodată trei băieți care tocmai alergau pe lângă ea aruncând cu niște pietre, au lovit-o chiar în acel moment. Ea nu a condamnat atunci deloc jocul băieților, ci a chemat imediat legea iertării și apoi a salutat Spiritul Nemuritor divin (ATMAN) din acea femeie.

Drumurile înțelepciunii sunt căile inteligenței, bunului simț și ale plăcerii și toate cărările lui DUMNEZEU duc în final la pacea beatifică profundă.

Când cineva a făcut o anumită cerere către DUMNEZEU, trebuie totodată să fie gata pentru unele surprize. Orice lucru care aici pe Pământ pare că merge strâmb, în realitatea tainică a lui DUMNEZEU merge drept. De exemplu: o femeie a spus că nu există pierdere în Mintea Divină, de aceea ea nu poate pierde ceva care îi aparține prin drept divin. În această direcție ea era per-

fect sigură că ceea ce a pierdut cândva se va întoarce iar dacă nu, la momentul potrivit, va primi echivalentul respectiv. Cu câțiva ani înainte ea pierduse 2.000 de dolari, împrumutând acești bani cuiva care a murit pe neașteptate, el nespecificând în testamentul său nimic despre acea datorie. Femeia era supărată, dar cum nu avea nici o dovadă scrisă, s-a hotărât să ceară acești bani de la Banca Universală a lui DUMNEZEU. Ea a început mai întâi prin a ierta datornicul, căci ura și neiertarea închid complet ușile Băncii Minunate. Ea a făcut apoi următoarea afirmație: "Acum eu neg cu tărie pierderea, pentru că în realitate nu există pierdere în Mintea Divină, de aceea eu știu că nu pot pierde acești 2.000 de dolari care îmi aparțin mie prin drept divin". Noi știm că atunci *"când o ușă se închide, o alta se deschide"*.

Ea trăia în apartamentul unei case care tocmai era de vânzare și în contractul de închiriere era o clauză spunând că dacă se va vinde casa, chiriașii vor trebui să se mute în termen de 90 de zile. Deodată, proprietarul a anulat brusc toate contractele și apoi a urcat chiria. Iarăși nedreptatea era acum în drumul ei, dar și de data aceasta ea a fost imperturbabilă. Ea a binecuvântat pe proprietari spunând: "dacă chiria s-a mărit, înseamnă că în curând eu voi fi mai bogată, căci eu știu că singur Dumnezeu este averea mea". Noile contracte au fost făcute cu chiria mărită, dar dintr-o eroare divină, clauza cu cele 90 de zile a fost uitată. Puțin după aceea, proprietarul a avut ocazia să vândă casa. Din cauza greșelii din noile contracte, chiriașii aveau dreptul să mai stea un an. Agentul imobiliar a oferit fiecărui chiriaș câte 1.500 de dolari dacă se mută și multe familii chiar s-au mutat. Trei însă au rămas, printre care și femeia aceasta. O lună sau două mai târziu agentul a apărut și l-a spus femeii: "Vrei să anulezi contractul pentru 1.500 de dolari?". Atunci ei i-a fulgerat prin minte: "Acum iată că vin cei 2.000 de dolari". Și-a amintit atunci fulgerător că ea a zis către prietenii din casă: "Vom acționa împreună dacă se mai zice ceva despre mutare". Astfel s-a hotărât să-și consulte prietenii. Ei au spus: "Dacă au oferit 1.500 de dolari, înseamnă că au o mare nevoie și este sigur că vor oferi și 2.000 de dolari". Astfel ea a obținut un cec de 2.000 de dolari ca să elibereze imediat apartamentul. A fost desigur o remarcabilă lucrare a legii divine și în prima fază nedreptatea aparentă cu mărirea chiriei a însemnat numai deschiderea cuvântului pentru realizarea ei. Aceasta dovedește că în Mintea Divină a lui Dumnezeu nu există pierderi și dacă acționăm într-o adecvată stare spirituală, putem culege tot ceea ce este al nostru din marele rezervor infinit al Binelui. "Îți voi înapoia astfel ție anii pe care ți i-au mâncat lăcustele". Lăcustele sunt în cazul de față îndoielile, ura și regretul gândurilor muritoare. Numai aceste gânduri adverse fură pe om, pentru că în realitate "nici un om nu dă către el, ci lui însuși și nici un om nu ia de la el, ci de fapt el își ia lui însuși totul de la DUMNEZEU". Omul este aici ca să-l descopere și să-l dovedească pe Dumnezeu și reușind aceasta el va deveni capabil să depună mărturie pentru adevăr. El îl poate dovedi cu ușurință pe Dumnezeu prin aducerea belșugului în lipsă și a dreptății în nedreptate.

"Dovedește-Mă pe Mine acum cu aceasta, a spus Domnul mulțimii, căci dacă Eu nu vreau să vă deschid ferestrele Cerului și să vărs din preaplin binecuvântarea Mea peste voi, este pentru că, dacă aș face aceasta nu ar fi cămări destule să o primească".

Capitolul IX

PERSONALITATEA PERFECTĂ SAU MODELUL DIVIN

"Nici un vânt, oricât de puternic ar fi el, nu va putea îndepărta barca Mea din drumul ei și nici nu va putea schimba cursul planurilor Mele (ale lui DUMNEZEU)."

Există pentru fiecare om o perfectă expresie de sine. Există un loc care îi este dat doar lui să-l umple; ceva ce doar lui îi este dat să facă și pe care nimeni altul nu-l poate face, fiindcă acesta este în realitate destinul lui.

Această afirmație rămâne ca o idee perfectă în Mintea Divină a lui DUMNEZEU așteptând recunoașterea omului. Și cum facultatea imaginativă a omului este totodată facultatea sa creativă, el trebuie să caute, să vadă bine ideea înainte de a se manifesta. Asadar, cea mai indicată cerere a omului este pentru ca lui să i se reveleze modelul divin al vieții lui. El poate să nu aibă nici cea mai vagă idee despre ceea ce el este în realitate, fiindcă în om pot exista multe talente minunate care sunt adânc ascunse în el. Cererea lui în această direcție trebuie să fie formulată astfel:

"Spirit Infinit al lui DUMNEZEU, te implor plin de umilință, deschide pentru mine calea pentru ca Modelul Divin al vieții mele să se poată manifesta din plin; eliberează acum talentele din interiorul meu, pe care cu ajutorul Tău eu le-am trezit deja în celelalte vieți anterioare și ajută-mă după marea Milă a Ta să văd clar planul Divin perfect pe care Tu mi l-ai predestinat".

Planul Divin perfect include pentru noi sănătate, bogăție, dragoste și o perfectă expresie de sine. Acesta este pentru noi pătratul vieții, care ne aduce: fericirea perfectă, sănătate, bogăție și o personalitate perfectă.

Când cineva a formulat plin de credință în DUMNEZEU această cerere, el se poate aștepta la mari transformări în viața lui, pentru că aproape fiecare om s-a rătăcit față de Modelul Divin Perfect. Cunosc cazul unei femei la care lucrurile s-au manifestat așa ca și cum un ciclon i-ar fi zdruncinat toate treburile, dar după aceea echilibrul profund a venit repede și situații noi și minunate au luat aproape în întregime locul celor vechi. Expresia perfectă de sine nu-i niciodată obositoare, ci de un interes așa de fascinant și atrăgător, încât după aceea viața pare a fi pentru noi un joc divin. Studenții află că dacă omul vine din lumea care este alimentată numai de Dumnezeu, averea lor necesară pentru expresia perfectă de sine le este totdeauna și lor la îndemână. Multe genii s-au luptat ani de-a rândul cu problema averii, pe care o anumită formulare mentală adecvată care este rostită cu credință i-ar fi ajutat să realizeze repede fondurile bănești necesare. Un exemplu: după orele de clasă, un om a venit într-o zi

la mine și mi-a dat un cent. A spus: "am exact 7 cenți și am venit să vă dau unul pentru că eu am o mare încredere în puterea formulărilor divin inspirate care au fost revelate de dumneavoastră. Doresc să-mi spuneți acum și mie o formulare divin inspirată care să-mi fie utilă pentru perfecta mea expresie de sine și pentru prosperitate". I-am pus la dispoziție o asemenea formulare și apoi nu l-am mai văzut decât după aproape un an, când a venit plin de succes și fericit, cu un teanc de bancnote galbene în buzunar. El mi-a spus: la câtva timp după ce am rostit de mai multe ori cu o mare credință acea formulare, mi s-a oferit un serviciu foarte bun într-un oraș îndepărtat și acum pot spune că deja m-am realizat, fiindcă am o excelentă sănătate și, totodată, simt o mare fericire.

Perfecta expresie de sine pentru o femeie poate fi ea ea să devină o soție perfectă, o femeie senzuală perfectă, o iubită perfectă, o mamă perfectă, o gospodină perfectă și nu numai ca ea să aibă o carieră publică remarcabilă. Cere îndrumarea definitivă de la DUMNEZEU și drumul tău în viață va fi ușor, plăcut și plin de succese. Nu trebuie neapărat să fie vizualizată sau forțată o anumită imagine mentală. Când cineva cere plin de credință în DUMNEZEU ca Modelul Divin să i se reveleze, o scânteiere de inspirație tainică vine și după aceea cel în cauză va începe să se vadă spontan pe el însuși realizând o anumită operă de seamă. Aceea este atunci imaginea sau ideea divin inspirată pe care el trebuie să o păstreze mereu după aceea fără șovăire. Când un om caută cu hotărâre de lucru trebuie să fiți siguri că și acel lucru îl caută pe el. Telefonul l-a căutat fără îndoială pe genialul Bell ca să-l descopere. Părinții nu trebuie să forțeze niciodată cariera sau profesiunea copiilor lor. Printr-o cunoaștere a adevărului spiritual, planul divin poate fi prezis din copilărie sau chiar prenatal. O formulare divin inspirată care se utilizează prenatal ar putea fi: "Fie ca Dumnezeu să aibă în acest copil expresia Sa perfectă, fie ca Modelul Divin al minții lui, al trupului lui și al îndeletnicirilor lui să se manifeste pretutindeni în viața lui." "Facă-se numai Voința Domnului precum în Cer, așa și pe Pământ". Aceasta este porunca pe care o regăsim în întreaga Scriptură. Și nu trebuie să pierdem din vedere că Biblia este o carte care se ocupă cu știința minții. Ea este cartea care vorbește omului cum să-și descătușeze sufletul (sau mintea subconștientă) din robie. Luptele descrise uneori acolo sunt închipuirile simbolice ale omului războindu-se cu gândurile sale inferioare, muritoare. "Credința de nezdruncinat a omului trebuie să fie totdeauna în DUMNEZEU". Fiecare om este Iosafat și fiecare om este David care l-a ucis pe Goliat (gândurile efemere, muritoare) cu o mică piatră albă (credința), așa că omul trebuie să se îngrijească să nu mai fie "sluga vicleană și leneșă" care și-a îngropat talentul divin. Există o teribilă pedeapsă pentru cei plătiți care nu ajung să-și folosească propria lor abilitate. Adesea frica, sub diferitele forme ale ei, stă între om și perfecta lui expresie de sine. Stările prostești de frică au împiedicat sau au înăbușit în față multe talente. Toate acestea pot fi depășite prin rostiri adecvate care sunt spuse și repetate

cu o mare credință în DUMNEZEU. Atunci individul transcende EGO-ul și aproape că pierde conștiința limitată de sine și simte că el este numai o conductă ("CANAL DIVIN") prin care Inteligența Infinită a lui Dumnezeu se exprimă plenar și perfect pe ea însăși, prin el. El este atunci sub inspirația perfectă a lui DUMNEZEU și se simte fără frică și încrezător, pentru că atunci îl simte pe Tatăl Ceresc (DUMNEZEU) în interiorul lui și el realizează astfel că în realitate lui DUMNEZEU îi datorează TOTUL.

Un băiat venea adesea la clasa mea cu mama lui. El îmi cerea să-i pun la dispoziție o formulare inspirată pentru a-i fi utilă la examenul pe care urma să-l dea la școală. I-am spus atunci să rostească plin de credință în DUMNEZEU afirmația: Sunt una cu Inteligența Infinită a lui DUMNEZEU. Știu tot ceea ce trebuie acum să cunosc despre toate subiectele. El avea cunoștințe excelente de istorie, dar nu era prea sigur la aritmetică. L-am văzut ceva mai târziu și atunci el mi-a spus: am folosit acea rostire divin inspirată pentru aritmetică și am trecut cu cea mai mare notă, dar cu toate că am crezut că mă pot bizui pe mine însumi la istorie, am avut o notă foarte mică. Adesea omul primește un recul când este orgolios și prea sigur de el, ceea ce înseamnă că atunci el se încrede numai în personalitatea lui și nu în Tatăl Ceresc (DUMNEZEU) care se află mereu în interiorul său.

Odată, o studentă mi-a dat un asemenea exemplu: într-o vară ea a făcut o lungă excursie în străinătate, vizitând cu acea ocazie mai multe țări unde ea nu cunoștea deloc limba. Ea se ruga zilnic la DUMNEZEU pentru o bună călăuzire și pentru o divină protecție și totul mergea de minune. Bagajele ei n-au fost niciodată întârziate sau pierdute, găzduirea era întotdeauna pregătită pentru ea la cele mai mari hoteluri și mai mereu ea obținea servicii perfecte oriunde se ducea. Ea s-a întors la sfârșitul acelei excursii la New York. Cunoscând foarte bine limba, aici ea a crezut că Dumnezeu nu-i mai este necesar și a avut grijă de toate treburile ei într-un mod obișnuit. Dar iată că aproape toate i-au mers aici pe dos: bagajele i-au întârziat și pe deasupra i-au apărut multe nepotriviri și confuzii. Din acest exemplu ne putem da seama că trebuie să ne păstrăm obiceiul de a ne bucura de prezența lui Dumnezeu în fiecare minut în viața noastră. În toate drumurile noastre noi trebuie să apelăm mai mereu la El, pentru că de fapt pentru DUMNEZEU nimic nu-i prea mic sau prea mare. Uneori un incident neînsemnat poate fi un punct de răscruce în viața unui om. Genialul Stevenson păzea să fiarbă apa într-un ceainic, când brusc el a avut viziunea mașinii cu aburi. Am văzut însă pe cineva care-și împiedica în mod voit realizările lui prin rezistență sau fragmentând drumul. El își fixa credința lui numai la un lanț și apoi dicta exact calea prin care el dorea să-i vină realizarea; prin aceasta el punea adeseori lucrurile într-o stare evidentă de stagnare. *"Drumul Meu este drumul tău"* este porunca Inteligenței Infinite a lui DUMNEZEU și orice putere, fie ea abur sau electricitate trebuie de fapt să aibă o anumită mașinărie sau un sistem anume prin care ea ajunge să lucreze, iar omul este acea mașinărie. Mereu și mereu i se explică omului să rămână profund

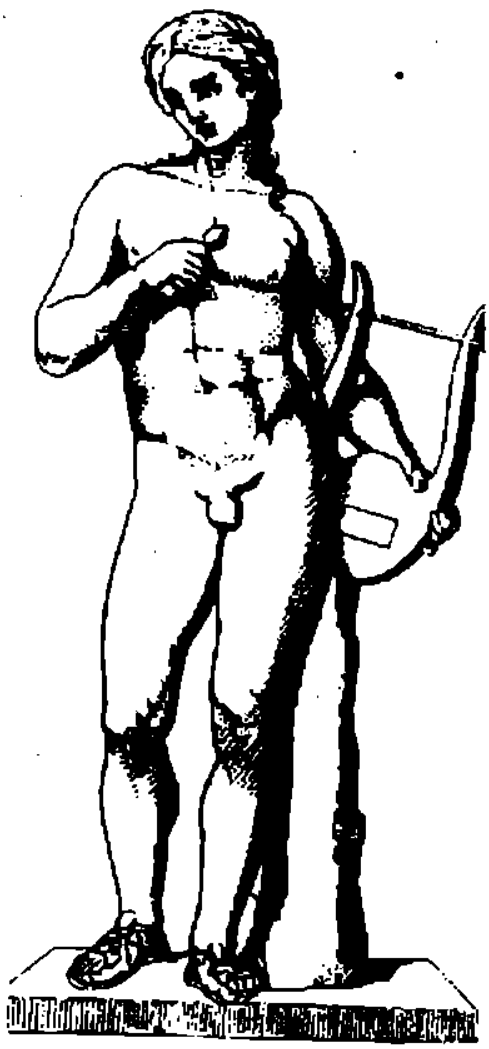

relaxat, calm și liniștit. "O, Iuda, nu te teme și nu te mânia din cauza lui, fiindcă permanent Dumnezeu va fi cu tine. Nu trebuie să lupți tu singur în acea bătălie, convinge-te însă pe tine însuți să rămâi acolo profund relaxat și liniștit și apoi vei vedea salvarea Domnului care va fi mereu cu tine". Vedem aceasta în incidentul cu cei 2.000 de dolari care i-au venit femeii prin proprietarul ei, atunci când ea a fost complet non-rezistentă și netulburată, sau în situația cu femeia care în final a câștigat iubirea după ce toate suferințele ei au încetat. Din toate acestea ne dăm lesne seama că în fond ținta studentului este echilibrul.

Echilibrul este de fapt puterea pentru că el dă în realitate Puterii lui Dumnezeu ocazia de a se manifesta în și prin om, făcând să apară instantaneu în acesta o mulțime de fenomene subtile de REZONANȚĂ. Toate acestea se produc aici pentru "ca el să vrea să facă voia Lui cea bună". Omul echilibrat gândește clar și își ia deciziile cele mai bune și mai drepte, foarte repede. El nu trece niciodată cu vederea o greșeală. Mânia mânjește, face să pălească vizIunea, otrăvește sângele, ea este totdeauna drumul spre multe boli și provoacă hotărâri greșite care în multe situații duc la dezastru. Mânia este, deloc întâmplător, considerată unul dintre păcatele cele mai grele, căci reacția ei este foarte vătămătoare.

În metafizică, păcatul are un înțeles mai larg decât în învățătura veche. "Orice nu-i credință deplină în DUMNEZEU este păcat". Frica și supărarea sunt păcate de moarte și ne pun imediat în stare de rezonanță cu lumile infernale. Ele sunt credință pervertită care impune proiecții mentale perverse, denaturate și adeseori provoacă realizarea lucrului de care te temi cel mai mult. Acești dușmani cumpliți din subconștient trebuie să fie nimiciți numaidecât. "Când omul este fricos se poate spune că el este sfârșit". Maeterlink spunea că: "Omul este un Dumnezeu înspăimântat".

După cum am văzut în capitolul precedent, omul își poate învinge cel mai ușor frica întâmpinând cu mult CURAJ obiectul sau ființa care îl înspăimântă. Când Iosafat și armata lui s-au pregătit să întâlnească inamicul cântând "Laudă Domnului DUMNEZEU pentru mulțumirile care ne-au fost îngăduite nouă totdeauna", ei l-au găsit pe inamicii lor distruși de alții și nu au mai avut deloc nevoie să lupte. Un exemplu: o femeie a rugat pe o prietenă de a ei să comunice ceva altei prietene. Ea se temea însă să facă comunicarea fiindcă mintea ei rațională îi spunea: nu te amesteca în această afacere și nu-i spune nimic". Ea a promis însă că o să o facă și asta o tulbura sufletește. În cele din urmă ea s-a hotărât să înfrunte Leul și a chemat în ajutor legea protectoare a divinității. Când ea s-a întâlnit cu prietena căreia trebuia să-i facă comunicarea și a deschis gura să-i spună, prietena ei l-a spus: "Persoana X tocmai a părăsit orașul". Asta a făcut-o să nu mai trebuiască să spună nimic, fiindcă în realitate situația era în legătură cu acea persoană care iată că tocmai plecase din oraș. Fiindcă deja avea CURAJ și a vrut să spună, iată că ea nu a mai fost obligată să o facă. Când nu s-a mai temut deloc, situația cea grea a dispărut complet. Omul amână de multe ori realizările lui care ar putea fi minunate prin credința sa cea REA în EȘEC. Multe persoane care în realitate sunt pe deplin pregătite pentru ceva se ascund totuși în spatele afirmației <u>creține</u> "ÎNCĂ NU MĂ SIMT PREGĂTITĂ PENTRU ASTA". Dacă se află destul de des într-o asemenea situație ființa

umană în cauză trebuie să rostească zilnic următoarea afirmație inspirată:
"În Mintea Divină a lui DUMNEZEU se află numai REUȘITA, de aceea eu sunt pe deplin convins că realizarea mea va fi completă; munca mea va fi perfectă; succesul meu va fi perfect; casa mea va fi perfectă; sănătatea mea va fi perfectă". Toate cererile ei fiind niște idei perfecte, care sunt astfel înregistrate în Mintea Divină a lui DUMNEZEU acestea vor începe după aceea să se manifeste sub forma GRAȚIEI DIVINE pe o cale perfectă. Aspirantul oferă astfel recunoștința sa lui DUMNEZEU pentru că a primit aceasta în invizibil și apoi face pregătiri active pentru a primi ceea ce DUMNEZEU îi va oferi și în vizibil.

O femeie era în așteptarea unei importante realizări financiare. Ea a venit la mine și m-a întrebat de ce oare nu i s-a îndeplinit cererea. I-am spus: poate că ai obiceiul de a lăsa lucrurile neterminate și tocmai prin aceasta subconștientul tău a căpătat și el obiceiul de a manifesta curent nereușita (noi știm că așa cum se prezintă lucrurile în afară, tot așa se manifestă și înăuntru). Ea a spus: ai dreptate, adesea încep multe lucruri și apoi nu le duc niciodată până la capăt. Vreau să merg imediat acasă și să termin ceva ce am început săptămâna trecută și aceasta eu aș vrea acum să fie simbolic pentru realizările mele ulterioare. Ea a mers după aceea acasă, a cusut cu râvnă și a isprăvit destul de repede lucrul, pe care-l începuse mai demult. Puțin după aceea au venit și banii pe care ea îi dorea, într-un mod aproape miraculos: soțul ei a primit de două ori salariul în luna aceea. Când a spus patronului de greșeala care fusese făcută, acesta a trimis vorbă ca să-i păstreze. Când omul cere cu credință ceva, el trebuie să se și aștepte că o să primească, fiindcă după aceea Dumnezeu îi creează propriile lui căi. Am fost uneori întrebată: presupunând că cineva are mai multe talente deosebite, cum poate cunoaște pe care dintre ele trebuie să-l aleagă? Care dintre acestea (talente) trebuie să fie dezvoltat și amplificat cel mai mult? Atunci este necesar să rostești: "Spirit Infinit al lui DUMNEZEU, te implor, dă-mi o îndrumare înțeleaptă și descoperă-mi perfecta mea expresie de sine, arătându-mi care talent trebuie să fie folosit de mine mereu". Am cunoscut și oameni excepționali care au apucat deodată pe o nouă cale de lucru și care datorită talentului lor înnăscut erau complet edificați, cu puțin sau chiar fără nici un fel de antrenament prealabil. De aceea este foarte important să rostești afirmația: "Sunt deplin pregătit pentru planul divin al vieții mele". După aceea te vei putea manifesta spontan și fără frică în aproape orice împrejurare te vei afla. Unii oameni sunt niște donatori plăcuți dar sunt răi primitori. Ei refuză cei mai adesea darurile din orgoliu sau din alte rațiuni negative, și tocmai de aceea ei își barează singuri căile și astfel ei primesc foarte puțin sau nimic. Un exemplu: unei femei care a dat cuiva o mare sumă de bani, i-au fost oferite după aceea în dar câteva mii de dolari. Ea a refuzat însă să-l ia, spunând că nu are nevoie de ei. La puțin timp, situația ei financiară s-a deteriorat brusc, astfel încât ea ar fi avut nevoie de respectiva sumă. Un dicton spune: "Trebuie să primești cu bucurie pâinea oferită în dar care ți se întoarce ție de peste ape; liber este

datul, liber este luatul (primitul)". Există aproape totdeauna o balanță perfectă a ceea ce dai și a ceea ce primești, cu toate că noi trebuie să dăruim totul fără a nutri gânduri de compensare sau de întoarcere. Tu violezi însă legea divină dacă nu accepți întoarcerea care vine la tine, fiindcă în fond toate darurile vin de la Dumnezeu și omul este numai mânuitorul lor. Nu trebuie niciodată să manifestăm un gând de sărăcie față de acela care ne dă. De exemplu: când un anumit om mi-a dat un cent eu n-am gândit atunci: săracul om, el trebuie să facă acum un oarecare efort ca să-mi dea acești bani. Din contra, acceptând ceea ce el mi-a dăruit atunci, l-am vizualizat pe el bogat și prosper, fără îndoială că acest gând, alături de altele, a contribuit din plin la îmbogățirea lui și chiar i-a adus-o. Dacă cineva este un rău primitor, el trebuie să urmărească neîntârziat să devină unul bun și este bine ca el să ia chiar și o marcă poștală dacă i se oferă, pentru că, procedând astfel va deschide repede spre el canalul divin pentru primire. Domnul Dumnezeu iubește pe omul care primește cu plăcere, dar tot așa de mult El îl iubește și pe acela care dăruiește cu plăcere.

Am fost întrebată de ce un om se naște bogat și sănătos, iar altul se naște bolnav și sărac. Unde există un efect, există fără îndoială și o cauză, căci aici nu se poate să explicăm în mod simplist asemenea situații, evident inegale, doar prin niște șanse care sunt diferite. Această chestiune evidențiază că aici intervine legea reîncarnării. Omul trece prin multe nașteri și morți, până ce ajunge să cunoască adevărul ultim care îi conferă starea de libertate. El este astfel atras din nou și din nou de planul pământesc prin dorințele sale nesatisfăcute și totodată este constrâns să-și plătească datoriile KARMA-ice prin intermediul cărora el ajunge să-și îndeplinească destinul. Omul care s-a născut bogat și sănătos a avut fără îndoială, proiectate în mintea sa subconștientă imagini de sănătate și bogăție care provin din viața lui anterioară. Omul sărac și bolnav, a avut fără îndoială proiectate în mintea sa subconștientă imagini de boli și sărăcie. Omul manifestă mai devreme sau mai târziu pe orice plan suma totală a credințelor și a înregistrărilor lui subconștiente. De altfel, nașterea și moartea sunt legile făcute de Dumnezeu pentru om și ele pot fi considerate că asigură plata păcatelor cum ar fi moartea, căderea adamică în conștiință, credința în două puteri egale (cea a BINELUI și cea a RĂULUI). Acesta este omul așa-zis efemer, muritor. Omul spiritual (ATMAN) este ETERN și el este fără naștere și fără moarte. Despre omul spiritual se spune că "așa cum a fost la început tot așa rămâne, și așa cum este acum tot așa el va fi întotdeauna". Ajungând la supremul adevăr, omul se eliberează astfel definitiv de legea KARMA-ică, de păcat și de moarte și îi este revelat Spiritul Nemuritor (ATMAN) sau, cu alte cuvinte, "omul făcut după chipul și asemănarea Lui (DUMNEZEU)". Eliberarea spirituală ultimă a omului vine prin transcenderea completă a destinului. Această realizare spirituală înaltă dezvăluie în manifestare Modelul Divin al vieții sau, altfel spus, omul îndumnezeit. Domnul DUMNEZEU îi va spune atunci omului: "Bine, slugă bună și credincioasă, intră întru Bucuria cea Veșnică a Domnului Tău (viața eternă)".

Capitolul X

NEGAȚII ȘI AFIRMAȚII

"Trebuie să poruncești cu ajutorul puterii lui DUMNEZEU lucrului și astfel el ți se va supune". Orice bun care trebuie să se manifeste vreodată în viața omului este un fapt realizat în mintea divină a lui DUMNEZEU și apoi el este eliberat prin recunoașterea plină de recunoștință a omului sau printr-o rostire profund transfiguratoare, divin inspirată. În această direcție i se cere însă omului să fie foarte atent și să-l implore corect (AȘA CUM TREBUIE) pe DUMNEZEU astfel încât numai ideea divină să se manifeste, pentru că dacă atunci cuvintele nu sunt înțelept și armonios corelate așa cum este necesar, omul va cere de fapt prin vorbele lui greșite dificultăți, căderi sau nenorociri. De aceea este de cea mai mare importanță ca el să facă rostirile divin inspirate proprii în mod corect, așa cum au fost formulate și oferite feluritele exemple pe care noi le-am expus în capitolele precedente. Dacă cineva dorește ca DUMNEZEU să-L ajute spre a obține o casă, prieteni, o slujbă sau orice altă realizare profund binefăcătoare trebuie totdeauna să facă cererea pentru alegerea divină. Un exemplu: "Spirit Infinit al lui DUMNEZEU te implor plin de umilință, deschide calea cea dreaptă pentru casa mea pe care o merit prin drept divin, pentru prietenii mei pe care îi merit prin drept divin, pentru slujba (serviciul) mea divin integrată. Îți mulțumesc că toate acestea se vor manifesta la momentul potrivit prin Mila Ta, numai pe calea cea dreaptă (justă) în mod perfect". Ultima parte a cererii (rostirii) noastre divin inspirate este foarte importantă. Un exemplu: am cunoscut o femeie care a cerut 1.000 de dolari ca despăgubire, dar acești bani nu i-au venit pe calea cea dreaptă (justă), într-un mod perfect. Cererea (rostirea) respectivă divin inspirată ar fi trebuit atunci să fi fost formulată astfel: Spirit Infinit al lui Dumnezeu, te implor plin de umilință ajută-mă să primesc cei 1.000 de dolari, care mi se cuvin prin drept divin; te implor, ajută-mă ca această sumă să fie acum liberă și să-mi fie oferită mie, prin Mila Ta, pe o cale perfectă. Uneori am observat că este posibil să se elibereze mai mult decât el gândește că este posibil, pentru că în această direcție fiecare este, mai mult sau mai puțin, legat de speranța lui limitată, din subconștient. Tocmai de aceea eu consider că adeseori trebuie să mărești speranța ca să poți obține atât cât îți este necesar pe o cale mai largă. Omul ignorant se limitează destul de des singur în cererile lui. De exemplu: un student a cerut 600 de dolari pentru o anumită plată. El i-a primit, dar, între timp, a aflat că de fapt trebuia să plătească 1.000 de dolari, însă a renunțat să mai ceară după aceea încă 400 de dolari. "Ei au mărginit Spiritul unic al lui DUMNEZEU prin credința cea LIMITATĂ a lui Israel". "Bogăția este înainte de toate o stare plenară de bunăstare care este trăită FĂRĂ A MAI AVEA ÎNDOIALA în sfera conștiinței". Francezii au o legendă care exemplifică în mod semnificativ aceasta: un om foarte sărac mergea odată pe drum, când iată că el aîntâlnit un călător care l-a oprit și i-a spus: Bunul meu prieten, te văd că ești foarte sărac, te rog acceptă ca dar din partea mea acest bulgăre de aur. Dacă vrei, ia-l, vinde-l și astfel vei fi toată viața bogat.

Omul respectiv s-a bucurat mult de acest mare noroc: a acceptat și a luat bulgărele de aur acasă. El a găsit imediat după aceea de lucru și a avut atâta îndestulare că nu a mai fost deloc nevoie să vândă bulgărele de aur. Au trecut mai mulți ani și el a devenit foarte bogat. Într-o zi și el a întâlnit, la rândul său, în calea lui un om foarte sărac. L-a oprit și plin de milă pentru el i-a spus: Bunul meu prieten, îți voi dărui, dacă vrei să primești, acest bulgăre de aur care mi-a fost dăruit mie mai de mult și pe care, dacă tu dorești, îl vei putea vinde, și aceasta te va face bogat pentru toată viața. Săracul a luat cu bucurie bulgărele de aur și apoi s-a dus să-l vândă, dar atunci a aflat că în realitate bulgărele respectiv era din alamă. Aflând aceasta el a trăit o mare dezamăgire și apoi s-a întors trist și dezamăgit acasă și a trăit mai departe ca și până atunci, amărât și foarte sărac. Vedem în această poveste cu tâlc că primul om a ajuns bogat simțindu-se foarte bogat, crezând cu o tărie de nezdruncinat că bulgărele respectiv este din aur. Fiecare om are ascuns în el însuși un bulgăre tainic de aur, căci în realitate acest bulgăre este conștiința lui despre aur, sau bogăția care - dacă acest om este trezit și dinamizat - îi va aduce o mare bogăție în viață. Făcându-și cererea lui, omul trebuie să înceapă cu sfârșitul trusoului, adică să declare că a primit.

Afirmațiile divin inspirate și corect formulate care sunt repetate sistematic cu o credință puternică de nezdruncinat, stabilesc gradat o credință generatoare de minuni în subconștient. Nu ar trebui să fie făcută o afirmație divin inspirată mai mult decât o singură dată, dacă în noi ar exista cu adevărat o credință perfectă. (Așa cum spune Iisus: "CÂT UN BOB DE MUȘTAR"). Atunci omul nu trebuie nici să pledeze ore în șir și nici să se roage luni de zile, ci el trebuie doar să-I mulțumească plin de recunoștință lui Dumnezeu-Tatăl pentru tot ceea ce a primit. "Pustiul din inima mea se va bucura atunci și se va umple de trandafiri". Această bucurie amestecată cu recunoștință, manifestată pentru Cel Atotputernic care există în veșnicie (Dumnezeu), însuflețește și face să înverzească ca prin minune deșertul (starea noastră de conștiință) și deschide drumul nostru către realizare cu ajutorul lui DUMNEZEU. Rugăciunile Domnului IISUS CHRISTOS sunt rostite sub formă de comandă sau de cerere: "Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne nouă astăzi. ȘI NEDESPĂRȚITĂ și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile greșiților noștri" și sfârșește cu sublima glorificare: "...Că a Ta este Puterea, Slava și Măreția, acum și pururea în vecii vecilor, Amin". În ceea ce privește formularea divin inspirată: "Pentru lucrul mâinilor Mele (ale lui DUMNEZEU), poruncește-Mi tu", o astfel de rugăciune este în același timp o comandă clară și o cerere, care apoi este însoțită de o sublimă laudă și de mulțumire. Ceea ce li se cere de mii de ani oamenilor este de a crede ei înșiși cu o tărie de nezdruncinat că "lui Dumnezeu cel Veșnic și Atotputernic toate lucrurile binefăcătoare îi sunt posibile". Acest aspect pare foarte ușor de înțeles într-o discuție, dar în realitate este mult mai greu de priceput când trebuie să fie aplicat în cazul unei anumite probleme de care ne izbim în viață. Un exemplu: unei femei îi trebuia neapărat să obțină într-un interval de timp o anumită sumă de bani. Ea știa că trebuie să facă imediat ceva pentru a ajunge cât mai repede la acea realizare (fiindcă de fapt *realizare* înseamnă *manifestare*) și a cerut prin rugă să i se ofere o îndrumare inspirată de la DUMNEZEU. Ea se plimba într-o zi printr-un bazar unde a văzut o frumoasă garoafă smălțuită pe un cuțit de tăiat hârtie. A simțit brusc parcă "o lovitură" inspiratoare în fața ei. Gândul a venit după aceea fulgerător: nu am un cuțit destul de bun ca să deschid scrisorile conținând cecurile de valoare. Gândind aceasta ea a cumpărat cuțitul de tăiat hârtie, despre care mintea rațională ar fi zis că este doar extravaganță. Când l-a ținut după aceea în mână a avut o inefabilă tresărire a imaginației, și chiar atunci s-a vizualizat foarte clar deschizând un plic care conținea un cec cu o sumă foarte mare și apoi, la câteva săptămâni ea a primit banii. Am

putea spune că de fapt atunci garoafa de pe acel cuțit a fost podul ei, care a mobilizat-o instantaneu către o stare de credință puternică, activă. Multe istorii se spun despre puterea formidabilă a subconștientului, când aceasta este condusă cu credință și orientată în sens benefic. Un exemplu: un om a petrecut la un moment dat o noapte într-o fermă. Ferestrele camerei în care el se afla atunci erau bătute în cuie pe dinăuntru și în mijlocul nopții el a simțit brusc că parcă se sufocă și a încercat să meargă pe întuneric până la fereastră. Cum nu a putut cu toate eforturile sale să o deschidă, a lovit atunci cu putere geamul cu pumnul, a tras de câteva ori aer proaspăt în plămâni și apoi s-a întors în pat și a dormit liniștit. Dimineața când el s-a trezit, a constatat cu uimire, că în realitate el spărsese geamul de la bibliotecă și că geamul de la cameră a rămas mai departe toată noaptea închis. El și-a dat astfel seama că atunci totul s-a produs prin intermediul imaginației sale, care chiar l-a "aprovizionat" cu oxigen prin el însuși, pentru că în acele clipe el s-a gândit cu o credință TOTALĂ la oxigen.

Când un student începe să acționeze în această direcție pentru o anumită realizare, el trebuie să se oprească niciodată până când nu va primi ceea ce a cerut de la DUMNEZEU. "Un om al cărui gând se clatină, șovăie sau abandonează ceea ce a început (ȚELUL URMĂRIT) nu va ajunge aproape niciodată să primească ceva de la Domnul DUMNEZEU". Un student de culoare mi-a făcut odată această confesiune minunată: când eu cer Tatălui Ceresc (DUMNEZEU) ceva, mă așez jos și rugându-mă la El atunci spun: Tată Ceresc, te implor ajută-mă căci eu nu vreau să capăt mai puțin decât am cerut, ci mai mult. Dacă înțelegem aceasta ne dăm seama că în realitate omul nu trebuie să facă în această direcție nici un compromis. Prin urmare, DUMNEZEU trebuie să fie implorat de noi cu umilință să ne dea TOT CEEA CE MERITĂM. Aceasta este uneori cea mai grea frază dintr-o asemenea realizare. Tentația satanică ne îndeamnă de multe ori în mod insidios, să abandonăm totul înainte de REUȘITĂ, să ne întoarcem de la ceea ce am început, într-un cuvânt să facem un compromis. Noi nu trebuie însă să ultăm NICIODATĂ că TOTDEAUNA DUMNEZEU îl ajută pe acela care este RĂBDĂTOR și așteaptă. Realizarea (REUȘITA) vine adesea în ceasul al unsprezecelea sau chiar în ultimul moment, pentru că abia atunci omul se DESCHIDE complet către DUMNEZEU și lasă să vină ajutorul de la El. Atunci el încetează de a mai raționa egotic și astfel Inteligența Infinită a lui DUMNEZEU are drum liber să acționeze plenar în și prin el. Dorințelor triste ori sceptice ale omului li se răspunde în mod trist sau sceptic și dorințelor lui predominant egotice, nerăbdătoare li se răspunde cu multă întârziere sau uneori cu violență. DAR ATENȚIE! LA PROBLEMELE PROST PUSE SAU CRETIN FORMULATE DUMNEZEU RĂSPUNDE ÎNTOTDEAUNA PRIN TĂCERE (nici un fel de răspuns ori manifestare nu apare atunci). Un exemplu: o femeie m-a întrebat la un moment dat de ce pierde mai mereu sau sparge sticlăria. Am aflat însă după aceea chiar de la ea că uneori la mânie spunea către ea însăsi sau

chiar de față cu alții, când avea mari supărări: îmi vine să sparg totul din casă. Așadar, iată că în această situație dorința ei vădit distructivă era constant îndeplinită în mod violent. Ceea ce gândea ea atunci era vădit distructiv și tocmai de aceea, ceea ce s-a înregistrat la ea în subconștient a fost numai dorința ei violentă nerăbdătoare de a scăpa de toată sticlăria, pe care apoi chiar ea o spărgea sau o pierdea mai mereu. Două atitudini profund rele ale minții provoacă mai devreme sau mai târziu cele mai multe pierderi. Acestea sunt: lipsa mulțumirii și aprecierii (precum în cazul femeii care nu-și aprecia deloc soțul) sau frica foarte mare de pierdere care produce și imprimă apoi profund imaginea pierderii în subconștient FĂCÂND-O DUPĂ ACEEA CHIAR SĂ SE PRODUCĂ (PIERDEREA). Când un student devine cu adevărat capabil să rezolve problema (să arunce povara), el va vedea cum ca prin farmec manifestarea ajutorului lui DUMNEZEU devine aproape instantanee. Un exemplu: o femeie era la un moment dat pe stradă, pe vreme de furtună și iată că brusc umbrela ei s-a învârtit din cauza vântului puternic, stricându-se. Ea tocmai trebuia să se întâlnească cu niște oameni pe care nu-i văzuse niciodată înainte și nu voia să le producă o impresie "proastă" cu o umbrelă stricată. Nu putea însă nici să o arunce, fiindcă respectiva umbrelă nu-i aparținea. În disperare, ea a exclamat atunci: O, Doamne Dumnezeule, ia Te implor în grija Ta problema cu această umbrelă, pentru că eu nu știu acum ce să fac! La numai câteva minute mai târziu, ea a auzit o voce de alături care i-a spus: Doriți cumva să vă reparați umbrela? Atunci ea a întors uimită capul și a văzut că afară, la ușa unei prăvălii, tocmai stătea un om care repara umbrele. Ea a răspuns atunci bucuroasă: Da, chiar asta și vreau! Omul respectiv i-a reparat astfel foarte repede umbrela și după aceea ea și-a putut continua liniștită drumul ca să se întâlnească la ora stabilită cu acei oameni, având (GRAȚIE AJUTORULUI LUI DUMNEZEU) o umbrelă bună. Analogic vorbind, am putea spune că există totdeauna un om care repară umbrele și care se găsește la îndemână în drumul omului, atunci când BINEÎNȚELES el pune umbrela (problema, dificultatea, situația) în mâinile atotputernice ale Domnului DUMNEZEU. Unei negații trebuie să-i urmeze întotdeauna o afirmație. Un exemplu: am fost la un moment dat, chemată târziu în noapte la telefon ca să-l ajut spiritual pe un om pe care înainte nu l-am văzut niciodată. Aparent, el era foarte bolnav. L-am rugat atunci ca el să CREADĂ CU TĂRIE ȘI SĂ MENTALIZEZE CU O MARE PUTERE, repetând de suficiente ori afirmația: "Neg total această aparență de boală. Ea este complet nereală și de aceea hotărăsc ca ea să nu mai fie înregistrată deloc în ființa și în conștiința mea; fiind un om CARE ȘTIU CĂ SUNT FĂCUT DUPĂ CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU eu sunt perfect convins că deja sunt o idee perfectă în Mintea Divină a lui DUMNEZEU. Acum eu îmi inund, cu ajutorul lui DUMNEZEU, întreaga mea ființă cu o energie ALB-STRĂLUCITOARE pură și cu o substanță pură care exprimă perfecțiunea Sa". A doua zi dimineața el era mai bine și în ziua următoare și-a reluat ocupațiile lui, fiind perfect restabilit și în plus simțin-du-se mai bine ca niciodată. Nu există timp sau spațiu în Mintea Divină a lui DUMNEZEU. De aceea o rostire divin inspirată și PERFECT ADECVATĂ declanșează tainice procese de REZONANȚĂ CU FOCARELE NESFÂRȘITE DE FORȚĂ BENEFICĂ DIN MACROCOSMOS și generează instantaneu efectele benefice pe care le implorăm. Am tratat astfel zeci de mii de oameni care aveau feluritele probleme

minore cu sănătatea, în Europa, şi am găsit că rezultatele obţinute sunt adeseori extraordinare. Am fost întrebată adeseori care este de fapt deosebirea dintre vizualizare şi vizionare. VIZUALIZAREA este un proces psiho-mental, stăpânit în mod predominant de mintea conştientă sau raţională; VIZIONAREA este un proces global, eminamente spiritual, care este guvernat de intuiţie şi de mintea superioară supraconştientă.

Nu trebuie însă să pierdeţi NICIODATĂ din vedere că atât VIZUALIZAREA cât şi VIZIONAREA generează amândouă, aproape instantaneu, în fiinţa noastră (microcosmosul care există în noi) felurite procese de rezonanţă cu focarele tainice de forţă nesfârşită care există în MACROCOSMOS. Studentul în spiritualitate sau yoghinul trebuie să-şi antreneze mintea ca să primească (printr-o inefabilă stare de rezonanţă care se declanşează atunci) acea scânteiere de inspiraţie şi să lucreze plin de entuziasm sub înrâurirea imaginilor divine care îi apar în urma unor îndrumări precise. Când un om poate cu adevărat să afirme şi să gândească: Doresc numai ceea ce Dumnezeu doreşte pentru mine, dorinţele lui false sunt eliminate ca prin farmec din conştiinţa sa. Procedând mai mereu astfel, în fiinţa lui se revelează·gradat Spiritul Divin nemuritor (ATMAN) sau, cu alte cuvinte, scânteia din Dumnezeu care se află în interiorul lui. Planul divin al lui Dumnezeu pentru fiecare om depăşeşte infinit de mult limitările minţii raţionale şi, aşa cum am arătat anterior formează pătratul vieţii lui care conţine: sănătate perfectă, dragoste nesfârşită, abundenţă şi înţelepciune perfectă. De cele mai multe ori, analogic vorbind, omul, în ignoranţa şi egoismul său şi-a construit în imaginaţie, pentru el însuşi doar o sărăcăcioasă colibă, când în realitate el ar fi putut (dacă ar fi ştiut cum) să-şi construiască un superb şi imens palat. Dacă cineva încearcă să forţeze prin metode neadecvate o anumită realizare aceasta îl va duce în mod sigur la stagnare. În Biblie se spune: "Voi grăbi aceasta, a spus Domnul DUMNEZEU". Aceasta ne arată că în realitate numai DUMNEZEU poate şi are cu adevărat puterea să accelereze ceea ce este necesar. Înţelegând aceasta, omul trebuie să acţioneze numai cu ajutorul intuiţiei spirituale, menţinându-se permanent sub îndrumarea definitivă a lui DUMNEZEU. În Biblie se spune: "Rămâi şi aşteaptă cât mai liniştit, încrede-te cu o credinţă puternică, de nezdruncinat numai în El şi El (DUMNEZEU) îţi va aduce totul". Am văzut adeseori Legile divine lucrând în modurile cele mai misterioase şi surprinzătoare. Un exemplu: cineva avea neapărat nevoie, pentru a doua zi de 100 de dolari. Era obligatoriu necesar să plătească o datorie de o importanţă esenţială. Am rugat-o pe acea persoană să se roage la DUMNEZEU să o ajute rostind următoarele: Doamne DUMNEZEULE, te implor să mă ajuţi să obţin în timp util aceşti bani. Ştiu că Spiritul Tău Infinit nu a fost niciodată în întârziere şi sunt pe deplin convinsă că Mă vei ajuta prin căile drepte să am aceşti bani la îndemână. În aceeaşi seară ea mi-a telefonat emoţionată şi mi-a povestit ceea ce s-a produs. I-a venit brusc în minte să meargă la seiful ei şi să caute cu multă atenţie şi la fundul acestuia a descoperit o bancnotă nouă de 100 de dolari. A fost bineînţeles foarte surprinsă şi mi-a spus că ea ştia că mai înainte acei bani nu au fost niciodată acolo, fiindcă ea a umblat de mai multe ori printre acele hârtii. Ea chiar credea că ar fi putut fi vorba despre o veritabilă materializare, tot aşa cum Iisus a materializat pâinea şi peştii. Având o TOTALĂ şi PROFUNDĂ CREDINŢĂ în DUMNEZEU şi ştiind cum anume trebuie să procedeze, omul va putea atinge stadiul când vorba lui se va face "trup" şi astfel dorinţele sale vor ajunge să se materializeze instantaneu. Câmpiile coapte pentru seceriş se vor putea astfel manifesta imediat, aşa cum ştim din BIBLIE că s-au produs toate materializările în cazul minunilor lui Iisus. Există o extraordinară putere divină chiar şi în numele lui Iisus. Acest nume (IISUS) în realitate semnifică: "Adevăr în manifestare". De altfel să nu uităm că IISUS spune: "Tot ceea ce este bun, pe care voi îl veţi cere

Tatălui Meu în numele Meu, vi se va da vouă". Puterea tainică a acestei rostiri îl ridică fulgerător pe om în suprema și ultima dimensiune a lui DUMNEZEU, (Împărăția Tatălui Ceresc), unde el devine astfel liber de toate influențele astrale sau psihice și atunci ajunge cu adevărat să fie "necondiționat" și "absolut", întocmai așa cum Dumnezeu Tatăl este total necondiționat și complet absolut. Eu am constatat astfel multe vindecări care s-au săvârșit prin intermediul credinței puternice în ajutorul divin care vine de la Isus Christos. Iisus este, a fost și va fi totdeauna atât "ființă" cât și "principiu". Christos este mereu prezent în interiorul ființei fiecărui om și ne așteaptă să-L descoperim pentru a ne dărui Mântuirea și Salvarea. Sinele Suprem (ATMAN) este în realitate Spiritul Nemuritor și el este omul făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Sinele Suprem (ATMAN) este nemuritor, nu decade niciodată, nu cunoaște niciodată boli sau supărări, este veșnic transcendent, atotcunoscător, omnipotent, beatific și nu moare niciodată. Sinele suprem (ATMAN) este Învierea și Viața veșnică din fiecare om. În Biblie se spune: *"Nimeni venind de la Tatăl Ceresc nu se fereşte vreodată de Fiul"*. Aceasta, de fapt, înseamnă că Dumnezeu, Tatăl Universului, lucrând pe planul particularului, manifestându-se în fiecare om, devine astfel Christos care este în taină prezent în om. Sfântul Duh înseamnă Dumnezeu în acțiune și el este aspectul cel mai înalt, sublim, pur al FEMININULUI. Prin urmare, chiar fără să știe, clipă de clipă, omul este simultan manifestarea Trinității. În Ființa (microcosmosul) lui se află mereu prezenți Tatăl Ceresc (DUMNEZEU), Fiul și Sfântul Duh. Pentru a ajunge să-L cunoști pe DUMNEZEU trebuie să-ți formezi un alt mod de a gândi și de a trăi.

Gânditorul inspirat, intuitiv, divin este totodată un artist care este plin de grijă ca să oglindească și ca să picteze numai imaginile divine pe canavaua minții sale. El "pictează" astfel acele picturi cu trăsături măiestre, pline de putere și de hotărâre, având perfecta credință că nu există putere care să vatăme perfecțiunea lui și că acele picturi trebuie după aceea să se manifeste plenar în viața lui. Procedând astfel, pentru el gradat idealul devine real. Toată puterea binefăcătoare îi este dată omului (CARE CERE) de la DUMNEZEU (prin gândirea dreaptă) și în felul acesta lui îi devine cu putință să-și aducă Cerul (paradisul) lui Dumnezeu pe Pământ pentru că, în ultimă instanță, acesta este scopul "Jocului Divin al Vieții". Regulile lui principale sunt: "Credința totală în DUMNEZEU; nonrezistența la rău prin rău; dragoste nesfârșită; iubire perfectă pentru DUMNEZEU; deschidere completă față de tot ceea ce este fundamental, bun, frumos și adevărat".

Fie ca orice cititor care va înțelege cu adevărat și în profunzime mesajul acestei lucrări să se elibereze acum de toate acele lanțuri care l-au ținut în captivitate de-a lungul tuturor epocilor, interpunându-se între el și Sinele Suprem (ATMAN) al lui și să-l impulsioneze să cunoască adevărul care îl face să devină complet liber. Ajungând să fie capabil să-și îndeplinească destinul său divin, va putea să aducă în manifestare Modelul Divin al Vieții Lui. Acest model implică: sănătate înfloritoare, prosperitate, dragoste nesfârșită și înțelepciune perfectă. Pentru a ajunge să se transforme profund și cu adevărat, omul are neapărat nevoie de reînnoirea minții sale și de unirea acesteia cu MINTEA PERFECTĂ ȘI INFINTĂ A LUI DUMNEZEU.

* *Pentru a elimina cât mai repede teama din viața ta, înfruntă-o cu curaj zi de zi. Fă cu îndrăzneală tocmai lucrurile bune de care te temi, și vei vedea că procedând astfel teama va dispare pentru totdeauna ca prin farmec.*

* *Învață să te relaxezi cât mai profund și foarte repede. Nu uita că în realitate corpul este un instrument prețios, căci el este sălașul minții și al spiritului nemuritor (ATMAN). Premisa păcii profunde lăuntrice este un corp relaxat și o minte perfect liniștită.*

* *Iubește-ți plin de forță, bunătate și transfigurare semenii. Găsește la fiecare din ei acele calități sau trăsături frumoase care cu adevărat merită să fie iubite și admirate. Pune-i măcar de 7 ori pe zi pe ceilalți înaintea ta și procedând astfel vei simți că iubirea pe care le-o dăruiești după ce tu o captezi instantaneu de la DUMNEZEU se întoarce ulterior către tine, înmiit.*

* *Realizează că totdeauna starea ta de fericire sau de nefericire este în final determinată de modul tău lăuntric în care reacționezi la tot ce se petrece, determinând astfel în ființa ta anumite procese de REZONANȚĂ. Când vei înțelege pe deplin acest adevăr tainic, vei avea revelația că în fond fericirea sau nefericirea ta depinde DOAR DE TINE.*

* *Dezvoltarea intuiției divine nu ne conferă nici o diplomă, dar adesea ne revelează talentele noastre ascunse și totodată ne permite să avem inefabile puncte de reper pe care nu ni le poate răpi nimeni.*

ABSOLUT = Ca principiu prim, este un concept care definește o cauză ce nu are altă origine decât pe ea însăși și din care derivă celelalte existente. Frumosul absolut este considerat, în acest caz, drept sursa originară a tuturor fenomenelor estetice. El nu provine din experiență ci îi preexistă, fiind conceput cel mai adesea ca o idee înnăscută, la care omul se referă când emite judecăți estetice. Ca valoare universală, noțiunea de absolut definește ceea ce ar trebui să fie frumos pentru orice minte, opunându-se variațiilor personale ale sensibilității, multiplicității și relativității istorice a gusturilor. Ca ideal al creației, termenul de absolut se referă la creația artistică, considerându-se frumosul absolut drept țelul spre care tinde artistul prin munca sa, deși nu reușește niciodată să-l transpună în întregime într-o realizare concretă, limitată.

ACȚIUNE MENTALĂ = operare datorită rezonanței individuale cu energiile subtile mentale din MACROCOSMOS care generează o transformare ce are loc în minte sub forma imaginilor sau (și) a ideilor. Este deci proiectivă și ideațională. Ca orice acțiune, este dependentă de motiv și orientată prin scopuri, având o structură instrumentală. Acțiunile mentale au un conținut informațional și o bază operațională. Acțiunile mentale se produc în planul limbajului intern și se exprimă în particularitățile acestuia, subordonându-se totodată legilor gândirii, imaginației, memoriei și voinței. Deși cel mai adesea rezultă din interiorizarea acțiunilor materiale, acțiunile mentale dispun de un specific al lor, ținând de subiectivitate. Operațiile intră în alcătuirea acțiunilor mentale ca elemente instrumentale ale acestora, întrucât operațiile sunt generalizate și automatizate, neavând motive și scopuri concrete asemenea acțiunii desfășurate.

ARMONIE = concordanță, acord, potrivire a elementelor componente ale unui întreg; categorie filosofică ce exprimă aderența părților, coerența interiorului și a exteriorului, unitatea conținutului și a formei, împăcarea contrariilor. Analizată pe larg în istoria esteticii, armonia este adesea considerată ca temei, atribut sau efect al frumosului. "Cele opuse se completează și se acordă și din cele discordante rezultă cea mai frumoasă armonie" (Heraclit). Armonia "constă, pe de o parte, în totalitatea integrată a unor laturi esențiale, iar pe de altă parte, în pura opoziție rezolvată a acestora, prin ceea ce ele revelează ca apartenență reciprocă, legătură interioară, ca unitate a lor. În acest sens vorbim de armonia formei, culorilor, tonurilor etc." (Hegel)

În muzică, armonia este combinarea simultană, îmbinarea melodioasă a mai multor sunete, în conformitate cu anumite legi, care se ocupă cu studiul acordurilor în compoziție. Tot astfel, în celelalte arte, armonia este apropiată de ordine, măsură, proporționalitate, unitate constructivă sau compozițională.

ASPIRAȚIE = năzuință fermă, tendință bine conștientizată cu o cotă valorică crescută de performanță și autorealizare, angajare psiho-mentală, afectiv-voluntară, focalizată valoric, prezentând un aspect de proiectare ideală. Prin această proiectare într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, aspirația ține de aspectele cele mai înalte, sublime ale ființei, care sunt adeseori considerate ca ideale. Se face deosebirea netă între trebuințe-necesități, ce vizează refacerea echilibrului și trebuințe-aspirații, ce implică mărirea frecvenței de vibrație lăuntrică ce ne va face să intrăm în rezonanță cu aspecte și energii sublime, divine, făcând astfel posibilă atracția spre țeluri ce depășesc cu mult condițiile la care a ajuns până atunci ființa și reprezintă tendințe și orientări evocatoare ce se focalizează spre ceva ideal. Se remarcă distincțiile ce apar în mod obișnuit în limbaj: "am nevoie de..., doresc..., aspir spre..." În primul caz este evidentă o trebuință comună, în al doilea se tinde

spre o plăcere, iar în al treilea, cel al aspirației se proiectează trecerea într-o stare sublimă superioară celor precedente.

Aspirația este angrenarea unui ansamblu de forțe înalte, divine, sau tendințe elevate ce izvorăsc din motivația de creștere. Aspirația reunește motivul cu scopul și este dorința superior activată de imagini ideale și modele sublime care sunt implicate într-o evoluție spirituală și contribuie la continua ei creștere și înnoire. Aspirația exercită cu ușurință presiuni asupra deciziilor și permite o transformare lăuntrică de stare, generatoare de progres psihic, mental și spiritual. Ea autorizează ființa umană să se situeze pe o poziție superioară într-o scară verticală de valori. Tocmai în legătură cu această situare într-o ierarhie superioară de valori se definește nivelul de aspirație. Factorul global al transformării lăuntrice influențează decisiv ascensiunea aspirației. La o analiză atentă se detașează un aspect mental și altul psihic al aspirației. Evoluând în raport cu vârsta și cu situațiile înconjurătoare, aspirațiile cunosc o dinamică deosebit de complexă în care un rol important revine cunoașterii de sine, sublimării energiilor lăuntrice, estimării posibilităților latente de realizare, experienței acumulate și modelele intuitive divine adoptate.

În general vorbind, aspirația este o atitudine lăuntrică de orientare superioară, activă, privind transformarea condițiilor de reflectare ale ambianței, cu scopul de a face mai viabile pentru sine anumite fenomene esențiale sublime ale vieții. Aspirația este o formă a dorinței elevate de a atinge un anumit țel sau un ideal. Unii yoghini consideră că în formele lor înalte de manifestare aspirațiile sunt convertiri și sublimări ale energiilor lăuntrice în sfera psihică, mentală și spirituală a elanului vital primar.

ASPECT = Înfățișare a unei ființe, a unui lucru sau a unui fenomen, fel de a se prezenta al unui lucru sau fenomen. Mod în care realitatea se prezintă vederii sau percepției noastre subtile psihice, mentale și spirituale. ASPECT, VEDERE. **Aspect** are un sens pasiv, **vedere** are un sens activ: **vedere** se raportează la cel care vede, **aspect** se raportează la ceea ce este văzut. Atunci când, de exemplu, este vorba de un peisaj, **vedere** are un sens ceva mai extins decât **aspect**: astfel, din această cauză, aceeași vedere poate să reprezinte **aspecte variate** care sunt conștientizate în strânsă legătură cu nivelul nostru de conștiință.

AUTOSUGESTIE (v. lat. *suggestio*) = Formă particulară de sugestie care angrenează o proprietate general-umană, constând în posibilitatea de autoinfluențare a propriului psihic și/sau a stărilor fiziologice, pe baza unei idei sau imagini mentale ferm vizualizate care generează instantaneu fenomene inefabile de rezonanță cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS. Spre deosebire de autosugestia spontană și de cea provocată (prin persuasiune din afară, realizată de o persoană suficient de puternică), autosugestia conștientă este un proces de mobilizare a minții și a psihicului prin intermediul imaginației, realizat, în anumite condiții, cu participare volitivă scăzută, fie în scopul îmbunătățirii sau păstrării stării de sănătate amenințate, fie în direcția ameliorării sau abolirii unor stări de discomfort psihofiziologic. Explicația fenomenului constă în forța specifică de inducție-reglaj și control a unei mentalizări (reprezentări sau idei), care devine dominantă (concentrarea energiei subtile într-un anumit punct focar CHAKRA), inhibând focarele adiacente și putând totodată provoca orice fel de reacție, separată de celelalte influențe. Deși pune în joc aceleași mecanisme subconștiente ca și sugestia, în cazul autosugestiei (care implică totodată o obișnuință) lipsesc o serie de factori adjuvanți, cum ar fi încărcătura subtil emoțională și convingerea suscitate de o autoritate exterioară subiectului. Aceste aparente carențe sunt compensate, în autosugestie, de posibilitatea exercițiului independent (care face cu putință rezonanța, prin propriile noastre posibilități conștient angrenate, cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS), a antrenamentului, prin care YOGHINUL devine propriul său stăpân și propriul său terapeut (vindecător). Așadar, o altă accepțiune a autosugestiei este cea de metodă terapeutică eficientă și profund naturală. Avându-și originea în practicile YOGA, care au demonstrat performanța autoreglajului mental în sfera proceselor vitale, autosugestia, ca metodă de rezistență la stări morbide sau ca instrument curativ, a fost fundamentată și aplicată terapeutic, independent de celelalte metode psihoterapeutice, pentru prima oară de chimistul și farmacistul francez Emile Coué (1851-1926). Pentru acesta, autosugestia se produce prin jocul combinat al următoarelor legi fundamentale:

-orice imagine, aspirație, idee tinde, mai devreme sau mai târziu, să se realizeze integral prin transformare, sublimare sau refulare de energie;

-se realizează, mai devreme sau mai târziu, exact aspirația, imaginea sau ideea

care predomină cu o anumită forță în noi;
-convingerea noastră fermă împreună cu focalizarea intensă a minții determină procesul de sugestie, prin faptul că neutralizează prompt sugestiile contrare;
-când imaginația și voința unei ființe umane sunt în conflict, până la urmă imaginația învinge întotdeauna, puterea ei manifestată fiind în proporție directă cu pătratul voinței. În cazul în care acestea (imaginația și voința) sunt într-un deplin acord, puterea lor se multiplică (legea rezultatului opus sforțării, sau altfel spus, legea efortului convertit).

Principiul metodei YOGHINE s-ar rezuma astfel: "Când două idei domină mentalul, va fi învinsă aceea ale cărei mijloace inconștiente de realizare vor fi paralizate de mijloacele conștiente pe care voința le substituie celor inconștiente, iar cea care în final învinge devine adevăr pentru noi și are tendința să se transforme în act". Așadar, metoda yoghină de autosugestie conștientă constă în concentrarea neforțată asupra unei singure idei, aspirații sau imagini și menținerea ei cât mai clară și repetarea acesteia. În acest sens, există metode yoghine generale și, în funcție de diversele suferințe psihosomatice, aspirantul YOGA poate recurge la anumite autosugestii speciale foarte eficiente. Metodele se învață sub supravegherea unui ghid competent și după aceea se practică independent, până când se transformă gradat în obișnuințe binefăcătoare. Metodele naturale YOGHINE de autosugestie au făcut vâlvă în lumea întreagă, în primele decenii ale secolului al XX-lea; ele au început după aceea să fie aplicate cu succes, datorită simplității și eficienței lor extraordinare, în multe clinici din Europa și S.U.A. Ulterior, procedeele yoghine de autosugestionare benefică care sunt actualmente folosite s-au diversificat, constând atât în fixarea unor puncte luminoase diferit colorate (curenți subtili colorați cosmici), fie în concentrarea asupra unor figuri geometrice proporțional structurate YANTRA-e (care facilitează contactul cu anumite sfere de putere din Macrocosmos), care sunt focalizate cu ajutorul privirii în mod continuu, fie prin evocarea unor imagini mentale benefice pozitive.

Indicațiile terapiei prin autosugestie creatoare sunt multiple, fiind cu predilecție folosite în stări reactive și nevroze. Autosugestia binefăcătoare (ca modalitate personală de a ne pune și menține în rezonanță cu anumite energii subtile, armonioase din MACROCOSMOS) este o proprietate a psihicului uman, care poate fi exploatată cât mai des, la maximum, în scopul echilibrării vieții și îmbunătățirii activităților noastre curente, inclusiv a celor de performanță. Autosugestia creatoare ne permite totodată trezirea și amplificarea capacităților psihice paranormale.

În concluzie, putem spune că autosugestia creatoare este o proprietate general-umană, dar inegal dezvoltată, de a ne putea sugestiona sau influența dincolo de limitele obișnuite ale autocomenzii sau autoreglajului. YOGHINII au explicat fenomenul prin forța specifică de inducție, rezonanță, reglaj, control al gândului. Practicile YOGA demonstrează performanțele extraordinare ale procesului de autosugestie care permit chiar extensia autoreglajului mental în sfera proceselor vitale. În consecință, autosugestia binefăcătoare s-a impus atenției medicinei, recent celei psihosomatice, întrucât, datorită acestui fenomen, unii subiecți ajung să-și dezvolte simptome organice înșelătoare (mai ales pe fondul isteriei), iar bolnavii fie își agravează, fie își depășesc sau chiar își vindecă maladiile, după cum se autosugestionează benefic sau malefic. Printre altele, aceasta este ceea ce a făcut ca autosugestia să fie adoptată și ca o importantă metodă de psihoterapie. Se urmărește, desigur, amplificarea unei astfel de forme de autosugestie care face totodată să crească rezistența la maladie și contribuie la o grabnică însănătoșire. Trecerea personală de la sugestie la autosugestie implică cel mai adesea un proces de obișnuință, care este, în acest sens, neapărat necesară. Pentru cei care realizează corect autosugestia, apare evident că hipnoza medicală nu mai este necesară dacă subiectul preia indicațiile prin autosugestie. Sub acest raport, yoghinii arată că oamenii sunt foarte diferiți. Totuși, în condițiile amplificării încrederii în sine, capacitatea individuală de autosugestie poate fi mult mărită. Pentru realizarea unei cât mai bune autosugestii, se recomandă în această direcție concentrarea intensă a atenției, o excelentă relaxare emoțională, distragerea psihicului de la simptomele maladiei, un tonus optimist - stenic, înerederea deplină în vindecare, evitarea abuzului de medicamente etc.

Întrucât fenomenele de autosugestie care induc permanent procese inefabile de rezonanță cu diferite energii subtile din Macrocosmos intervin în toate aspectele vieții și activităților noastre cotidiene, aceste fenomene și metoda au

fost, în ultimele decenii, luate în studiu și aplicate în scopul îmbunătățirii și echilibrării vieții personale, a sporirii considerabile a eficienței activităților, mai ales a celor de performanță. În acest sens este ilustrativ antrenamentul YOGA de relaxare care face să intrăm în consonanță cu energii subtile vitalizante din Macrocosmos.Prin urmare, procesul sugestiei este fundamental și veșnic în orice ciclu al manifestării Macrocosmice.

Prin practicile sistematice și metodele specifice sistemului YOGA descoperim că legea sugestiei este infailibilă și absolută. Fiecare om, conștient sau inconștient, neștiutor sau înțelept, practicând consecvent YOGA sau ignorând-o, tânăr sau bătrân, fiecare corp animat sau neanimat, organic sau anorganic, toate și fiecare în parte într-un anumit fel specific sunt permanent supuse puterii infinite și legii sugestiei. Nu există nici o excepție de la această lege. Orice sugestie emanată, bună sau rea, își are, datorită fenomenelor fulgerătoare de rezonanță, efectul său, direct proporțional (cu durata SUGESTIEI REALIZATE) care apare inevitabil mai devreme sau mai târziu, manifestându-se totdeauna cu o intensitate direct proporțională cu forța de sugestie care a generat-o.

Prin sugestie permanentă pozitivă sau negativă ne putem influența, conștient sau nu, întreaga existență atât într-un sens benefic cât și într-unul malefic. Sugestia binefăcătoare, creatoare este deci factorul cel mai de seamă în practica YOGA. În această direcție este foarte important să înțelegem că nimeni nu poate ajunge la perfecțiunea deplină a conștiinței fără înțelegerea profundă și aplicarea exactă și înțeleaptă a științei și metodelor binefăcătoare ale sugestiei.

Schimbarea regimului alimentar nu-l va ajuta foarte mult pe omul care nu-și schimbă gândurile. Când un om își purifică gândurile, el ajunge să nu mai dorească deloc hrană impură.Gândurile elevate curate produc obiceiuri elevate curate. Așa-zisul "sfânt" care nu-și spală deloc corpul nu este sfânt. Cel care și-a întărit și purificat extraordinar de mult gândurile nu are de ce să se teamă de microbi sau de tot ceea ce este pentru ceilalți dăunător.

Dacă vrem cu adevărat să ne protejăm corpul fizic, atunci ÎNAINTE DE TOATE trebuie să ne întărim și să ne apărăm cu strășnicie mintea. Pe fețele celor în vârstă există riduri făcute de simpatie, altele de gânduri puternice și pure, iar altele sunt cauzate de patimă: cine nu le poate deosebi dacă este înzestrat cu o oarecare doză de intuiție și empatie? Pentru cei care au trăit permanent plini de gânduri bune, fiind mai mereu fericiți, iubitori și armonioși, vârsta pe care o au nu aproape că nu mai contează, iar întreaga lor existență este calmă, fericită, împăcată, pașnică și aureolată în mod mirific ca un apus de soare.

Nu există medic mai bun decât gândirea plină de voie bună, fericire, dragoste, bucurie, veselie, compasiune pentru îndepărtarea relelor corpului; nimic nu se poate compara cu voia bună și cu fericirea debordantă atunci când e vorba de dispersarea umbrelor mâhnirii și supărării.

A trăi tot timpul întreținând și aplificând în tine (mai mereu sau chiar uneori) gânduri de răutate, gelozie, ură, cinism, suspiciune și invidie înseamnă a te închide singur în propria-ți închisoare, înseamnă a te scufunda singur în fiecare zi într-un infern (generator de coșmaruri) din care nu vei putea scăpa decât atunci când vei renunța la aceste obiceiuri monstruoase. Însă să gândim bine despre toți, să-i iubim pe cei care merită, să fim bine dispuși cu toții, să învățăm răbdători să descoperim binele în toți - astfel de gânduri sublime, neegoiste reprezintă chiar deschiderea largă a porților Raiului; și dacă zi de zi avem gânduri de pace și dragoste pentru fiecare ființă care merită aceasta, o asemenea atitudine consecventă ne va aduce forță divină, invincibilitate, fericire nepieritoare și pace din abundență.

BUNĂTATE = trăsătură pozitivă de caracter a celui ce este bun și din această cauză permanent este în rezonanță cu energiile subtile ale binelui și armoniei din MACROCOSMOS. Al. Vlahuță, răspunzând la întrebarea ce este bunătatea, scria inspirat: "O frumusețe copleșitoare pe care o percepi direct cu sufletul".

BUN SIMȚ = înțelepciune morală practică ce rezultă din experiența superioară de viață și care ne orientează în toate împrejurările; facultate de a diferenția rapid și spontan binele de rău, dreptul de nedrept și de a găsi întotdeauna măsura corectă și cât mai armonioasă în felul în care te comporți. Bunul simț se exercită ca orice simț (văz, auz etc), omul percepând imediat și spontan semnificația morală și spirituală a diferitelor împrejurări concrete. Nu întâmplător la noi în popor, cei lipsiți de bun-simț sunt apreciați ca orbi sau surzi din punct de vedere moral. Bunul simț este reflexul unui caracter evoluat spiritual, înimos, pozitiv,

empatic, valoros și bine închegat. A avea bun simț înseamnă a fi plin de compasiune, delicat sufletește, bun, iubitor, săritor, a fi modest, a fi în acord cu tine însuți. Cel care cu adevărat este plin de bun simț are o ANAHATA CHAKRA bine dinamizată și armonioasă care îl face să resimtă permanent o empatie superioară profundă și spontană cu tot ceea ce îl înconjoară. El știe și simte că CEEA CE ȚIE NU-ȚI PLACE, ALTUIA NU TREBUIE NICIODATĂ SĂ-I FACI. Tocmai de aceea el (cel cu bun simț) nu face altuia ceea ce lui nu i-ar place niciodată să i se facă.

BUCURIE = Intensă stare de satisfacție psihică și mentală care poate să apară din cauza unor motive exterioare sau interioare, amplificându-se în ființa umană datorită procesului de rezonanță și captare în Microcosmosul ființei umane a energiilor subtile specifice ale bucuriei și satisfacției din MACROCOSMOS.

Putem spune că BUCURIA este o stare mentală și psihică, limitată în timp, caracterizată printr-o încărcătură afectivă intens pozitivă, datorită rezonanței cu energiile subtile ale bucuriei și satisfacției din Macrocosmos, apărută ca urmare a realizării unei dorințe, a atingerii unui scop, sau ca rezultat al unei trăiri amoroase plenare, a iubirii resimțite sau datorită unei surprize agreabile. Această încărcătură specifică mentală și afectivă se traduce în plan comportamental printr-o creștere a nevoii de comunicare cu cei din jur (nevoia de a-i "contamina" și pe alții de propria fericire și mulțumire, exuberanță, mimică și gestică bogate, râs și chiar, paradoxal, plâns - "de bucurie").

Obținerea unei satisfacții binefăcătoare, atingerea unui scop material, erotic, psihic, mental sau spiritual creează o stare de mulțumire interioară care face să crească și să se amplifice o emoție care domină pentru moment psihicul, conducând spre optimism, încredere în sine, încredere în viitor, în DIVIN, în cei din jur și creînd premizele apariției unor noi scopuri, motivații, planuri de viitor.

Pentru cel care urmărește să se bucure cât mai des, surse de bucurie nu sunt numai realizările amoroase, profesionale sau artistice deosebite, ori extazul religios, ci și evenimentele cotidiene. Pentru copilul mic, neștiutor și lipsit de simț critic, sursele de bucurie sunt mult mai numeroase decât pentru adultul închistat, meschin și posac. Ca emoție elaborată, bucuria este condiționată de gradul de evoluție spirituală și de asemenea de formația culturală lăuntrică a individului. Astfel, dacă astăzi moartea unei ființe dragi este trăită dureros, același lucru la vechii daci era prilej de bucurie. Prelungirea mai mult timp a bucuriei face să apară starea de euforie.

BINE (lat. *bene*) = Termen ce se referă la aspecte și la însușiri pozitive în raport cu o normă oarecare morală sau cu randamentul lucrativ. Sensul etic se referă la calitatea pozitivă a comportamentelor, raportate la idealurile morale și spirituale promovate.

BINELE este o categorie fundamentală, exprimând în forma cea mai generală, împreună cu categoria opusă, a răului, opoziția dintre divin și satanic, moral și imoral, dintre ceea ce corespunde și ceea ce nu corespunde cerințelor lui DUMNEZEU în planul inter-relațiilor umane și al raporturilor individ-grup, individ-societate, ființă umană (microcosmos)-Macrocosmos etc. Cu ajutorul noțiunii de bine, oamenii apreciază atât calitatea conduitei individuale cât și valoarea fenomenelor care sunt la unison cu armonia divină din Macrocosmos, din viața cotidiană, măsura în care normele convietuirii sociale dintr-o perioadă s-au transformat din cerințe generale în necesitate interioară a persoanei și în caracteristică a colectivității. În funcție de obiectul aprecierii (faptele și acțiunile oamenilor, calitățile lor morale, evoluției lor spirituale în general), categoria binelui se particularizează în categoriile virtuții, dreptății, onoarei, desăvârșirii spirituale, responsabilității etc.

În conținutul conceptului de bine se exprimă adeseori interesele cele mai generale ale oamenilor (ale unui grup social determinat sau ale întregii societăți); de aceea, conținutul concret al categoriei de bine (respectiv, al categoriei opuse, de rău) se modifică în funcție de gradul de evoluție psihică, mentală și spirituală de la o epocă la alta, de la o societate la alta și de la un grup social la altul, corespunzător nivelului de cunoaștere obiectivă, a intereselor care îl fundamentează și a ideologiei care îl sprijină. Binele și răul nu se află într-un raport de opoziție absolută, ci se opun în mod necesar, lucru care se exprimă în faptul că, de obicei, răul este "binele" personal imediat, expresie a unei dorințe individuale egoiste, ignorante, abuzive și în contradicție cu cerințele DIVINE. De asemenea, în dezvoltarea în timp, "răul" constituie în unele cazuri un factor al progresului în măsura în care tendințele viitorului sunt valorizate ca "rele" de către unele grupuri umane care nu-l înțeleg.

Yoghinii spun că BINELE ESTE ABSENȚA RĂULUI, IAR RĂUL ESTE ABSENȚA BINELUI. În filozofia contemporană, răul este considerat de exsistențialiști și de personaliști ca fiind rezultatul înstrăinării ontologice de DUMNEZEU a omului, izolarea lui ca individ și ca personalitate într-o lume ostilă, amorfă și neînțeleasă de el, în care este pierdut iremediabil, datorită ruperii de DIVIN.

Revelând variabilitatea binelui și opoziția bine-rău, filozofia YOGA respinge atât optimismul naiv, cât și pesimismul și relativismul și definește criteriul obiectiv al binelui prin concordanța dintre conținutul acestui concept și cerințele DIVINE necesare progresului spiritual al omenirii și desăvârșirii personalității umane.

Prin urmare, putem spune că BINELE este o expresie a emanației DIVINE, creatoare (răul fiind treapta inferioară a acesteia), care armonizează existența și ordonează materia; în ontologia neoplatoniciană și YOGHINĂ, binele este un principiu activ, eliberator, către care oamenii aspiră adeseori, înfruntând răul, principiu tiranic și corupător, trimis oamenilor de către DIVINITATE ca o încercare în vederea "mântuirii" (în creștinism, manicheism, brahmanism și budism). Opoziția dintre bine și rău apare într-o interpretare înțeleaptă în platonism și stoicism. Din punct de vedere general-filosofic corelația bine-rău semnifică simbolic opoziția necesară, fecundă și multilaterală, eternă și creatoare, dintre pozitiv și negativ, dintre afirmație și negație, întruchipată uneori poetic sub forma luptei dintre spiritul constructiv, DIVIN și spiritul distructiv, SATANIC.

Orice stare pregnantă de bine obiectiv, resimțită plenar în sfera vitală, psihică, mentală și spirituală, trăită separat sau realizată simultan pe mai multe planuri (sau chiar realizată pe toate planurile în același timp) pune în evidență un proces de rezonanță cu diferite energii subtile binefăcătoare care există într-un anumit strat (nivel) armonios din Macrocosmos sau exprimă (reflectă) procese simultane de rezonanță cu toate straturile (nivelurile) armonioase, gradat elevate ca frecvență de vibrație ale Macrocosmosului.

CONSECVENȚĂ = Acțiune conformă cu anumite principii divine sau reguli binefăcătoare (de exemplu regulile yoghine) stabilite, care decurg în mod logic din anumite aspecte ce se impun cu necesitate din premisele anterioare. Pe plan etic, consecvența este respectarea neabătută, în orice condiții, a concepțiilor, principiilor și obiceiurilor bune adoptate. Se poate vorbi uneori de consecvență în mai multe accepțiuni:

a) în sens pozitiv, încredere, tărie de caracter, lipsă de oscilație;

b) în sens negativ, rigiditate, perseverență prosteasă în ceva care nu mai are valabilitate, este perimat, depășit și, în mod evident, condamnabil.

Consecvența înțeleasă ca fermitate a convingerilor nu exclude perfecționarea, adoptarea inteligentă a ceea ce îmbogățește principiile și normele yoghine. Încrederea în principii, stabilitatea manifestărilor și atitudinilor cere verificarea justeței lor, concordanța cu ceea ce este real, divin, pozitiv și renunțarea la ceea ce este greșit, învechit și dăunător. Consecvenței îi sunt străine spiritul dogmatic și fanatismul. Ea cere confruntarea permanentă cu viața divin integrată și armonioasă, persistența în ceea ce este viabil din punct de vedere DIVIN. Pentru aceasta se impune, însă, respectarea concluziilor care decurg, ca o necesitate, din faptele de bază și nu oscilația în comportări. Criteriul esențial al superiorității consecvenței este concordanța comportărilor noastre cu ceea ce este divin și înaintat și care slujește progresului spiritual al oamenilor, al propriei noastre ființe.

CONȘTIINȚA. = Natura conștiinței a fost o problemă filosofică majoră de-a lungul istoriei sistemului milenar YOGA. Multe școli yoghine sunt pe deplin de acord cu ideea că natura conștiinței este transcendentală, cu alte cuvinte ea nu este un produs al grupului finit minte - corp și cu atât mai puțin un simplu fenomen al creierului. Natura în mod evident transcendentă a conștiinței se crede că poate fi în mod filosofic "realizată" prin ea însăși și este cel mai obiectiv "verificabilă" prin modalitățile celei mai înalte stări yoghine de conștiință cosmică - extazul supraconștient numit în YOGA ASAMPRAJNATA SAMADHI sau NIRVIKALPA SAMADHI. Conștiința este permanent văzută în sistemul YOGA ca fiind identitatea ultimă a ființei umane. Tocmai de aceea conștiința este numită în YOGA și Sinele Nemuritor (ATMAN sau PURUSHA), care este scânteia nepieritoare din spiritul lui DUMNEZEU TATĂL ce se află în calitatea sa de ESENȚĂ ETERNĂ a Ființei dincolo de corp, minte și limbaj.

Conform școlilor nondualiste de YOGA, această Conștiință supremă (particică sau scânteie din DUMNEZEU) este în totalitate beatifică (ANANDA) și copleșitor de reală (SAT). Despre ea Isus spune: "Cunoașteți ADEVĂRUL căci numai

adevărul vă va elibera". Ea nu poate fi cunoscută în exterior dar poate fi realizată lăuntric. Realizarea plenară sau revelarea reală a Sinelui Etern (ATMAN) este **alfa și omega** tuturor formelor de YOGA.

CONCRET = Opus abstractului, concretul reprezintă unitatea multiplelor determinări, însușiri sau laturi ale obiectelor, ființelor și fenomenelor sau, cu alte cuvinte, unitatea în diversitate, care de fapt este sinteza unei serii de determinări. Concretul poate fi senzorial, intuitiv, surprinzând numai laturile exterioare, fenomenale ale obiectelor, ale ființelor sau logic, exprimând sinteza determinărilor fenomenale și esențiale ale obiectelor și ființelor. Concretul logic cuprinde deci atât concretul senzorial cât și abstractul ca moment al realizării lui, fiind rezultatul adâncirii continue a cunoștințelor noastre și al verificării lor în practică.

Concretul reprezintă caracteristica acelor noțiuni care, prin conținutul lor, reflectă anumite însușiri ca fiind realizate, ca aparținând definitiv unui obiect sau unei ființe (de exemplu, noțiuni ca "principial", "roșu" etc., sunt concrete, în timp ce principialitatea, calitatea de a fi roșu, etc. sunt abstracte). Concretul este o calitate a acelor noțiuni cărora le corespunde o reprezentare, o imagine senzorială (de exemplu, noțiunile: casă, școală, măr sunt concrete, iar noțiunile: spațiu, timp, număr natural etc. sunt în mod evident abstracte).

CREDINȚĂ = opinie fermă, convingere puternică, certitudine subiectivă asupra unui fapt sau a unei relații care nu este de domeniul evidenței și uneori nici nu se poate demonstra, cum este cazul în credința religioasă. Credința noastră generează instantaneu fenomene subtile de rezonanță cu anumite energii și sfere de forță invizibile din MACROCOSMOS. Se datorează fenomenelor constante de rezonanță specifică și întăriri afective a unor relații cognitive în condițiile în care demonstrațiile raționale sunt inconsistente sau imposibile. În sens figurativ, credința este orice opțiune sau opinie fermă ce determină rezonanță.

În concluzie, credința este o certitudine afectivă, sentimentală, mentală, spirituală, non-rațională generată datorită fenomenelor inefabile de rezonanță cu energii subtile și aspecte din MACROCOSMOS ce se produc în ființa celui care "CREDE" cu putere și care poate atinge, uneori, fanatismul atunci când ceea ce crede este parțial adevărat sau fals (neadevărat). În această semnificație se înscriu și credințele religioase și spirituale, motivate însă prin revelație. În primul caz, credința reprezintă treapta inferioară a cunoașterii și uneori se opune certitudinii științifice. În al doilea caz, credința este treapta cea mai înaltă a cunoașterii, superioară cunoașterii raționale. YOGA vede în credință singura modalitate a omului de a accede spre infinit și o identifică cu sentimentul realității ultime. Comentând valoarea credinței, Kant, ca și postkantienii, o consideră drept un act de voință, de aderiune individuală, subiectivă, care exclude îndoiala și se lipsește de rațiunile logice adecvate și comunicabile. De fapt, în YOGA, se are în vedere conceperea credinței drept o formă de cunoaștere datorată fenomenelor de rezonanță ce rezultă.

CURAJ = calitate morală întemeiată pe constantă îndrăzneală, hotărâre, consecvență și perseverență. Pe baza amplificării la maxim a acestor însușiri, YOGHINUL poate să-și elimine complet frica în fața unor situații generatoare de pericol, rămânând calm în aceste împrejurări. Atitudinea plină de curaj permite să se analizeze cu luciditate riscurile și dezvăluie mijloacele necesare pentru a le înlătura sau ocoli, pentru a învinge sentimentul de neîncredere în forțele proprii, pentru a suporta cu consecvență și bărbăție suferințele fizice, psihice sau morale, pentru a păși cu hotărâre spre realizarea țelurilor propuse și la nevoie pentru a-și dărui viața cu fruntea sus, dacă idealul pentru care luptă merită acest sacrificiu. Actele de curaj înălțător, de înaltă semnificație și valoare morală sunt generate de principii și de sentimente sublime divine, nobile cum sunt: dragostea de oameni, simțământul de solidaritate umană cu grupul de yoghini din care faci parte, sentimentul de tovărășie ș.a. Nu orice acțiune curajoasă este apreciată pozitiv. Valoarea morală a curajului apare în funcție de idealul la care ne raportăm. Sunt justificate și apreciate pozitiv acele acțiuni curajoase care sunt puse în slujba unor idealuri divine, înalte, umanitare, drepte, care au în vedere progresul spiritual. Asemenea fapte curajoase sunt utile umanității, contribuie la progresul ei spiritual, divin și de aceea sunt înalt morale.

Curajul nu trebuie confundat cu orice acțiune nechibzuită desfășurată în condițiile pericolului sau dificultăților. Cel care îndeplinește o anumită faptă fără să-și dea aproape deloc seama de greutățile sau pericolul existent nu dovedește curaj. Există și alte fapte, cum ar fi, de exemplu, actele ce izvorăsc din disperare, spiritul satanic de frondă, nesupunerea anarhică, aventurismul demoniac, bravada

egotică etc. asemănătoare curajului, în latura lor exterioară, dar în realitate, nu sunt rezultatul acestuia. Asemenea fapte se întîlnesc, mai ales, în viața și activitatea tinerilor. Nereușind să facă deosebirea între astfel de atitudini și curaj, unii dintre ei le săvârșesc, crezând că prin aceasta dau dovadă de temeritate. Curajul este o calitate care se formează prin educație și autoeducație.

Curajul este deci o trăsătură caracterială de ordin volițional constând în capacitatea de înfruntare conștientă a pericolelor și de acțiune consecventă în condiții de risc. Implică nu absența fricii, ci stăpânirea și depășirea ei completă. "Să nu-ți fie teamă de nimic mai mult decât de teamă", spune Emmerson.

ETERNITATE = Ceea ce este cu adevărat DIVIN și există în afara timpului (atemporalitate); concept diferit de acela de nemurire, care înseamnă supraviețuire fără limite în timp sau nemurire. Stările de deosebită elevare spirituală, care ne înalță pe culmile fericirii extatice ale conștiinței cosmice sunt tangente cu sentimentul eternității. Acest sentiment al ETERNITĂȚII apare și ca o stare de supremă satisfacție atunci când trăim total în prezent; clipa prezentă este imaginea mobilă a ETERNITĂȚII iar trăirea simultană - cu profunzime și autenticitate - a clipei, însoțită de extragerea semnificațiilor ei esențiale înseamnă de fapt transcenderea acesteia prin înălțarea în sfera sublimă a viziunii și trăirii autentic spirituale.

În concepția comună, ETERNITATEA reprezintă o perioadă de timp ce pare să dureze la nesfârșit. ETERNITATEA este însă cu totul altceva. Ea nu este doar o extindere nesfârșită a timpului, ci de fapt se situează în afara timpului. TOMA D'AQUINO recunoștea și el această distincție atunci când scria că: "Dumnezeu este etern, în timp ce infernul este nedefinit (oricât de mult)". ETERNITATEA este contrapartea din lumea spirituală a timpului din lumea fenomenală. Timpul este umbra aruncată de ETERNITATE pe peretele peșterii din binecunoscuta alegorie filosofică a lui PLATON. PLATON însuși descria timpul ca fiind o "imagine mișcătoare a eternității". Poeții privesc timpul ca pe un fluviu mereu în mișcare, dar yoghinii și înțelepții îl văd ca fiind o parte integrantă (generând realitatea relativă) din MAYA (iluzia cosmică). Realitatea absolută este ETERNITATEA sau ceea ce apare "atunci când nu mai există timp" (APOCALIPSA, 10.6).

În momentele de extaz sau în cazul experiențelor de vârf, apare aproape întotdeauna o senzație de ieșire din timp. Această "evadare" temporară din condiționările limitatoare ale timpului sugerează că un anumit gen de eternitate, acel "etern prezent" există și ne este accesibil în anumite stări sublime (speciale) de conștiință. În viziunea spirituală yoghină, energia timpului este mai mult decât un aspect al modului în care conștiința noastră ne organizează experiențele: timpul este o energie care, în funcție de rezonanța sa în conștiința noastră, poate fi trăită intens sau lent. Modificarea nivelului nostru predominant de conștiință (rezonanță) poate să modifice perceperea energiei timpului, făcând-o să se topească împreună cu restul spațiului tridimensional. Celebrul matematician rus P.D. USPENSKY, unul dintre principalii discipoli ai marelui inițiat GURDJIEFF, a elaborat, pe baza învățăturilor spirituale primite de la GURDJIEFF, un model al Universului cu 6 dimensiuni: timpul este a patra dimensiune a Universului, eternitatea sau "eternul prezent" a cincea, iar a șasea dimensiune reprezintă "actualizarea tuturor celorlalte posibilități conținute în clipa trecută, dar care nu au fost actualizate în "timp" (timpul manifestând o singură asemenea succesiune de evenimente, din gama nedefinită de posibilități). Fiecare dimensiune reprezintă (în mod relativ) infinitatea față de dimensiunile sau nivelurile inferioare ei, deoarece este imposibil ca ea să fie măsurată sau determinată în planurile sau nivelurile inferioare ei.

La modul obișnuit, noi nu experimentăm energia timpului (a patra dimensiune a Universului) la fel ca pe celelalte 3 ale spațiului. Putem, de exemplu, să ne rotim în jurul unui obiect tridimensional și să-l privim din toate părțile, dar în timp suntem constrânși să ne deplasăm în linie dreaptă. Prin urmare, noi suntem ființe mono-dimensionale în raport cu energia timpului; chiar și aprecierea celei de-a patra dimensiuni (energia timpului) pe care o avem se dezvoltă și se nuanțează odată cu trecerea (consumarea) energiei timpului (odată cu vârsta). Atunci însă când, în anumite stări elevate de conștiință, nu mai suntem aproape deloc încătușați de materie și de simțuri, putem avea o viziune cu totul nouă asupra celor patru dimensiuni ale continuumului spațio-temporal ca și cum am intra într-o nouă lume în care trebuie să învățăm să ne mișcăm, întocmai ca un bebeluș care se adaptează gradat, prin învățare, cu lumea tridimensională. Această viziune nouă poate explica foarte bine o mare gamă de fenomene paranormale, cum ar fi clarviziunea, premoniția, clarauzul etc. Însă aprecierea adevăratei naturi a celei de-a cincea dimensiuni,

eternitatea, apare și mai lent, pe măsura evoluției conceptiei și trăirii noastre lăuntrice referitoare la energia timpului.

Doar intrând conștient în cea de-a șasea dimensiune putem înțelege cea de-a cincea dimensiune, ETERNITATEA, aceasta fiind posibil numai atunci când sufletul eliberat transcende definitiv roata sau ciclul obligatoriu al reîncarnărilor. Acest ciclu etern este figurat grafic într-unul dintre cele mai universale simboluri ale eternității, șarpele mitic UROBOROS sau șarpele care își înghite coada, aceasta semnificând în realitate faptul că "începutul este identic cu sfârșitul".

EXISTENȚĂ = tot ceea ce există, lumea, MACROCOSMOSUL sau universul manifestat, în ansamblul lui. În filosofia YOGA, termenul EXISTENȚĂ este luat în sensul de existență absolută, eternă și invariabilă, spre deosebire de existența concretă, sensibilă, care este considerată ca fiind doar manifestarea superficială și parțială a celei dintâi. Astfel, existența a fost adeseori definită în YOGA prin delimitarea **conținutului** de **formă**, a esenței de fenomen (aparență), a universalului de singular și particular etc. Existența divină, absolută este aproape inaccesibilă cunoașterii umane obișnuite, limitate; ea este o realitate de ordinul transcendenței. Pe de altă parte, existența sensibilă reprezintă totalitatea unitară de domenii distincte ale manifestării (planuri paralele, sfere de forță care au fiecare frecvențe specifice de vibrație) aflate într-o continuă mișcare și devenire. Privind din acest punct de vedere, ființa umană este și ea un asemenea domeniu de existență sensibilă. Existența, în sensul de existență absolută, este substratul ultim sau fundamentul tuturor lucrurilor, ființelor și fenomenelor sensibile (formelor).

FIDELITATE = 1) Însușire superioară a unei ființe umane de a-și menține statornicia atitudinii față de sine, față de ceilalți oameni, față de anumite principii spirituale și morale sau față de o stare socială: constanță în convingeri, în sentimente și în credințe; respectare a obligațiilor luate față de ceilalți oameni, față de ființa iubită, față de cuvântul dat; devotament; fermitate în afirmarea și punerea în practică a unor principii superioare de viață; exactitate în descrierea unor stări de lucruri, a unei realități date. Fidelitatea este o calitate de mare însemnătate în viață; raporturile normale dintre oameni sunt întemeiate pe constanța caracterului și pe previzibilitatea comportării lor, adică pe fidelitatea oamenilor față de anumite adevăruri, principii și convenții reciproce. Lipsa de fidelitate, trădarea, sperjurul, felonia, inconstanța sau imprevizibilitatea conduitei unora dintre oameni produc, întotdeauna, tulburări în mecanismul vieții colective. Importanța și consecințele acestor perturbații sunt direct legate de gravitatea încălcării principiilor, de numărul acelora care nu respectă aceste principii, precum și de situația acestora. Antonim: **infidelitate**. 2) Prin extensiune, probitate în chestiuni bănești.

FRUMOS = categorie a manifestării considerată ca fiind fundamental legată de reflectarea în întreaga manifestare a adevărului, a armoniei divine și a binelui. FRUMOSUL este însă mai mult decât binele pentru că-l înglobează și pe acesta. FRUMOSUL este perceput ca rezultat exclusiv al reacțiilor ființei umane, aceste reacții fiind în funcție de nivelul de conștiință al celui care sesizează. Reacțiile și reflectările lăuntrice sunt independente de însușirile obiective ale realității conștientizate. Folclorul a definit în mod semnificativ acest aspect fundamental în proverbul: "NU-I FRUMOS CE ESTE FRUMOS, ESTE FRUMOS DOAR CEEA CE ÎMI PLACE MIE". TANTRA, la rîndul său, spune: FRUMUSEȚEA SE AFLĂ ÎN CONȘTIINȚA ȘI ÎN OCHII PRIVITORULUI. Percepția frumosului este deci intim legată de nivelul de conștiință al ființei în cauză și, de aici, reflexia clasică: "DESPRE GUSTURI NU SE DISCUTĂ" pentru că fiecare poate avea un anumit nivel de conștiință. Înțelepții orientali și chiar unii filosofi (PLATON, HEGEL) susțin că, înainte de toate, FRUMOSUL există ca IDEE modulată printr-o energie specifică înainte de a se manifesta concret în tot ceea ce ne înconjoară, în natură sau în artă, aici sau în alte planuri sau lumi.

FRUMOSUL este totdeauna perceput în cadrul relației dintre cel care îl conștientizează (subiectul) și ceea ce este sesizat (obiectul, ființa, realitatea) și considerat de acea ființă ca fiind FRUMOS.

Perceperea frumosului este strâns legată de nivelul real de evoluție lăuntrică psihică, mentală și spirituală a ființei în cauză. FRUMOSUL, independent de realitatea sa, este reprezentarea în conștiința omului a proprietăților și caracteristicilor apreciate ca adevărate, armonioase, bune și înălțătoare ale obiectului, realității sau ființei considerate ca atare. Aceste proprietăți, care reprezintă numai premizele obiective ale FRUMOSULUI, se constituie ca atare numai prin valorizarea lor de către o conștiință umană CARE ESTE CAPABILĂ SĂ LE REMARCE (CONȘTIENTIZEZE).

Sesizând plenar și apreciind FRUMOSUL, ființa umană va vibra la unison cu adevărul, armonia și binele care se află dincolo de acesta și, astfel, va transfera prin REZONANȚĂ în propria sa ființă adevărul, armonia și binele care sunt percepute ca atare în afara sa. Datorită acestui proces inefabil, complex, ființa umană care conștientizează FRUMOSUL va vibra instantaneu la unison cu energiile subtile benefice, obiective (REALE), armonioase din sfera de forță a FRUMOSULUI, adevărului și armoniei cosmice.

La nivel fizic, FRUMOSUL manifestat ca formă este expresia unei necesități sublime, armonioase, benefice, obiective (ADEVĂRATE), creatoare, dătătoare de fericire care reflectă indirect ideea de ordine, adevăr, echilibru, structurare simetrică, evoluție, spiritualizare. "Forma este totdeauna o expresie a necesității" spun înțelepții.

În expresia lui imediată și frapantă, ca splendoare, ca strălucire exuberantă sau discretă, frumosul este adevăr, bine și armonie. Din această perspectivă, sentimentul frumosului ar putea fi considerat drept conștientizarea perfecțiunii, atracția misterioasă sau chemarea către intuirea sau realizarea plenară a virtualităților desăvârșitului. Perfecțiunea se definește cel mai adesea ca un absolut arareori, sau greu de atins. Sentimentul frumos este, în esența sa, o stare spontană de încântare, un palpit ideal în preajma acestui absolut. Frumosul și sublimul au o structură asemănătoare, în măsura în care ambele concepte își trăiesc existența în albia perfecțiunii, cu deosebirea că sublimul este o perfecțiune realizată la modul grandios în vreme ce frumosul este mereu o ardoare constructivă, activă, o năzuință pozitivă către perfecțiune. În acest sens, s-ar putea spune că istoria ipostazelor frumosului reface în fața ochilor noștri, pas cu pas, palpabil, verticala sau sinusoida pe care a evoluat aspirația spre perfecțiune pentru a se împlini pe sine. Orice încercare sau pretenție de a fixa frumosul în formule și definiții o dată pentru totdeauna este mult prea riscantă, aceasta continuând să rămână, până în zilele noastre, o problemă mereu deschisă deoarece, fiind ÎN STRÎNSĂ LEGĂTURĂ CU NIVELUL REAL DE EVOLUȚIE MENTALĂ ȘI SPIRITUALĂ AL FIINȚEI UMANE ÎN CAUZĂ, FRUMOSUL SE AFLĂ ÎNAINTE DE TOATE ÎN CONȘTIINȚA ȘI ÎN OCHII PRIVITORULUI. NU TOTDEAUNA PENTRU NOI ESTE FRUMOS CEEA CE CU ADEVĂRAT ESTE FRUMOS CĂCI NOI APRECIEM CA FIIND FRUMOS MAI ALES CEEA CE NE PLACE NOUĂ.

O parcurgere a istoriei teoretizării conceptului de care ne ocupăm lasă impresia izbitoare că marea majoritate a opiniilor au invocat frumosul ca pe o problemă fundamentală ce ține de nivelul de evoluție lăuntrică (spirituală) al celor ce exprimau aceste opinii. Tocmai de aceea, această problemă a rămas cea mai puțin clară și cea mai puțin rezolvată. Cel care nu ține seama de această constatare, de adevărul că frumosul reprezintă un fenomen complex deosebit de proteic, de fluent, riscă să dea niște definiții ineficace și rigide. Faptul că frumosul este fenomenul estetic cel mai fluent se datorește iradiațiilor lui multiple înăuntrul celorlalte categorii estetice, înăuntrul fenomenului artistic însuși. Dacă frumosul își are propria lui configurare, propria lui structură intimă, el se impune, totodată, ca un fluid care străbate și alte înfățișări ale esteticului. El are configurația unei străluciri caleidoscopice, a unei iradiații multicolore care obligă la o permanentă corelare a lui cu o multitudine de coordonate și perspective ale esteticului ca și ale altor manifestări ale minții umane. De aici și potențialul valoric deosebit de ridicat și multilateral uman al noțiunii de frumos. Înseși variatele încercări de definire a frumosului ca atare au simțit nevoia unei neîncetate raportări a acestuia la alte valori. În cultura antichității, când valorile spirituale erau concepute și apreciate sincretic, frumosul era contopit în mod frecvent cu binele, adevărul, armonia și utilul și aceste valori treceau, reciproc, una în alta. Formula **kalon kagathon**, preconizată de înțeleptul Platon considera frumosul, armonia, adevărul și binele într-o neîncetată fuziune. Ulterior, alte încercări de definire au tins să aprecieze frumosul ca **splendor veri** SPLENDOAREA ADEVĂRULUI (la unii platonicieni), ca **splendor ordinis** SPLENDOAREA ORDINII (la Sf. Augustin), ca **splendor formae** SPLENDOAREA FORMEI (la Thomas d'Aquino), sau ceea ce place fără concept (la Kant), ca întruchipare sensibilă a ideii de adevăr (la Hegel), ca echilibru între sublim, armonios și grațios.

Dacă în cultura antică frumosul convietuia într-o unitate sincretică cu alte valori spirituale, într-o modalitate foarte generală, el a început apoi să trăiască un proces de desprindere, de detașare, pentru a-și putea releva configurația proprie. Unitățile sincretice, bazate pe nediferențiere, au început să se destrame încetul cu încetul, lăsând loc unui lung efort de investigare a specificităților, ca și a unităților

sintetice, bazate, în același timp, pe diferențieri specifice. Frumosul a avut, din acest punct de vedere, o soartă aparte. Desprinderea din valorile sincretice a relevat faptul că el se înfățișează înainte de orice ca splendoare, adevăr, bine, strălucire, armonie. Dar aceasta nu era suficient, deoarece neîncetat intervenea constatarea că armonia și strălucirea lui iradiau multilateral, ceea ce i-a obligat pe unii să caute neîncetat specificul acestui concept în însăși asocierea lui cu alte valori. Adeseori, exasperați de polivalența atât de accentuată a frumosului, unii teoreticieni au optat pur și simplu pentru o identificare a frumosului cu integrarea armonioasă a părții într-un întreg ca fiind accepția lui cea mai largă. Este un proces foarte semnificativ pentru soluțiile extreme la care s-a recurs în momentele când, dezvăluindu-și corelațiile infinite, frumosul se sustrăgea de fapt oricărei definiri. Detașându-se din convețuirile sincretice, armonia proprie frumosului n-a putut să prospere, să se mențină într-o izolare absolută. Ea și-a extras, în continuare, seva din spectrul multicolor al unor corelări și asociații. Una dintre cele mai fructuoase încercări este tocmai aceea care asociază idealul de frumos cu perfecțiunea, armonia, adevărul și binele divin.

Unii au propus chiar o eliminare a conceptului de frumos, pentru a fi înlocuit cu cel de perfecțiune. Alți teoreticieni, fără a recurge la această eliminare, au tins să definească esența frumosului ca fiind însăși perfecțiunea. În această ordine de idei, unii subliniază că a da forma lucrurilor în conformitate cu legile frumosului înseamnă a da întotdeauna obiectului măsura care-i este inerentă. În fond, realizarea măsurii inerente înseamnă tocmai năzuința de a realiza perfecțiunea. Printre teoriile secolului al XX-lea legate de frumos amintim formula lui R. Bayer, care propune definirea sentimentului de frumos ca "lirism al perfecțiunii". Tudor Vianu a sugerat mereu că esența frumosului artistic vizează armonia pe care o degajă perfecțiunea. Mulți nu s-au putut sustrage intuiției că, în intimitatea sa, frumosul implică ceva din structura perfecțiunii, armoniei și binelui. Dacă unitatea dintre frumos și perfecțiune n-a putut fi niciodată repudiată cu totul, în mod irevocabil, întâlnim adeseori acum un unghi negativ, critic, neconformist, care a tins în mod eronat să elibereze frumosul de sub tutela absolută a unui echilibru static, a unor armonii olimpiene.

Modurile de existență ale frumosului sunt, firește, multiple. Două sunt însă domeniile unde se manifestă cu deosebită pregnanță: în natură și în artă. S-au constituit, astfel, două concepte distincte, îndelung discutate: conceptul de frumos natural și conceptul de frumos artistic. Între interpretările date acestor două concepte au existat frecvente disensiuni. Îndeosebi sistemele clasice germane, conservatoare în promovarea ideii primordialității demiurgice a spiritului, n-au acceptat recunoașterea unui frumos natural, care presupune unele coordonate independente de corelația unei conștiințe sau chiar capabile să o influențeze. Limitând obiectul esteticii la frumosul artistic, ele au pornit, în general, de la considerarea deosebirilor existente între frumosul artistic și cel natural sub raportul gradului de perfecțiune, de puritate. În ansamblu, pentru aceste doctrine, frumosul natural este imperfect, impur, de unde necesitatea frumosului ideal, artistic pentru a se obține perfecțiunea. De aici s-a născut ideea superiorității frumosului artistic și a inferiorității celui din natură. Această teză se înscrie de fapt pe fundalul unei problematici cu mult mai ample privind superioritatea artei ideale asupra frumosului naturii reale. Reacția împotriva acestei idei a fost proclamarea superiorității frumosului naturii asupra frumosului artei. S-a constituit astfel o pendulare polemică. Dacă frumosului artistic nu-i poate fi contestată pregnanța expresivității creative, ideea superiorității artei față de natură s-a alimentat uneori excesiv din esențele pure ale lui Platon sau din transcendentalismul activ kantian. Iar pe realiștii à outrance (cei care proclamau invariabil și nenuanțat superioritatea naturii asupra artei) unii i-au denumit sugestiv și ironic "realiștii terre à terre".

Dacă de la Platon și Aristotel încoace, conceptul de frumos a revenit constant în majoritatea marilor sisteme de estetică, iar în primele 3-4 decenii ale sec. al XX-lea studiile despre acest concept sunt încă frecvente, în ultimele decenii ale veacului nostru, problema frumosului pare a se rarefia ÎN MOD ALARMANT. Și totuși este vorba de o criză care ar putea fi definită ca atare. Cei care vorbesc de o criză categorică a frumosului, formulează această opinie din perspectiva unei stări de fapt, în care ipostazele frumosului devin absurde și sunt din ce în ce mai mobile.

GÂNDIRE = Proces mental de rezonanță cu energii subtile mentale din MACROCOSMOS însoțit de complexe repercursiuni psihice secundare și de

cunoaștere, constând în operații sau acte mentale care folosesc, pe de o parte, informațiile oferite de procesele psihice primare, iar pe de altă parte, informații de tipul cunoștințelor achiziționate de individ sub forma ideilor și elaborate social-istoric. Gândirea este un proces conștient, intelectiv și presupune o organizare logică a relațiilor și operațiilor, de la concret, particular și unic, la general, esențial, abstract. Gândirea reflectă MENTAL REALITATEA și folosește datele cunoașterii senzoriale, dar se plasează la nivelul logic al cunoașterii. Gândirea operează prin selecții, ordonări, combinări de elemente și de relații; în cadrul acestor prelucrări, gândirea are și o funcție anticipativă și prospectivă: ea se formează pe parcursul unor acțiuni practice, prin interiorizarea operațiilor și actelor concrete.

YOGA consideră că specificul gândirii nu constă în reproducerea schematică și mai mult sau mai puțin generalizată a realității concrete, ci în reconstituirea și reflectarea mentală prin ineșabile procese de rezonanță a acestei realități în mod nemijlocit, chiar și a acelor părți din realitate care nu se oferă direct cunoașterii; așadar, după YOGA, gândirea operează abstract și generic, în opoziție cu acțiunea concretului senzorial. Astfel, ca proces mental de rezonanță cu complexe repercursiuni psihice, gândirea presupune reflectarea generalizată, prin ineșabile procese de REZONANȚĂ mentală a obiectelor și fenomenelor realului, ceea ce implică sesizarea esențialului, raportarea și integrarea categorială a ființei umane de cunoscut, a obiectului sau fenomenului. Cunoașterea prin gândire este o cunoaștere nemijlocită prin simbolizări, combinări, construcții, corelații etc. Gândirea stabilește relații categoriale și necesare în diversitatea formelor de manifestare ale realului. Dincolo de această diversitate, gândirea surprinde ceea ce este unitar, coerent, necesar în fenomene și lucruri. Prin intermediul gândirii, cunoaștem adevărul ultim și atingem starea de eliberare și nemurire spirituală.

IDEAL (cf. lat. **idealis**) = model sau prototip de perfecțiune umană la care aspiră un individ sau o colectivitate; motiv superior și fundamental de acțiune umană, care se manifestă în toate domeniile de activitate, inclusiv în YOGA sau spiritualitate. Reprezintă o proiecție mentală a unei realități sublime, DIVINE, existente "hic et nunc", dar dezirabile și realizabile, care orientează întreaga existență, având totodată un caracter imperativ. Idealul este un atribut caracteristic acelor produse ale gândirii ce rezultă din operația de idealizare - elaborarea constructiv-teoretică a unor abstracții (entități) care, deși posibile sub aspect ontologic, numai în și prin activitatea reflexivă a subiectului, nu sunt nici reflectări directe ale unor fapte empirice, nici produse imaginare, supuse capriciului și spontaneității subiective, ci domenii distincte de realitate (de exemplu, entitățile și structurile logico-matematice, valorile, DUMNEZEU, PRINCIPIILE etc.).

Din perspectiva psihologiei dinamice, prin "ideal al Eului" se înțelege reprezentarea ideală a copilului despre sine, care condensează narcisismul infantil și imaginile parentale într-un model față de care el caută să se definească și căruia trebuie să i se conformeze. Idealul unei ființe umane se edifică treptat, încă din copilărie, și se îmbogățește asimptotic, prin jocul identificărilor cu persoanele admirate din anturaj sau cu marile personalități exemplare (mari înțelepți, sfinți, eroi, mari yoghini etc.), prin raportarea permanentă a posibilităților și aspirațiilor personale la exigențele grupului din care persoana în cauză face parte, prin selecții și opțiuni axiologice (valorice), îndeplinind la orice vârstă o funcție normativ-valorică și de reglare.

Idealul spiritual, idealul amoros, idealul moral, idealul estetic etc. reprezintă câteva dintre ipostazele sau "modurile de existență" ale idealului. Sub aspect structural, idealul de viață include: sensul și semnificația vieții, scopul vieții și modelul idealizat de viață. Idealul este determinat calitativ de modul în care el s-a interiorizat, în structurile active ale personalității, în ierarhia de valori divine, spirituale și culturale, de pregnanța și modul de exprimare al acestora, precum și de concordanța dintre nivelurile de aspirație individuală și cerințele grupului din care face parte sau la care aderă. Idealul este deci un model de perfecțiune umană, morală, estetică, spirituală, mentală, psihică sau de alt ordin la care o ființă sau o colectivitate umană aderă și către care tinde spre a-l realiza ca pe o valoare supremă. Aspirația către un ideal generează un proces permanent de rezonanță cu energiile subtile, înalte, sublime care există în anumite sfere subtile din Macrocosmos. J. Piaget scrie: "numim ideal orice sistem de valori sublime, divine ce constituie un tot, deci orice scop final înalt al acțiunilor". IDEAL este ceea ce încă nu există, dar poate fi cel puțin parțial realizat întrucât reprezintă motivul central și suprem pentru un subiect individual sau colectiv, ori pentru un yoghin. A. Adler a introdus conceptul

de "**eu ideal**" sau de imagine ideală despre sine.

În viața tinerilor, idealul, configurat într-o imagine sau formulat prin idei, presupune o capitală opțiune valorică și stabilirea unui program de viață în care idealul reprezintă totdeauna o "stea călăuzitoare". Idealul, în YOGA, rezultă din experiența raporturilor cu DUMNEZEU, cu oamenii, din cunoașterea vieții marilor yoghini și înțelepți, din meditații profunde asupra vieții, a lui DUMNEZEU și propriei persoane. Reprezentând o decisivă forță spirituală, datorită proceselor de rezonanță pe care le declanșează în timp cu anumite energii subtile mentale elevate, idealul are o structură complexă în care distingem: a) **sensul vieții**, direcția predominantă în care se orientează persoana; b) **semnificația vieții**, însemnătatea ce i se acordă acesteia și nivelului de aspirații; c) **scopul vieții** sau obiectivul fundamental al întregii existențe personale; d) **modelul idealizat** sau ideal, care este urmat cu pasiune și consecvență .

În concluzie, idealul este un model superior de realizare umană, către care aspiră orice individ sau generație; cel mai înalt grad de desăvârșire concepută în plan material, subtil, psihic, mental și spiritual, constituind țelul fundamental care motivează acțiunea oamenilor chiar și în practica YOGA. Idealul se manifestă în toate domeniile de activitate umană (de exemplu ideal al practicii YOGA, ideal DIVIN, ideal amoros, ideal mental, ideal etic, ideal estetic).

Uneori idealul este definit ca ceva ce ține de proiectul subiectiv asupra realității obiective, de reflectarea cu anticipație și în baza unui sistem de valori a lumii exterioare în conștiința omului. Idealul este ceea ce caracterizează rezultatul activității de idealizare, de construcție teoretică a unor abstracții care, deși create de subiect, nu pot fi definite ca simple imagini subiective, mentale, ci ca domenii de realitate psihică (astrală) și mentală. Deși, prin geneză, idealurile sunt produse ale subiectului, ele au un statut existențial, se constituie ca o "existență ideală" ce atrage mai devreme sau mai târziu, prin rezonanță, realitatea care îi corespunde.

IDEE (gr. *eidos* sau *idea*, derivate din *idein* "aspect exterior", "formă vizibilă") = Tot ceea ce apare sau se constituie în mintea oamenilor ca produs al activității de gândire. Adeseori IDEEA poate fi o banală părere sau concepție personală, care comportă un mare grad de subiectivitate. În concepția yoghină, ideea poate fi o soluție posibilă pentru o problemă teoretică sau practică. Pentru yoghini, ideea este un produs reflectoriu specific cunoașterii discursiv-raționale, diferit din punct de vedere cognitiv de produsele cunoașterii perceptiv-senzoriale, dar constituit într-o anumită măsură pe baza acestora. În acest sens, ideea este sinonomă cu noțiunea sau conceptul.

În concluzie, putem spune că ideea este o reflectare mentală cu un conținut general realizată în formă abstractă. Uneori noțiunea de IDEE se folosește și cu înțelesul de reprezentare sau interpretare a unei senzații. În YOGA, ideea este uneori corelată cu imaginea intuitivă și are mai mult un conținut de gând, noțiune, concept, concluzie, soluție. Întrucât ideea exprimă și actul mental, intelectual, intenția, proiectul, se acceptă o deosebire a conceptului raportat la realitate, a unității dintre concept și realitate. Ideea este "coincidența (REZONANȚA perfectă sau acordul) conceptului cu obiectivitatea". Teza despre idei înnăscute, de origine platoniciană, a fost de mult timp confirmată de YOGHINI. Toate ideile sunt dobândite și formate prin rezonanță cu mentalul MACROCOSMIC. Omul se distinge prin capacitatea sa ca, pe baza cunoștințelor acumulate și prin recombinarea lor, să formuleze noi idei.

IMAGINAȚIE = Proces psihic secundar, solidar și analog cu gândirea, de operare cu imagini mentale, de combinare sau construcție imagistică asupra realului, posibilului, viitorului și tinzând spre producerea noului în forma unor reconstituiri intuitive, a unor "tablouri" mentale, planuri iconice (vizuale) sau proiecte. YOGA o caracterizează ca "facultatea de a reprezenta în mod viu obiectele sau facultatea de a inventa, de a concepe". Psihologii definesc imaginația ca "proprietatea pe care o au imaginile de a se asambla în combinații noi". În concepția YOGA, imaginația nu se referă la actul elementar al reprezentării reproductive, deci la fixarea și evocarea vie a unei experiențe în forma imaginilor, ci este delimitată ca proces și produs al restructurării experienței, al depășirii ei prin imagini noi ce nu aparțin memoriei, deși întotdeauna, într-o mare măsură, memoria este rezervorul imaginației. Chiar atunci când imaginația reconstituie un fapt real, pe baza unor descrieri verbale și a altor indicatori indirecți, ea nu se confundă cu amintirea concretă întrucât nu rezultă dintr-o percepție ci este o reconstrucție nouă cel puțin pentru subiect. Prin imaginație, noi abandonăm cursul ordinar al lucrurilor. A percepe și a imagina

sunt tot așa de antitetice ca prezența și absența. Prin "dinamism evocator" și prin faptul că urzeala imagistică la care se ajunge, nu este trăită ca un eveniment ce face parte din experiența subiectului, construcțiile imaginației se deosebesc de amintiri. Acestea sunt întotdeauna retrospective, pe când compozițiile imaginației sunt prospective sau ateimporale. În ordinea transformării reconstitutive sau constructive, imaginația este paralelă cu inteligența, întrucât poartă spre un necunoscut pe care îl depășește compensator sau anticiptiv.

Imaginația este, în acest sens, al depășirii realului, sinonim cu fantezia. În actul creator, imaginația și inteligența se corelează strâns. TANTRA YOGA consideră că fantezia servește la extinderea și completarea realului, deoarece oferă noi contacte prin trezirea și amplificarea REZONANȚEI cu anumite lumi paralele subtile. Originea imaginației rezidă în diferitele activități din care se extrag scheme transformative, ce vor sluji minții pentru a transforma datele experienței sub impulsul unor dorințe și în raport cu un scop. Este un atribut specific uman, capacitatea de a construi inițial în minte și apoi a transpune în practică. La acest nivel, al "operării cu imagini", imaginația se dezvoltă ca o formă aparte a inteligenței, depinzând de interiorizarea acțiunilor materiale, de constituirea grupărilor și grupurilor operaționale, de implicarea unor operatori care pot avea funcție de "vehiculatori" ai imaginilor, rămânând însă disimulați, în "spatele" lor, iar nu evidenți ca în cazul gândirii abstracte. Există o gândire concretă prin imagini figurale, dotate cu valențe conceptuale. S-a adoptat denumirea de imaginație conceptuală pentru o formațiune cu o evoluție inversă celei ce este denumită "concept figural". Această tendință de identificare a ideii și imaginii nu se poate însă împlini decât în cazul cunoașterii lor și a relațiilor geometrice. În rest, imaginea ca formațiune continuă și compactă, structurată spațial, rămâne deosebită de ideea abstractă. Nu este însă posibilă decât în faze foarte înalte de YOGA o gândire care să nu implice imagini, extrase din experiența senzorială sau derivate din construcții abstracte, ca ilustrări, concretizări ale acestora.

Gândirea logică și imaginația, după cum observă yoghinii, sunt complementare și, sub anumite aspecte, solidare până la identificare. Totuși, nu există suficiente argumente pentru a dizolva totdeauna și complet imaginația în gândire. Faptul că imaginația evoluată implică și simbolismul, iar imaginile sunt, uneori, descompuse prin abstractizări reflectante și reconstituite pe bază de scheme logice, nu justifică ignorarea faptului că în timp ce gândirea tinde spre polarizarea conceptuală, spre construcția ideațională, teoretică, având ca modalitate definitorie raționamentul, imaginația tinde spre o plenitudine intuitivă, mentală, spre construcții similisenzoriale complexe și intuitive, eliberate de orice reglementare (fantezia transformă imposibilul în posibil ideal), forma definitorie a imaginației fiind combinatorica nestânjenită, ce duce la proiectul imaginar, la un construct dotat în plan mental cu concretitudinea realului, oricât ar fi acesta de îndepărtat de datele obiective.

Yoghinii au observat însă de mii de ani că procesele imaginative produc fenomene de rezonanță cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS. Gândirea operează mai mult pe verticala inductiv-deductivă în timp ce imaginația se deplasează pe orizontala situată la un anumit nivel între concretul perceptiv și abstractul logic, operând cu predilecție prin analogie și transpoziție. Desigur, imaginația poate uza de toate schemele operaționale ale gândirii logice, dar în acest fel ea rămâne o speță concretă a acesteia, în timp ce, specifice imaginației sunt operațiile ce ar putea fi considerate ca paralogice, prezentând o varietate și o mobilitate excepționale.

De la modelul asocierii-disocierii, al analogiei și metaforei, yoghinii au relevat în operativitatea imaginativă forme tot mai complexe și variate, implicând reorganizări de structură, centrări tematice în ordinea interacțiunii dintre subiect și lumea sa, imitații, identificări, condensări, deplasări, simbolizări etc., toate pornind de la conceperea imaginației ca fiind procesul psihic cel mai strâns corelat cu toate celelalte procese psihice și ca exprimând fidel dinamica personalității. Tehnicile proiective YOGA catalizează dinamica personalității prin intermediul producțiilor imaginative (care generează fenomene de rezonanță cu anumite energii subtile, benefice din MACROCOSMOS) și permit o explorare nemijlocită a imaginației.

Schematizând, gândirea corectează aglutinările și sincretismul imaginativ, iar imaginația, prin bogăția ei, suplinește lipsa de materialitate și de dinamism a gândirii. Forța prolifică a evocării imaginative nu se explică numai prin polivalența imaginilor, fiecare din ele prezentând o multitudine de însușiri, fiecare însușire devenind un punct de contact sau de corespondență cu altele. Filiația și metamorfozele imaginative trebuie puse în legătură și cu alte caracteristici ale

imaginii, care însă, la rândul lor, nu sunt explicabile decât în contextul întregului sistem psihic uman.

Caracteristica esențială a imaginii mentale este un anumit mod pe care-l are obiectul de a fi absent în însuși sânul prezenței sale. Aici intervine o sinteză a timpurilor și o coordonare a lor. Rolul deosebit al imaginației în situarea exactă în timp se datorește facultății speciale a acesteia de a acumula și a reconstitui timpurile.

Funcția principală a imaginației este "prepararea viitorului". În percepție obiectul este "întâlnit" de conștiință, pe când în imaginație conștiința este aceea care își "dă un obiect". Această construcție a irealului printr-un real mental cvasiconcret implică colaborarea psihicului în totalitatea sa și are ca ax generator interacțiunea dintre afectiv și cognitiv. În această privință, cea mai importantă particularitate este izomorfismul, concordanța, congruența dintre dinamica afectivă și urzeala imaginativă sau mai bine zis conținutul imaginat. Ne explicăm această corespondență sau echivalență prin aceea că în imaginație se exprimă nu numai segmentul energizor, ci și segmentul direcțional al motivelor. Interesele își recrutează perpetuu, imaginativ, obiectele lor. Constructele imaginate sunt de cele mai multe ori propriomotivate. Stările de expectanță generează imagini corespunzătoare. În plan imaginativ apar și generează rezonanțe specifice obiectele și evenimentele corespunzătoare dorinței, speranței, invidiei, dragostei, urii, geloziei, fricii, grijii, recunoștinței sau răzbunării, mulțumirii sau nemulțumirii, plăcerii sau neplăcerii, succesului sau insuccesului. Șocurile emoționale pot genera fantasme, viziuni cvasionirice și cvasihalucinatorii. S-a constatat și o corespondență de ritmuri între imaginație și afectivitate: faza de exaltare a sentimentului corespunde fazei de imaginație constructivă, faza de depresiune emotivă, fazei de imaginație destructivă și disociativă.

YOGA pune problema motivării însăși a imaginației ca rezidând esențial în "trebuința aproape invincibilă a omului de a reflecta și reproduce propria să natură în lume". Imaginația nu este altceva decât acel proiect la care reprezentările obiectelor se lasă asimilate și modelate de către imperativele și pulsiunile subiectului.

În legătură cu imaginația sunt de amintit: fantezia, înțeleasă ca realizare imaginară a dorințelor frustrate; sublimarea, ca satisfacere superioară a dorințelor inferioare prin proiectarea și efectuarea altor activități, elevate, de cu totul altă natură. Sublimarea este deseori invocată pentru a explica imaginația creatoare în orice domeniu de artă, știință, organizare, presupunând fără demonstrații că orice creație își are un prim movens în pulsiuni bazale ce au fost deplasate și convertite în energie sublimă, simbolizându-se într-un alt mod. Încercările de a explica în YOGA expansiunea imaginației creatoare într-un domeniu, prin sublimare sau prin necesitatea compensării și supracompensării complexelor de inferioritate rămâne foarte convingătoare. Reușită este de asemenea relevarea de către YOGA a imaginii ideale despre sine și în genere a modelului ideal în care imaginația își dezvăluie odată cu capacitatea de selecție și asimilare valorică și pe aceea de reglare a personalității în ordinea autodevenirii și autodepășirii.

Prin transpunerea imaginativă în situația celor ce ne solicită ajutor spiritual se poate obține împărtășirea emoțiilor acestora. YOGA arată că în cazul empatiei "ne introducem pe cale imaginară în altul", momentul afectiv de simpatie fiind ulterior. Comportamentul simulat datorită stărilor de rezonanță declanșate se însoțește cu anumite stări emotive ce pot fi relevate prin indicatori obiectivi. Realizarea identificării spirituale cu modelul marilor înțelepți YOGHINI se produce prin intermediul proceselor cognitive (percepție, asocieri reproductive și imaginative) care la rându-le, declanșează stări afective. Dacă este să luăm în considerație ponderea proceselor psihice participante în empatie, greutatea specifică cade pe procesul imaginativ, pe actul înțelegerii și pe cel afectiv. Deci, imaginația nu este un simplu derivat al stărilor afective ci apare, în formele ei evoluate, ca modelare a rolurilor pe care subiectul le asimilează din sfera socială și tinde să le îndeplinească. Toate acestea nu duc la o disociere dintre afectiv și imaginație, dar tratează acest raport mai nuanțat și într-o ordine a reciprocităților.

Imaginația este "extrem de bogată în momente emoționale" dar acestea se produc, mai ales, în reverie. Legătura cu stările emoționale nu este sau nu reprezintă baza exclusivă a imaginației,care nu se epuizează prin această formă. Dacă vom analiza forma imaginației legată de inventivitate și de invenția activă aplicată realității, vom vedea că aici activitatea imaginației nu este subordonată capriciilor subiective ale logicii emoționale. Impulsul dă naștere imaginii unui eveniment posibil care satisfăcând dorința îi mărește forța. În schimb, imaginea stimulată arată obiectul

dorit sub diverse aspecte, toate seducătoare, diversele nuanțe ale sentimentului derulându-se uneori contradictoriu. De aici, atracția mai mare pe care o exercită asupra subiectului obiectul-fantomă în comparație cu obiectul real. Deci interconditionare: imagine și sentiment în perpetuă reacție, sunt două elemente între care este greu să afli cine este cel care are inițiativă. Omul încearcă ceea ce-și imaginează că încearcă (trăiește emoțional) și în domeniul sentimentului realul nu se distinge de imaginar. Adeseori s-a teoretizat indisociabilitatea dintre subiectiv și obiectiv, dintre ireal și real, dintre existent și fictiv în planul imaginației.

Locul adevărat al imaginației este o situație de graniță sau punctul de despărțire al conștientului de inconștient. Formele evoluate în imaginație nu mai pot fi puse în categoria fenomenelor incongruente din punct de vedere gnoseologic. Cu toate aporturile venite de la inconștient și manifestate spontan, discriminarea între real existent și ireal, fictiv, posibil, se constituie la adultul normal tot așa de spontan. Diferențierile arătate mai sus, se explică desigur prin aceea că formele superioare de imaginație se emancipează parțial de reglajul brut emoțional și intră într-o măsură mai mare sau mai mică sub regia organizării și conducerii voluntare. Se pare că un astfel de reglaj intențional, conștient sau semiconștient, se impune cu precădere în imaginație orientată obiectual și constructiv. S-ar părea chiar că se pot detașa două substanțe corelate ale imaginației ca în cazul conștiinței de sine și a conștiinței de lume. Într-una, subiectul plonjează în sferele propriilor trăiri și suportă influențele mediului, în cealaltă subiectul nu este patient, ci agent, el se implică în mediu și-l transformă nu conform logicii ilogice a propriilor trăiri, ci conform logicii acțiunii și realului. Opera de artă, invenția tehnică, sistemele ipotetice de teorie științifică, planul activității practice, nu poate fi efectul simplu, spontan al jocului imagistic, pentru că implică proiectare strategică, organizare amplă și multiplanică, convergență etc. De aici, necesitatea fixării precise a scopului, a căutării punctelor de sprijin ce vor genera fenomene de rezonanță cu anumite sfere subtile de putere din MACROCOSMOS, a dirijării secvențiale, a proiectării mentale, în genere a efortului voluntar.

Imaginația este experimentare mentală, gândire orientată spre previziunea apropierilor și excluziunilor, pe care are puterea să le prezinte înainte de a le justifica. Deci, aici participă cu necesitate subordonarea la obiect și condiția acțiunii, deși cutezanța trebuie maximal stimulată sub semnul dictonului cunoscut de mii de ani de YOGHINI: "totul este posibil dar nu ORICE ne este permis". Fapt este că în susținerea imaginației constructive cu destinație obiectiv-productivă, intervin nu numai structurile motivaționale-afective, preferențiale, ci și activările tonice, care fiind nespecifice sunt și neutrale.

Într-o operă de artă se mai pot identifica preferințele și respingerile autorului, dar într-o invenție tehnico-științifică, acestea se estompează, dispar. Invenția presupune compatibilizarea unor structuri heterogene și punerea lor în raporturi funcționale. Deci, relația subiectului cu obiectul este mijlocitoare, scopul fiind corelarea interobiectuală.

Imaginația dispune de puterea de a depăși prezentul printr-o enormă extensiune a câmpului de conștiință. Sursa acestei depășiri este opoziția în subiect dintre imperfecțiune și corectitudine, dintre disparitate și coerență. TANTRA YOGA susține că imaginația este conduita care realizează maximum de identificări posibile între termeni ireductibil opuși. Ea stabilește între ei corespondențe, nu numai făcându-i să participe unul la altul într-un fel de fuziune ci și descoperind între ei analogii, ce se pot situa pe trei planuri: afectiv, perceptiv sau reprezentativ și funcțional. În mit, imaginația "construiește o lume în care nici un element nu este străin față de altul". În mitologie, dar întrucâtva și în artă, preocuparea de punere în corespondență, de alcătuire, dincolo de aparențe, a unui tot coerent, face foarte relativă granița dintre posibil și imposibil. Aceste categorii gnoseologice sunt însă și istorice. Într-un sens pozitiv ceea ce rămâne sub semnul miracolului este trecerea unor segmente din imposibil în sfera posibilului. Pentru aceasta, nenumăratele disponibilități generate de imaginație și depozitate într-o sferă a ficțiunii, reprezintă o condiție necesară. Știința și tehnica, organizarea și chiar practica YOGA nu se pot însă dispensa de selecție după criteriul de plauzabilitate. Reflexia critică și inteligența intervin pe tot parcursul imaginației și gândirii creative. Acestea funcționează însă ca o cenzură și, introduse de la început, pot îngreuna și limita demersurile imaginației. Creativitatea este sinonimă cu imaginația creativă. Prinsă într-o rețea de comunicare, imaginația se activează conform propriei logici de constituire și câștigă atât în planul inserției grupale, cât și în cel al realizării

individuale. Activarea organizată a imaginației cu ajutorul tehnicilor YOGA nu poate fi obținută decât prin inducție voluntară, grație rezonanței și fuziunii cu sferele gigantice de forță a celor ZECE MARI PUTERI COSMICE, în timp ce, tradițional, erupțiile creatoare ale imaginației erau considerate a fi spontane, dependente de stări de inspirație ce nu puteau fi programate. Imaginația egotică, voluntară este un fenomen real dar nu este niciodată imaginație pur voluntară. Imaginația egotică voluntară este superioară prin focalizare și conducere conștientă dar, după majoritatea opiniilor, mai săracă, schematică prin conformarea la modele raționale, mai puțin liberă, mai puțin originală în elemente dacă nu în ansamblu, decât imaginația DETAȘATĂ, neintenționată (și aceasta relativ involuntară), care beneficiază din plin de aporturile inconștiente. Nu se poate trece cu vederea faptul că efortul voluntar este deseori însoțit de stări penibile, nefavorabile pentru sfera fantezistă. În consecință, intenționalitatea și reglajul voluntar au fost reduse la elemente ale unui regim de punere în funcțiune, finalizare și întreținere a activității imaginației, astfel încât să se obțină o maximă intercomunicare conștient-inconștient. Se vorbește adeseori în YOGA despre "o sinteză specifică între disciplina intelectuală și abandonarea imaginativă", despre "inducerea deliberată a unei stări elevate, sublime de conștiință în care structurile obișnuite și convenționale ale experienței sunt sfărâmate".

YOGA lansează, în legătură cu imaginația creatoare, formula "regresie voluntară și temporală în slujba Sinelui Etern (ATMAN), în sensul de reîntoarcere la procesele primare, supraconștiente ce au un grad mai mare de libertate și flexibilitate. În legătură cu aceasta se recomandă "acceptarea provizorie a impulsurilor primare". În consecință, prin regresie la niveluri superioare, unde combinatorica nu se supune restricțiilor logice, urmată de o revenire la reglare și control logic, prin alternarea concentrării și relaxării, prin echilibrul dinamic dintre implicare-detașare, luciditate-abandon, se urmărește o fuziune a experienței interne (microcosmice) cu cea externă (MACROCOSMICĂ), o integrare multinivelară, infrapersonală și interpersonală care este autentificată prin apariția stării de extaz divin (SAMADHI). Cea mai sugestivă din prezentările fazelor procesului imaginației creatoare aparține lui SWAMI SIVANANDA și indică ordinea: preparare, incubație sau germinație, iluminare și eliberare sau îndumnezeire. Ceea ce germinează în sfere extraconștiente ajungând la noi asocieri și restructurări este desigur o tematică indusă conștient de la început pentru ca după un timp, să intervină iluminarea ca o conjugare a activităților inconștiente și conștiente. În felul acesta, imaginația creatoare apare ca o manifestare a personalității în lume, ca răspuns original la solicitările și necesitățile de progres spiritual. Dacă imago-ideația originală nu este rezultatul unei suprasolicitări a funcțiilor conștiinței și a gândirii logice, acestea apărând numai ca momente în dinamica integrativă a sistemului psihic, în relație cu lumea, atunci cum se poate asigura productivitatea valorică a sistemului psihic și în speță a imaginației ca proces psihic multinivelar, întreținând cele mai strânse relații cu toate celelalte procese psihice? Răspunsul a fost dat în cadrul elaborării teoriilor creativității și constă în principal în două secvențe: 1) însușirea și antrenarea operațiilor (procedeelor) de imaginație creatoare și 2) formarea motivelor și atitudinilor creative. Scriitorul englez Somerset Maugham a intuit faptul că imaginația "se dezvoltă prin exercițiu și contrar credințelor comune este mai puternică în timpul maturității decât în timpul tinereții".

Neîmpăcarea cu banalul, opoziția față de rutină, noncoformismul și nonconvenționalismul, sentimentul noului și aspirația spre originalitate sunt numai unele din atitudinile creative ce trebuie sugerate și formate la YOGHINI pentru a determina fenomenul de imaginație creatoare. Contradicția dintre dezvoltarea liberă, nelimitată a procesului imaginației și cenzura critică a fost înlăturată prin inducerea unei atitudini de reținere a criticii în momentele de producție imaginativă.

Din toate cele arătate rezultă că în cadrul sistemului psihic uman imaginația se dezvoltă ca un subsistem tributar tuturor celorlalte sisteme, dar individualizat prin strategia transformativă și combinativă, alternând dezorganizarea și reorganizarea, disrupția cunoscutului și forțarea corespondențelor ipotetice, succesiunea și simultaneitatea, comutarea semnificațiilor și generarea de noi semnificații în ordinea construirii, sub imperiul necesităților acțiunii, a compensației, în genere a echilibrării cu lumea și cu sine a unor ansambluri dinamice de imagini ce simbolizează necunoscutul din sine și din lume, absentul, posibilul, componentele complimentare și necesare ale vieții omului, ca personalitate, deci ca celulă a MACROCOSMOSULUI. Imaginația exprimă cel mai pregnant și acut unitatea și

contradicția, mai ales cea dintre subiect și obiect.

Strict tributară reflectării realității, din care își extrage unitățile și schemele, într-o și mai mare măsură tributară față de sistemul social, de relații, scopuri, modele, cerințe și perspective, mai ales ideologice, imaginația creatoare se opune uneori prin însăși natura ei, realului imediat (fizic), încercând să realizeze deplin scopurile și valorile, să optimizeze, să determine mereu un altceva superior și un altfel mai bun. În fond, subiectul, prin imaginația sa, opunând lumii obiective, lumea sa subiectivă, formulată în termenii de completitudine a unui real care prin forța sa de evocare măcar parțial, se transformă în realitate. De aici și situația ambiguă, paradoxală a imaginației ca facultate a subiectului pragmatic, cognitiv și axiologic. Fără extensiuni și disponibilități imaginative, acțiunea, cognitia și valorile sunt paralizate, subiectul devenind steril, incapabil să prospecteze și să se prospecteze.

Dilatarea și închiderea imaginației, încercarea de a substitui acțiunea cu proiectul, cunoașterea cu supoziția, valoarea cu trăirea autistică, deconectează și înstrăinează pe subiect de lume, ceea ce se echivalează cu un fenomen de patologie psihoindividuală. Problema ce se pune în legătură cu imaginația și pe care o pune într-un mod specific (al anticipării și disponibilităților) însăși imaginația este aceea a echilibrului optim dintre gestiunea personalității și participarea ei activă la viață și progres. Continuând analiza noastră, problemă este aceea a echilibrului dintre asimilare și acomodare, a coordonării dintre centrare și decentrare. Imaginația debutează printr-o acută centrare sau subiectivizare, construire a ceva în for intim conform unei logici, care nu este nici exclusiv cognitivă, nici exclusiv afectivă, ci este integrativ personală sau grupală, dar apoi visele se raționalizează, reveriile se transformă în resurse de energie și sugestii, proiectele originale trec în fapte de creație, cu un cuvânt, urmează decentrarea ca extrapolare în proiect realizabil și, finalmente, în realizare obiectivă. Discutând imaginația la nivelul economiei personalității este necesar să se țină seama de relativa autonomie și continuitate a procesului imaginației. Desfășurarea continuă a imaginației se prezintă la diverse niveluri de organizare dar întotdeauna implică anumite convergențe tematice. S-au denumit "imagini de sprijin" în YOGA acele imagini ce ocupă un loc central în desfășurările imagistice, în jurul cărora graviteză și de care se leagă toate celelalte. Este un model caracteristic, valabil de asemenea pentru imaginația artistică, dar valabil în genere pentru ceea ce sunt tendințele de autoorganizare ierarhică. Corelativ, intervine și relativa autonomie, explicată atât prin interacțiuni interne cât și prin desfacerea succesivă a implicațiilor ce intră în joc, ceea ce duce la o logică a procesului de imaginație. Față de caracterele sau situațiile imaginate, creatorul de literatură nu este liber să decidă oricum, întrucât personajele "trăiesc" în mintea sa și se comportă conform propriilor trăsături, astfel încât, s-ar părea, creatorul "asistă" începând dintr-o anumită fază la "filmul imaginativ", pe care l-a inițiat (film ce îl va face să intre în legătură cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS și de asemenea cu anumite înregistrări din AKASHA), dar nu fără a "descifra" evenimentele și a le conferi relief și coerență. Această situație este cu atât mai pregnantă în domeniile imaginației tehnice și științifice: s-a elaborat o modalitate semnificativă a imaginației științifice, imaginația geometrică particularizată prin puritatea figurală a imaginilor ce au ca atare și semnificație de concepte, prin cinetismul și transformabilitatea lor conforme unor operații sau reguli specifice, implicând un control logic riguros, dar conservând un caracter ideal, degajat de substanțial, transformările fiind reversibile și virtuale.

Toate domeniile de activitate prilejuiesc constituirea unor forme specializate de imaginație și aceasta, chiar în sfera abstracțiunilor matematice. Când se vorbește despre imaginație sau fantezie științifică, se are în vedere atât modelarea mentală concretă a relațiilor științifice concepute abstract, cât și operarea liberă anticipativ-ipotetică cu datele și codul științei.

În existența individuală subiectivă, continuitatea și asamblarea imagistică definesc, ca formațiune permanentă, un imaginar. Această lume imaginară este opera subiectului, dar este totodată o modalitate de a fi (omul- proiect) și un ansamblu ce mijlocește relațiile cu lumea, cu MACROCOSMOSUL (generând permanent fenomene de rezonanță cu anumite energii subtile din univers în funcție de ceea ce ne IMAGINĂM), pentru că imaginarul este totdeauna, în YOGA, cel puțin un instrument de divinație, un factor de investigație și de depășire. Considerat secvențial ca "repriză, situație a imaginilor-spontane într-un cadru ce le conferă semnificație", imaginarul nu se prezintă doar ca o sferă intimă în care subiectul, consimțind la

iluzie, la amăgirea de moment, se retrage într-o sferă de vis și reverie, de reconstituiri și proiecte captivante, ci este și un mod de a ieși din sine. Aceasta pentru că insatisfacția de lume ce incită la imaginar este dublată de insatisfacția de imaginar care nu-și este sieși suficient, ceea ce incită la expresie și realizare. Imageria este derularea calmă, contemplativă într-un circuit aproape închis a imaginii. Imaginația este un travaliu, activitatea de elaborare bazată pe imaginar, într-o situație de viață. În acest sens, imaginarul apare ca premisă și produs al imaginației. Considerăm însă că mai edificator ar fi să nu se despartă dinamica de conținut, să se țină seama de faptul că imaginația include imaginarul ca pe componenta sa fundamentală, așa cum gândirea include fondul de cunoștințe acumulat. Adoptând, în cadrul principiului interacționist, schema tratării sistemului imaginației prin corelația dintre potențial și activ, ne vom putea apropia de interpretarea unitară a diverselor forme și niveluri ale imaginației.

Visul este activarea fragmentară a unui imaginar închis. Reveria este activarea preferențială, spontan-contemplativă, a unui imaginar parțial deschis spre sine și spre lume. Asociațiile imaginative spontane sunt fenomene locale sau nodale, rezultate din activarea sistemului imaginar. Imaginația reproductivă sau reconstitutivă presupune deschiderea convergentă a potențialului imaginar asupra unui fapt absent sau simbol. Imaginația creatoare transgresează celelalte forme de imaginație, dar se individualizează prin activarea amplă și divergentă a sistemului imaginar, cu o deschidere maximă spre sine și lume, sub semnul intenționalității, finalizându-se printr-o reconstrucție de sistem. Perspectiva asupra lumii și propriei persoane în lume, idealul de viață apare ca o structură generalizată a imaginarului cu tacite funcțiuni de autoreglaj strategic. Este și ceea ce demonstrează esențial rolul anticipărilor și construcțiilor de imaginație în anticiparea și construcția atât a omului cât și a lumii sale în care este integrat.

În concluzie, imaginația este un proces mental și psihic de creare a unor reprezentări sau idei noi pe baza experienței perceptive și cognitive anterioare, este capacitatea unui individ de a desfășura această activitate creatoare. Produsele imaginației își au adeseori izvorul în anumite lumi invizibile sau paralele ce au o realitate, evidentă pentru CLARVĂZĂTOR. Pentru yoghini, chiar reprezentările aparent fantastice (de ex., cele ale mitologiei) au fost elaborate pe baza unor elemente subtile, revelate ale realității. Imaginația este de două feluri: reproductivă, prin care sunt reprezentate mental obiecte sau fenomene nepercepute direct, pe baza unor descrieri (ilustrații, scheme, descrieri verbale etc.) și creatoare, prin care sunt elaborate imagini și idei noi, geniale sau profund originale. Imaginația reprezintă un moment esențial al gândirii creatoare, intervenind atât în evoluția spirituală, în procesul creației artistice, cât și în domeniul creației științifice și tehnice.

Tratatele secrete yoghine menționează că în ființa umană imaginația sau fantezia este în strânsă legătură cu centrul de forță SWADHISTHANA CHAKRA. Atunci când aspectul receptiv (-) al acestui centru de forță este excesiv dezvoltat iar centrul de forță AJNA CHAKRA este foarte puțin activat, aspectul mental al ființei umane în cauză este slab energizat și într-o asemenea situație imaginația poate să funcționeze haotic subordonând mentalul și dând naștere unor tulburări psihice mai mult sau mai puțin grave cum ar fi: obsesii, stări paranoice, fobii, manii, ticuri, complexe de inferioritate etc. Soluția în asemenea situații morbide este o autoenergizare progresivă a centrului de forță AJNA CHAKRA care va face cu putință autoeliminarea acestor tulburări și restabilirea echilibrului lăuntric mental și psihic. De un real folos ne va fi în asemenea stări, în care imaginația are tendința să ne domine tiranic, realizarea tenace, sistematică a lui SHAMBHAVI MUDRA cu o bilă albă în care vom urmări să vizualizăm cât mai CLAR și cât MAI MULT TIMP bila cea albă la nivelul câmpului vizual. Exersarea consecventă a lui SHAMBHAVI MUDRA ne poate ajuta imens (dacă o realizăm) să depășim cu ușurință astfel de situații și în general orice stare în care imaginația ne scapă de sub control și are tendința să amplifice la noi fenomene mediumice morbide, negative.

INCONȘTIENT = ansamblu de dispoziții, stări, procese psiho-fiziologice și psihice care, momentan sau stabil, nu sunt conștiente sau deocamdată nu se conștientizează. Inconștientul este psihismul bazal sau "de profunzime"; acea zonă, parte, instanță a sferei psihice umane ce nu intră în sfera conștientului, fără a înceta prin aceasta să fie psihogenă sau pregnant psihică. Se pot distinge în mare două moduri de dezvoltare a inconștientului. Primul este reprezentat de ereditate și de acele procese primare și montaje ce se elaborează înainte de, și pe lângă conștiință. Cel de-al doilea, mai cuprinzător, consideră inconștientul în contextul

activității sau sistemului psihic uman, ca un compartiment al acestuia ce se dezvoltă în reciproca interacțiune cu compartimentul conștiinței. Deci inconștientul luat în sine nu are sens, ci numai în raport cu conștientul. În concepția yoghină, inconștientul apare în diferite ipostaze: 1.Ca atribut al conținuturilor pshihice situate în afara câmpului de conștiință; 2.Ca un aspect sau instanță a sferei psihice având caracteristici aparte și exercitând un rol în determinarea (reglarea) conduitei; 3.Ca mod specific de existență a manifestărilor psihice abisale.

Inconștientul are un sens dinamic, fiind o bază pulsională și un sediu principal al conflictelor interne. Inconștientul reprezintă o altă latură (ascunsă) a vieții psihice și existenței personalității. Sistemul psihic uman nu poate fi conceput fără a considera "ambele fațete ale medaliei", respectiv conștientul și inconștientul. Conștiința nu epuizează viața psihică a omului, iar YOGA arată că este tot așa de absurd să prezinți conștientul fără inconștient ca și inconștientul fără conștient. Trebuie însă să ne dăm seama că prin practica YOGA dispunem de mai multă claritate în studiul conștiinței și în studiul inconștientului ce gradat, încetează să mai fie învăluit în ceață. Unii oameni limitează în mod unilateral inconștientul la pulsiuni spre plăcere, ce sunt refulate, astfel ei consideră că în inconștient se află doar ceea ce este refulat și frustrat. S.FREUD a exagerat influența inconștientului asupra conștiinței și nu a apreciat la justa lor valoare posibilitățile inconștientului de a se impune nemijlocit în conduită. El nu a știut fără îndoială nimic despre posibilitățile cu totul extraordinare pe care tehnicile și procedeele YOGA ni le oferă pentru a realiza atât investigarea gradată și profundă cât și controlul conștient al inconștientului. Inconștientul este adeseori considerat ca "reprezentantul pulsiunilor". Apărute la limita dintre somatic și pshihic, pulsiunile se simbolizează în imagini reprezentative, și adeseori în mod nebănuit se constituie în fantasme. Inconștientul operează de asemenea o "punere în scenă" a dorințelor și aceasta se produce fără ca, de regulă, să angajeze activitatea conștientă. Inconștientul este saturat afectiv prin gândurile noastre, este dinamic dar energia libidinală, dacă nu este sublimată în mod adecvat, se investește în reprezentări, dând naștere la fantasme ca unități ale desfășurărilor inconștientului atât în condiții onorice cât și în stare de trezie. Visele pe care le avem reprezintă "calea regală" în descoperirea și investigarea inconștientului, fiind atât metodă cât și mostră din inconștient. În consecință, legile cărora li se supun visele noastre (condensare, conversiune, deplasare, simbolizare) sunt astfel identificate cu legi de funcționare, sau mecanisme ale inconștientului. Tot prin acestea sunt explicate și actele ratate și geneza sentimentelor. În cea mai mare măsură, dinamica inconștientului este explicată prin conflictele dintre tendințele și proiectele libidinale, spontane, și egocentrice și interdicțiile existente ce se exercită prin refulare la nivelul subconștientului și prin regresare la nivelul conștiinței.

Instalarea în plan inconștient a conflictelor ia forma frustrației, a complexelor și, în cazuri mai grave, ale nevrozei și psihozei. Cum inconștientul este considerat ca fiind un sistem deschis spre sine până la autism dar închis în raport cu lumea și rezistând, dacă nu sunt folosite metode adecvate, la investigația conștientă, tehnicile YOGA își propun să scoată la suprafață și să conștientizeze conflictele inconștiente pentru a le rezolva.

Subconștientul se situează din acest punct de vedere în zona de contact dintre inconștient și conștient și funcționează ca un intermediar între acestea. YOGA a admis subconștientul pentru a sublinia mai mult inaccesibilitatea sau acesul dificil spre conștient al proceselor primare ce țin de inconștient. Mulți psihologi includ și subconștientul în conștient deși acesta (inconștientul) continuă să fie considerat ca fiind revendicativ, irațional și rebel la legile de organizare ale conștiinței.

În centrul fenomenului inconștient se află structura sa simbolică, funcția sa de ocultație și de negare. Aceasta este o caricatură a propriei ființe, o subterană a relațiilor închise. Aparent, procesele inconștiente se petrec în afara timpului, au puțină considerație pentru realitate și se dezvoltă ca o dublură a vieții conștiente. Inconștientul este oarecum structurat ca un limbaj specific, într-un anumit mod organizat (în sistem închis) și el dispune de un fel de "litere" ce se subordonează unor legi aparte care operează în străfundurile ființei noastre prin REZONANȚĂ. Imaginarul este aici o "iluzie necesară", cu funcție de protecție și echilibru iar simbolicul corespunde subtilului și semnificativului. Rezultă că, dată fiind congeneritatea și inseparabilitatea conștientului și inconștientului, însuși inconștientul dobândește o organizare chiar dacă la prima vedere aceasta este mai slabă și mai primitivă. Inconștientul este insensibil la contradicție, la nivelul

inconștientului se impune aproape totdeauna legea "tot sau nimic" de unde rezultă impulsivitatea sau spontaneitatea inconștientului. Structurile inconștientului sunt predominant vectoriale, de unde ne dăm astfel seama de contribuția lor la energizarea specifică și dinamizarea prin rezonață cu energii subtile din MACROCOSMOS a întregului nostru sistem psihic uman. În genere, trebuie ca, chiar înăuntrul inconștientului, să se distingă mai multe niveluri de organizare și dinamism pentru că nu se poate susține că inconștientul este o totală neorganizare. Dezorganizarea și irațională aparentă a inconștientului sunt considerate numai în raport cu structurile conștiente și raționale, iar nu în genere. Structurile inconștientului sunt dinamice dar nu în aceeași măsură și plastice: dimpotrivă, relațiile fixate în inconștient sunt neobișnuit de stabile și rigide.

Aproape toate conflictele și complexele fixate în inconștient în copilărie capătă după aceea un loc important în structurile de personalitate ale adultului. C.G.JUNG a susținut, ca de altfel și sistemul YOGA, că alături de inconștientul individual există și un inconștient colectiv în care sunt fixate (evident, prin enculturație iar nu prin codul genetic) modelele culturale de bază ale comunității. L.BLAGA a susținut la rândul său că modalitățile stilistice ale culturii sunt fixate în inconștient, pe care el îl socotea ca fiind o realitate psihică amplă, cu o dinamică și legi proprii și care îndeplinește funcții noologice. Dacă vom privi lucrurile astfel, atunci nu vom mai putea accepta reducția la o singură modalitate de inconștient legată de o tendință unică (Eros și Thanatos, sau voință de putere, sau dragoste, sau comunicare, etc.). Există o clasificare generală a formelor de inconștient: 1.ereditar, organic, instinctiv; 2.psihofiziologic, ținând de mecanisme și operații neuropsihice; 3.mnezic; 4.afectiv; 5.rațional, generator de sinteze mentale; 6.latent activ, de care ține spontaneitatea și telepatia; 7.automatic, echivalent cu subconștientul; 8.co-conștient, definind eu-l secundar. Cel mai adesea se disting trei feluri de inconștient: automatic, afectiv și funcțional. Este important în această direcție să se facă o distincție netă între inconștientul fiziologic (în considerarea căruia este cel mai mult interesată YOGA și medicina psihosomatică), inconștientul structural sau latent automatic și inconștientul dinamic sau afectiv.

Dacă recunoaștem că fenomenele psihice nonconștiente sunt strâns legate de funcția de manipulare a informației, suntem obligați, de asemenea, să admitem că aceste fenomene nu sunt mai puțin intim legate de funcția de formare și utilizare a montajelor, dat fiind că fără rolul intermediar al acestora din urmă, transformarea informației în factor de reglaj nu se poate produce. Ținând seama de această circumstanță, obținem dreptul de a considera procesele de tratare a informațiilor și procesele de formare și utilizare a atitudinilor ca fiind cei doi factori principali ai inconștientului, care asigură participarea activă a acestor doi factori la acțiunea adaptativă a organismului. Există numeroase experimente directe, accesibile chiar prin practica YOGA, care dovedesc că și la om se pot forma reflexe și sisteme de reflexe (stereotipe, montaje) fără participarea sistemului verbal și fără o conștientizare ulterioară. Practicanții YOGA apreciază că prin elaborările implicite ale unor montaje, se nasc noi dar inconștiente mecanisme de reglare a activității (EXEMPLU: continența sexuală). Uneori atitudinile manifestate ca OBIȘNUINȚE TIRANICE fixate în inconștient datorită fenomenelor predominante de REZONANȚĂ care se repetă, neagă ordinea impusă de conștiință, manifestările lor apărând ca iraționale sau inexplicabile ca în situațiile exprimate prin dictonul **"de gustibus non disputandum"** (despre gusturi nu se discută).

Sesizarea fenomenelor de rezonanță în practica YOGA, ce se produc unele dintre ele în sfera inconștientului ne face să realizăm adeseori că "suntem trăiți de forțe subtile necunoscute, tainice, fără ca să ne dăm totdeauna seama". Adevărul este însă că nu toate și nu totdeauna modalitățile relativ diferențiate ale inconștientului (care clipă de clipă acționează în universul nostru lăuntric - microcosmos - prin REZONANȚĂ predominantă) sunt în conflict cu factorii de conștiință și insensibili acestora. O dovedesc de altfel și faptele de geminație ("cerebrație latentă" din procesele creative în care adeseori inconștientul preia și apoi împlinește proiecte și căutări ale conștiinței, ca în situațiile deja celebre pe care le relatează H.POINCARÉ, HADAMARD ș.a. Nu întotdeauna (aceasta este valabil mai ales în cazul yoghinilor echilibrați și armonioși care își transmută și apoi își sublimează în mod armonios potențialul sexual) inconștientul se supune conștientului, uneori el fiind și subiacent lui, rămânând într-o ululitoare sinergie cu conștientul.

Inconștientul rămâne, după opinia yoghinilor, o gigantică forță energizantă, un factor bazal de dinamizare a conduitelor, având alte legi de organizare (ce se

supun legilor REZONANȚEI) decât conștiința (fapt demonstrat prin paradoxul viselor, printr-un alt mod de prelucrare a informației); inconștientul este astfel o verigă internă sau o treaptă a ierarhiei simultane a acțiunii umane. Toate actele și procesele psihice conțin în același timp, componente conștiente și componente inconștiente. Considerând relațiile complementare dintre conștient și inconștient este necesar să se releveze rolul predominant esențial și decisiv al conștientului (în stări normale) și să se țină seama de interpenetrația acestora, de permeabilitatea granițelor dintre inconștient și conștient.

În concluzie, putem spune că inconștientul este totalitatea fenomenelor psihice care scapă conștiinței și care deocamdată nu se conștientizează, tocmai caracterul acestor fenomene făcându-le să fie astfel. Fenomenele psihice inconștiente se manifestă în diferite împrejurări: la copil în primii ani de viață, când conștiința individuală nu s-a formal încă; la adult în stare de somn, în cursul viselor, când se succed diferite reprezentări, emoții și alte fenomene psihice fără o reflectare conștientă; în stare de veghe, în cazul unor fenomene psihice care se produc în afara câmpului conștiinței, cum sunt reacțiile la acțiunea unor stimuli subsenzoriali sau automatismele; în unele maladii care produc abolirea conștiinței. Se pot diferenția fenomenele care se defășoară întotdeauna în afara conștiinței, reprezentând inconștientul propriu-zis, de acele fenomene psihice, care sunt la un moment dat inconștiente, iar ulterior pot deveni conștiente și care de fapt reprezintă subconștientul.

YOGA interpretează inconștientul ca o forță metafizică de natură subtilă, vitală care se află atât la baza vieții psihice a omului, cât și la baza întregului cosmos. În YOGA, rolul inconștientului este înțeles ca o forță (energie) psihică aparte care are un anumit rol în determinarea comportamentului uman, individual sau colectiv. În timp ce subconștientul este un simplu rezervor de amintiri, gânduri, aspirații, dorințe, fiind oarecum un domeniu al memoriei, incoștientul reprezintă un cadru gol, care se comportă față de imagini asemeni stomacului față de alimentele care-l parcurg, impunând structuralitate elementelor nearticulate și aparent întâmplătoare, venite de aiurea (emoții, reprezentări, amintiri, pulsiuni) și prin aceasta epuizându-și propria realitate.

INHIBIȚIE (cf. lat. *inhibere* "a reține, a opri, a împiedica") = proces cortical fundamental, opus excitației, cu care formează o unitate deplină, fiind supus, împreună cu aceasta, eredității și condiționării. Termenul a fost introdus în neurofiziologie în legătură cu activitatea reflexă. Se diferențiază procesul de inhibiție în funcție de locul de acțiune a agentului determinant (din interiorul sau exteriorul focarului cortical). Astfel, inhibiția internă este specifică scoarței cerebrale. În funcție de mecanismul prin care ea se produce, poate fi: inhibiție de stingere, produsă prin aplicarea stimulului condiționat fără întărirea celui necondiționat; inhibiție de diferențiere, apărută la aplicarea a doi stimuli de aceeași natură, dar de intensități diferite și întărirea numai a unuia dintre ei; inhibiție de întârziere, manifestată printr-o latență mai mare în apariția răspunsului reflex, după mărirea intervalului de timp între aplicarea stimulilor condiționat și necondiționat; inhibiția condiționată, produsă prin aplicarea unui stimul diferit de cel folosit pentru elaborarea răspunsului reflex și neîntărirea acestuia din urmă.

Inhibiția externă apare prin acțiunea unui stimul necunoscut, aplicat fie în timpul elaborării reflexului condiționat, fie în timpul desfășurării răspunsului reflex. Prin procesul de inducție negativă se produce inhibarea focarului cortical. O formă specială de inhibiție externă este cea supraliminară (de protecție), care apare fie la stimuli de o intensitate deosebită, fie prin aplicarea repetată și prelungită a unui stimul condiționat. Unii caracterizează acest tip de inhibiție ca fiind un "dispecer" care selectează și distribuie gradat impulsurile nervoase, având un rol important în coordonarea activității nervoase superioare.

Inhibiția este un proces fundamental al activității nervoase superioare, necesar sintezei, sistematizării reflexe și autoreglajului. Inhibiția reprezintă fie un proces activ și reversibil, fie oprirea (diminuarea) altuia, conduita umană îndreptată spre realizarea unui scop putând fi considerată rezultatul interacțiunii dintre procesele inhibitorii și cele excitatorii. Inhibiția este considerată ca având rolul de a reprima (conștient sau nu) comportamente sau reprezentări care sunt inadecvate conduitei sociale normale sau periclitează existența. Această reglare inhibitorie a comportamentului se realizează în cursul procesului educațional. FREUD insistă asupra faptului că "inhibiția... nu semnifică totdeauna și neapărat un fenomen patologic".

Se poate semnala diminuarea unei funcții sau o restricție normală a acesteia, cu precizarea că "despre inhibiție ca fapt patologic nu se poate vorbi decât dacă diminuării sau restricției funcției respective i se adaugă o modificare nouă, insolită a acestei funcții". Modificări ale conduitei pot apare atât printr-un exces al inhibiției, cât și printr-o inhibiție ineficientă. La subiecții hipereimotivi, hipersenzitivi, timizi (nu neapărat aparținând domeniului patologicului), comportamentul inhibat, reținut, de evitare apare ca rezultat al sentimentului de inferioritate resimțit de aceștia și care generează procese de rezonanță cu anumite energii subtile specifice din MACROCOSMOS care corespund totdeauna respectivului sentiment de inferioritate pe care îl întreține (energizează) și uneori îl amplifică datorită REZONANȚEI persistente. La astfel de tipuri de personalitate - caracterizată prin mental slab și adaptabilitate dificilă - inhibiția poate apare ca fenomen paroxistic și reactiv, ca rezultat al acțiunii unor factori psihotraumatizanți.

"Tracul" timizilor nu este altceva decât o "inhibiție emoțională" care este, în general, tranzitorie, rapid reversibilă. "Hemmung"-ul autorilor de limbă germană se referă la o inhibiție a productivității operațional-logice, acompaniată de sărăcirea conținutului gândirii, discontinuitate și lipsă de rigoare a ideației, stări deficitare care apar în circumstanțe extrem de diferite: surmenaj, fatigabilitate, modificări ale stării de conștiință, depresie melancolică, schizofrenie. În toate aceste stări patologice se impune diferențierea inhibiției de negativism, opoziție, mutacism, reticență, față de care inhibiția reprezintă o manifestare mai discretă, de o intensitate mai mică. În psihastenie și nevroza obsesională, inhibiția este rezultatul ezitărilor, repetițiilor, verificărilor continue, conducând la fatigabilitate, astenie, hipoprosexie, la care se asociază retenția afectelor, frigiditatea, impotența, anorexia (lipsa apetitului).

Cercetătorii descriu "nevroza de eșec", concretizată într-un comportament profesional inhibat; subiectul pare să manifeste teamă de reușită, căutând în evitarea ei, autopunitia, care ar evita conflictul cu sine. Tot în nevroze, inhibiția se poate manifesta electiv, la nivelul unui anumit proces psihic; în acest fel ar putea fi explicate amneziile elective legate de un eveniment traumatizant.

Inhibiția își găsește însă cea mai complexă formă de exprimare în psihoza depresivă în care apare ca o frânare, încetinire a întregii dinamici a psihismului, ideației și câmpului conștiinței: interesele sunt concentrate în jurul unui singur punct, subiectul fiind replial în sine, respingând relațiile cu anturajul. Inhibiția este trăită ca o dificultate de desfășurare a ideației, a evocărilor, ca o oboseală psihică acompaniată de o oboseală fizică. Această inhibiție este resimțită dureros de către subiect. În depresia melancolică, intensitatea inhibiției ajunge până la faze care pot fi apreciate ca fiind o adevărată "paralizie psihică"; aici asociațiile ating lentoarea maximă, ideația și evocările sunt extrem de dificile, sinteza mentală este practic imposibilă, orice efort intelectual este de nerealizat. Detașarea de ambianță este aproape totală (deși ambianța poate fi percepută corect), subiectul trăind într-o lume subtilă (paralelă) infernală, care este îndepărtată de realitatea imediată și plină de durere, într-o atmosferă "înghețată". Inhibiția se manifestă și la nivelul comunicării verbale (care devine săracă, monosilabică) și gestuală (hipomimie și hipokinezie).

În schizofrenie, inhibiția se manifestă prin fading și baraj verbal; după unii, barajul verbal nu reprezintă o inhibiție propriu-zisă, ci o întrerupere provocată de intervenția halucinațiilor (de obicei auditive), subiectul întrerupându-se pentru a putea "asculta" mesajul. Intensitatea maximă a inhibiției psihomotorii se realizează în catatonie. Manifestări psihopatologice pot rezulta nu numai dintr-un exces de inhibiție, ci și dintr-o lipsă a ei. În stările demențiale, la personalități dizarmonice impulsive, explozive, instabil-iritabile, manifestările comportamentale inadecvate și inadaptate sunt rezultatul unei insuficiențe inhibitorii. Diminuarea gradului de claritate a conștiinței în epilepsie, unele stări confuzionale, comă, sunt uneori datorate parțial unui defect de inhibiție la nivelul centrilor superiori de control.

În cazul unor copii poate apare un fals aspect de debilitate mentală, care ascunde de fapt inhibiția comportamentală a unui copil cu tulburări senzoriale sau aflat într-o situație afectivă frustrantă, dominat de un sentiment de inferioritate.

INSPIRAȚIE = stare specifică de rezonanță și comuniune interioară ce conduce la o anumită trăire sublimă, acțiune sau idee prin imprimarea unui sens al entuziasmului, al asocierilor sau al reactivării (însuflețirii) experienței subiectului creator. Starea de inspirație se caracterizează prin autorevelarea, în plan subiectiv, a unor trăiri subiacente, reprezentând o condiție psihică favorabilă actului de creație, motiv care l-a făcut pe Platon să o conceapă pe drept cuvânt, în termeni mitologici,

ca mesaj al divinității de care inspiraților se lasă pătrunși în profunzimile ființei până la transa extatică, oraculară. De fapt, inspirația se asociază cu capacitatea extraordinară de invenție, prilejuind, într-un proces psihic complex, descoperirea unor legături noi atât în realitatea reflectată, cât și între mijloacele acestei reflectări. Aparența inspirației este aceea a dezlănțuirii spontane, sub impulsul unor factori misterioși, fapt adeseori explicat de căile mistice, abisale, intuitive; în realitate starea de inspirație corespunde unei acumulări, pregătiri și concentrări, ea implicând chiar și elementul volitiv. Sursa ei principală rămâne conținutul depozitat în diferite straturi subtile ale ființei și reactivat potrivit unui scop artistic, sau independent de el.

Exagerarea factorului spontan al manifestării inspirației a dus la mitizarea ei, la relativizarea actului de exprimare artistică și la subaprecierea sau chiar negarea elementului rațional, volitiv care determină fenomenul de rezonanță ce face cu putință inspirația. Pentru Schopenhauer, inspirația era prilejul contactului cu lumea subtilă eternă a Ideilor DIVINE, iar pentru Nietzsche, expresia beției dionisiace născătoare a creațiilor geniale. Curentele clasice, iluministe, au subordonat inspirația rațiunii în teoria creației și a funcției educative a artei, în timp ce romanticii i-au exaltat virtuțile onirice și imaginative.

INTELIGENȚĂ = termen, prezent din timpuri imemorabile în limbajul natural, consacrat, se pare, de Cicero, ce caracterizează sub diverse unghiuri, puterea de pătrundere și funcția specifică a minții de a stabili rapid legături și a face legături creatoare de natură să reveleze ADEVĂRUL. Este ceea ce sugerează interlegere, reunind două sensuri, acelea de a discrimina lucid între și a lega, culege, pune laolaltă ceea ce în realitate prezintă aceste legături. Exprimând acțiuni și atribute ale omului, totodată faber (muncitor) și sapiens (înțelept), inteligența ca orice categorie culminativă, n-a putut încă să beneficieze de o definiție clasică, prin delimitări de gen proxim și diferență specifică. În sistemul YOGA, inteligența apare atât ca fapt real, cât și ca unul potențial, atât ca proces cât și ca aptitudine sau capacitate, atât formă și atribut al organizării mentale, cât și al celei comportamentale.

Yoghinii consideră că inteligența unei ființe umane este în strânsă legătură cu gradul de energizare, conștientizare și dinamizare a lui VIJNANAMAYA KOSHA care este structura subtilă a înțelegerii superioare (inteligența). Platon vedea în "phrenesis" capacitatea excepțională a omului de a vibra la unison și înțelege ordinea reală, subtilă din univers pentru ca să se poată conduce cât mai bine pe sine. La Aristotel factorul cognitiv semnificat prin "noos" este cel ce stabilește relația dintre simțuri și reflecție. Descartes se referă la rațiune și sugerează inteligența ca "un mijloc superior de a-ți însuși o știință perfectă, raportată la o infinitate de lucruri". Sugestii asupra inteligenței se întâlnesc și la mulți alți filosofi, printre care și Hobbes, care oferă o viziune asociaționistă asupra gândirii, ca "o succesiune sau înlănțuire de gânduri, o perindare de gânduri, numită discurs mental". Toate acestea descriu fenomene ce ne permit să presupunem o sinonimie între inteligență și gândire sau rațiune, dar nu ne indică originea și funcția inteligenței, cu alte cuvinte, rațiunea de a fi a inteligenței indiferent de modalitatea ei rațională.

Filosofia este devansată de cei a căror genialitate se sprijină pe realism. Leonardo da Vinci pune inteligența în contextul vieții. Experiența ne dă ceea ce există dar ea nu poate fi folosită creator dacă nu este interpretată și astfel se stabilește nu numai existența lucrurilor ce ne interesează, "ci și într-o măsură mai mare, raporturile reale dintre ele, pe de o parte și legăturile cu noi înșine, pe de altă parte".

Aceste raporturi dintre relațiile obiective și subiect clarifică oarecum problema inteligenței și o integrează în câmpul existenței biologice, psihice și mentale a persoanei.

Înțelegem de ce unii consideră că teoriile despre judecăți, legi ale gândirii și principii raționale nu lămuresc problema inteligenței, mult mai mult obținându-se printr-un studiu sintetic al inteligenței, prinsă în relațiile ei vitale, concepută în raport cu datele experienței. În consecință, dincolo de orice speculații metafizice, inteligența trebuie să fie considerată **un fenomen superior și o caracteristică a adaptării cât mai armonioase la mediu, a transformării înalt creatoare a mediului de către om.** Recunoaștem și la animale rudimente și premise de comportament inteligent, care se situează la polul opus instinctului. **Inteligența este un instrument de adaptare care intră în funcțiune atunci când celelalte instrumente de adaptare, instinctul și deprinderea, nu mai pot face față.** Comportamentul inteligent nu numai că se datorește învățării și evoluției lăuntrice spirituale, dar prezintă o

astfel de flexibilitate, încât s-ar putea spune că se construiește "în mers", operativ și adecvat situațiilor.

La animale, comportamentul inteligent se prezintă ca "încercări și erori", explorările tatonante fiind un preambul sau un echivalent funcțional al inteligenței. Adevărata inteligență depășește însă tatonarea prin mijloace deja selecționate. În baza experiențelor cu cimpanzei, ce ajung să folosească bețe montate unul în altul sau lăzi suprapuse pentru a dobândi fructe direct inaccesibile, unii pretind că animalul dovedește inteligență prin reunirea elementelor necesare (obiect-mijloc și obiect-scop) în același câmp vizual. Este un moment tranzitoriu, raportarea uneltei la scop, nefiind scutită de tatonări prealabile. Mai importantă pare a fi transpoziția rapidă și adecvată în situații analoage, aici inteligența dovedindu-se a fi susținută prin generalizări practice. Contopind planurile obiectiv și subiectiv, material și ideal., H. Bergson declară că "inteligența este facultatea de a fabrica obiecte artificiale și în special unelte și de a varia calitativ la infinit această fabricare". Nu este deci vorba numai de jocul combinatoriu al asociațiilor dobândite și de formarea de noi asociații, cum susțineau mulți psihologi în secolul al XIX-lea, ci de o anumită mijlocire superioară, funcțională în vederea unei rezolvări. Trecând de inteligența senzomotorie de tip animal și preliminar uman, veritabila inteligență va presupune întotdeauna o mijlocire transformatoare, o reconstrucție mentală creatoare în vederea atingerii unui scop. Unii observă că ordonarea, clasificarea datelor experienței într-o ierarhie, uzând de simboluri verbale, ajunge la performanțe când discriminarea este nuanțată, când sunt sesizate nuanțele imperceptibile.

Inteligența nu este reductibilă doar la experiență, deși se întemeiază și pe aceasta. Inteligența înseamnă mai degrabă o transgresare intuitivă a experienței acumulate și actuale prin descoperirea unor raporturi perfect reale, de regulă ascunse, a căror utilizare satisface un scop adaptativ sau transformativ. În acest sens, inteligența ce presupune reorganizări raționale este complementară intuiției cognitive, concepută ca o forță iluminatorie ce acționează similar instinctului și oarecum în prelungirea lui. Inteligența rămâne mereu un proces complex superior prin care se operează diferențieri și recombinări operaționale cu o finalitate superioară transformativă, fiind și evaluată după eficiența constatată a transformării. În mod curent, inteligența este evaluată după nivel și după gradul de adaptabilitate transformativă superioară umană. Inutil să mai amintim aici faptul că, apărând ca o caracteristică a individului, manifestată în relațiile sale cu ambianța, inteligența este tributară, prin origine și destinație, existenței.

Exagerând în chip extremist rolul eredității în dezvoltarea inteligenței, unii nu au conceput totuși ereditatea ca un fapt pur natural ce reflectă fidel KARMA existențelor anterioare, ci ca o acumulare a exersărilor prilejuite de mediu, fiecare generație exercitând o influență enormă asupra dotației generației succedente. Această teză a masivului și imediatului transfer de la dobândit la ereditar nu numai că este infirmată de genetica contemporană și relativizată prin reducția la minimum la o minoră semnificație de către analize psihologice ulterioare, dar a fost pusă în dubiu.

În esență, inteligența se manifestă prin justețea și rapiditatea de clasificare, achiziție și construire de ansambluri. De la început se vădește faptul că inteligența, fiind pluridimensională, nu poate fi investigată prin probe univoce, impunându-se o pluritate de probe cu diverse "adrese". Binet concepe inteligența ca o facultate general-umană ce se formează stadial. "scara metrică a inteligenței", propusă de el, bazându-se pe o corelare între vârsta cronologică a copiilor și tinerilor și vârsta lor de maturitate psihică și mentală stabilită prin devieri în plus sau în minus, față de un standard mediu al vârstei cronologice. În aceste condiții, după anumite norme și baremuri, se calculează un Q.I. (coeficient de inteligență) ca măsură globală a inteligenței. Stabilind drept cadru de manifestare a inteligenței activitatea și experiența individuală, A. Binet consideră că facultățile mentale se dezvoltă inegal. El scrie: "O lipsă de memorie se poate asocia uneori cu mult raționament, după cum unul cu o memorie bună poate fi un prost veritabil". Inteligența este "o funcție generală de integrare căreia îi sunt subordonate toate celelalte" dar la rândul ei, inteligența este, după Binet, tributară diverselor facultăți, printre care "înțelegerea rapidă, memoria, imaginația creatoare, raționamentul și mai ales exprimarea". Operațiile care intră nemijlocit în schema inteligenței sunt comprehensiunea, invenția, direcția (orientarea către un scop) și cenzura (critica).

Pentru a testa aptitudinile intelectuale indiferent de volumul de cunoștințe acumulat, testele de inteligență evită apelul la cunoștințe rezultate din învățare,

solicitând răspunsuri care sunt la îndemâna oricui, indiferent de pregătire. S-a observat însă că însesi răspunsurile la teste necesită învățare. Nu se pot despărți cu totul operațiile de informațiile pe care le susțin. Aplicarea testelor de inteligență la indivizi din grupe etnologice aparte, a dat rezultate paradoxale, explicabile prin gradele diferite de inteligență și construcția specifică a intelectului la respectivele populații. Unii psihologi consideră că inteligența se determină gradual prin patru caracteristici: plasticitate (restructurare), complexitate (structurală), globalizare (reunire în tot a elementelor), rapiditatea de gândire și fluiditate (modificări de direcții prin care se evită fixismul). În rest se socotește că nu există o formulă unică de inteligență, compoziția operațională a acesteia fiind variabilă după tipuri de activități și după persoane. Există deci o diversitate de forme de inteligență, iar ceea ce psihologii măsoară nu este o inteligență generală, ci una globală, în ordinea statistică abstractă, ea fiind aptitudinea intelectuală medie. Am putea implica aici și conceptul de **stil cognitiv**, fără a ignora nivelul după care inteligența este întotdeauna calificată. Această poziție se îndepărtează întrucâtva de cea a lui Spearman care a radicalizat proprietatea inteligenței de a fi generală (aplicabilă în variate domenii) reducând-o, pe baza constatării corelațiilor foarte consistente dintre rezultatele testelor intelective, la un factor general (G), care ar fi omogen, reprezentând o "puternică energie mentală generală", spre deosebire de factorii speciali (S),. implicați numai în anumite activități concrete. Teoria bifactorială (G și S) a lui Spearman susține deci omogenitatea mental energetică constitutivă a inteligenței, de unde generalitatea ei ca foarte puternic câmp mental elevat și ca factor comun ce facilitează performanțele rapide în orice activitate, nu însă fără complementaritatea unor factori S, adecvați formelor particulare ale activităților.

Inteligența se afirmă ca generală întrucât este expresia unui factor omogen (energie mentală puternică dată) și pentru că (dimpotrivă) este expresia unor structuri operaționale compuse, ce se constituie treptat și care după succesive integrări devin integratoare, foarte mobile, deci generice.

Este concludent faptul că toate sistemele teoretice și psihodiagnostice privind inteligența, construite după Spearman (tot pe bază de analiză factorială), sunt plurifactoriale și includ treapta intermediară dintre G și S, factorii de grup. Unii determină 8 factori comuni ai inteligenței: raționamentul deductiv și inductiv, memoria brută, aptitudinea inventivă, rapiditatea percepției și gândirii, aptitudinile spațiale, comprehensiunea accelerată și fluența intuiției.

Dacă ar fi să considerăm inteligența nu o facultate separată ci o modalitate superioară de organizare mentală proprie întregului sistem psihic și mental, atunci nu putem să ignorăm astfel de dimensiuni cum sunt interesul, motivația, efortul ș.a. Inteligența a fost tratată precumpănitor ca o aptitudine mentală elevată, criteriul de identificare și de evaluare al acesteia fiind reușita superioară și rapidă în activitate. Raportându-ne însă la reușită, constatăm că nu numai inteligența este factor mediator. Unii atrag atenția asupra importanței tendinței spre efort. În baza unor ample investigații, unii au ajuns la concluzia că, de exemplu, succesul școlar depinde de inteligență în proporție de 60 %, restul de 40 % datorându-se efortului de muncă perseverent. Desigur, în diverse activități profesionale, raportul optim între inteligență și efort voluntar poate fi variabil.

În fapt, inteligența "ca o funcție de integrare a minții, este implicată la toate nivelurile iar manifestările sale diferă nu numai cantitativ dar și calitativ". Deci, inteligența ca o funcție mentală integrativă se prezintă diferențial și aceasta nu numai după o suită de niveluri, ci și sub raportul facturii și al eficienței. Unii stabilesc pe lângă inteligența abstractă, una tehnică, apoi inteligența socială și inteligența administrativă, mai bine zis organizațională. Formele de inteligență s-au diferențiat actualmente și mai mult, fiind menționate variante de inteligență practică, științifică, motorie ș.a. Acestea sunt diferite modalități ale inteligenței generale care se manifestă ca aptitudini complexe, specializate. Problema generalității inteligenței nu poate fi rezolvată univoc pentru că însăși definirea ei persistă relativ distinct prin două puncte de vedere - unul gnostic și altul pragmatic. Unii socotesc inteligența ca fiind capacitatea sau tendința de realizare a gândirii, "un mod superior și eficient de a trata" al gândirii. În acest caz, neîndoielnic, nivelul inteligenței generale este corespunzător nivelului abstract și teoretic al intelectului, pentru că acesta permite cu ușurință cele mai diverse și obiectiv cuprinzătoare interpretări. Se știe însă că gândirea abstractă nu este cu necesitate și inteligentă. Nu este necesară numai înțelegerea profundă a celor mai variate situații și domenii ci și decizia optimă, rezolvarea rapidă și cât mai justă a problemelor ce intervin. Unii (în

să accentueze această funcție definitorie a inteligenței, tratând despre inteligența eficace. Rezolutivitatea rapidă și eficacitatea superioară implică cu necesitate momente de modelare abstractă și se bazează totdeauna pe înțelegere.

Alții consideră că de fapt înțelegerea deosebește inteligența umană de cea artificială pentru că inteligența se deosebește astfel și de aptitudini. "Distincția fundamentală între inteligență și capacități constă în a înțelege cât mai profund în loc de a executa pur și simplu (aproape mecanic) și aceasta constituie punctul crucial al problemei". Inteligența apare totuși ca un mod superior și eficient de operare care se construiește conștient de către subiect prin decizie, deliberare, experiment mental, vizând întotdeauna un scop. În acest caz însă, accentul nu se pune pe grad, ci pe modul de abstractizare și înțelegere, inteligența prelungind acțiunea cu alte mijloace "prin coordonarea acțiunilor într-o formă interiorizată și reflexivă". Intelectul devine cu adevărat productiv în măsura în care dimensiunile de flexibilitate, intuiție, fluiditate, rapiditate, originalitate și elaborare îi sunt proprii. Acestea sunt caracteristicile construcției funcționale a inteligenței în contextul personalității care, la rândul ei, este generată de REZONANȚE lăuntrice cu împrejurări ajutătoare. De aceea, inteligența nu poate fi înțeleasă atâta timp cât nu i se elucidează geneza și nu i se precizează destinația.

Unii prezintă stadiile senzoriomotor, preoperator, de operare concretă și de operare formală ale inteligenței, arătând că ea (inteligența) "are ceva dintr-un absolut independent ce generează o relație, printre altele, între organism și lucruri", ea fiind "un termen generic desemnând formele superioare de organizare rapidă sau de echilibru a structurilor cognitive", constând în esență, sub raport operatoriu, din reversibilitatea progresivă a structurilor mobile construite". Uneori se observă că inteligența "tinde să elimine schemele de analogie înlocuindu-le prin deducții propriu-zise". Dacă unii au tratat inteligența ca o accelerare neuronică, alții au constatat că aceasta implică totodată flexibilitate, fluiditate care, la rândul lor, presupun reversibilitate,tranzitivitate, coordonări combinatorice etc. Inteligența comprehensivă va presupune o perfectă echilibrare între asimilare rapidă și acomodare, pe când inteligența rezolutivă va releva "acomodări cu depășiri" și aceasta cu atât mai mult cu cât inteligența se inserează în structurile mai complexe ale creativității. Răspunsurile inteligente, caracterizate prin perspicacitate, suplețe, adecvare la situații concrete sunt susceptibile de evaluări formale sau de conținut. Rapiditatea și oportunitatea răspunsurilor nu este întotdeauna și un indiciu de calitate, acestea putând fi datorate unei forme mai simple de inteligență, calificată ca "asociativă" sau promptitudinii activării vigile, căreia îi corespunde "deșteptăciunea". Gradul de eficiență și rapiditate al adaptării inteligente nu poate fi însă redus la astfel de elemente, cum este doar viteza de reacție, deși aceasta are totdeauna o anumită importanță. Eficacitatea rămâne însă dependentă de complexitatea elaborării, de examinarea critică a mijloacelor ce satisfac optim un scop. Conduita inteligentă se demonstrează mai mult prin forța și exactitatea previziunii decât prin replicile de efect. Unii disting o inteligență cristalizată, aplicabilă la situațiile-tip ale mediului ambiant și o inteligență fluidă ce răspunde la situațiile complet noi. Nici acestea nu se disting însă după viteza de reacție care, în orice caz, este mai mare când intră în joc inteligența cristalizată. Interesant de semnalat este faptul că, inteligența cristalizată este mai puternică la vîrsta copilăriei și a bătrâneții decât inteligența fluidă, ce se afirmă plenar în faza adultă. Unii cercetători au găsit vârful de dezvoltare a inteligenței generale în jurul vârstei de 24 de ani. Important de semnalat este faptul că fiind un factor global de adaptare, inteligența se structurează în condițiile adaptării individuale, întotdeauna concrete, implicând relații exterioare generatoare de atitudini, ce se corelează cu aptitudinile, inteligența trebuind să corespundă anumitor modele culturale. Omul, cu rare excepții, nu este, ci devine inteligent și aceasta în raport cu condițiile în care există inteligența ca dimensiune a personalității, neputând să fie generală decât în raport cu o pregătire, într-un anumit moment al evoluției ei. Din acest punct de vedere, asupra mijloacelor de testare ale inteligenței persistă o serie de îndoieli în legătură cu artificialismul probelor și cu adecvarea la condițiile de pregătire concrete ale diferitelor categorii de oameni.

R. Zazzo recomanda "să te servești inteligent de inteligență". Una din consecințele posibile ale acestui dicton ar fi ca inteligența să nu fie niciodată concepută univoc și să nu fie supusă unor asocieri sau disocieri exclusiviste.

În general, inteligența apare în trei ipostaze ca: 1) modalitate cognitivă, integratoare, diferită de reactivitatea emoțională și de capacitatea de efort: 2)

capacitatea rapidă de rezolvare a problemelor, prin restructurări superioare opuse automatismelor; 3) posibilitate supramedie a gândirii în studiul căreia este interesată YOGA. Dacă vom reinventaria în lumina sistemului YOGA atributele inteligenței constând în diferențiere și adaptare, nivel superior intelectual și înțelegere, aptitudine cognitivă globală și rezolutivitate, atunci vom ajunge la concluzia că, deși inteligența apare ca un factor de mare însemnătate al vieții, ea își are totdeauna originea în existența și activitatea Mentalului DIVIN Macrocosmic.

Deși apare ca un factor facilitant, productiv al învățării, ea rezultă prin trezirea și dinamizarea cât mai puternică a lui VIJNANAMAYA KOSHA care se cristalizează în noi prin experiențe dătătoare de inteligență și din învățare, din acea învățare care este inteligentă, construind inteligența prin sistematizare, formativitate, apel la înțelegere esențială, considerând secvențial punctele de vedere și la exersări prin cele mai rapide și variate rezolvări și elaborări de probleme. Voința își sporește capacitatea de efort numai prin antrenamentul prilejuit de biruirea greutăților. Similar, inteligența își sporește energia mentală elevată și forța penetrantă, urcând de la un nivel de înțelegere la altul superior și își dezvoltă și amplifică forța transformatoare prin biruirea deplină a dificultăților cognitive, prin cunoașterea aprofundată a legilor divine supreme prin acțiune constructivă, prin intuiție, prin rezolvare de probleme.

INTUIȚIE = Cunoașterea directă, imediată prin ineșabilă rezonanță a adevărului fără ajutorul rațiunii. După Carl Gustav Jung, celebrul psiholog și psihiatru elvețian, intuiția este una dintre cele patru funcții psihologice fundamentale ale omului, celelalte trei fiind gândirea, sentimentele și simțurile. El descrie intuiția ca pe funcția de explorare a necunoscutului, care oferă posibilități și implicații dificil, în aparență, de a fi percepute în mod conștient. Intuiția este o calitate foarte importantă în anumite domenii de activitate și mai ales acolo unde oamenii vin în contact nemijlocit cu alți oameni. Această capacitate este prezentă adesea la yoghini, la cei care iau decizii, la inventatori, la genii sau la artiști. Poate mai bine decât alții, acești oameni sesizează fața ascunsă a lucrurilor, știu să ia cea mai bună hotărâre la timpul potrivit, bat la ușile care, sigur, li se deschid, în general, știu precis ce au de făcut, foarte repede. A putea să anticipezi turnura evenimentelor permite mai buna lor înțelegere și folosirea întregii energii pentru înfruntarea unei perioade dificile sau găsirea unei soluții, neașteptate, inteligente atunci când totul părea pierdut.

Intuiția nu este un act de voință, ci o stare de atenție și de receptare inspirată. Și cu toate că această facultate excepțională aparține fiecărui om, sunt anumite persoane, printre care mai ales yoghinii, care știu mai bine decât alții să o exploateze.

IUBIRE = Mai ales pentru yoghini, IUBIREA adevărată este un sentiment ineșabil, copleșitor și divin care face cu putință pentru acela (sau aceea) care o trăiește plenar să resimtă o ineșabilă dilatare euforică a ființei sale și totodată a câmpului conștiinței de la finit către infinit.

Ceea ce caracterizează în mod fundamental iubirea adevărată este faptul că permanent ea este opusul EGOISMULUI.

IUBIREA este simțită intens de ființele umane sub forma unui sentiment unificator, profund euforic, copleșitor, nuanțat, moral-estetic funciar.

Iubirea se manifestă mai ales prin aspirația sublimă, dezinteresată, profund transfiguratoare și pătrunsă de abnegație către obiectul său: o ființă umană de sex opus care ne atrage, o anumită persoană asupra căreia resimțim spontan imboldul să ne revărsăm în mod detașat afecțiunea sau chiar o colectivitate, o idee ori o valoare, o activitate. Nașterea, persistența și dezvoltarea acestui sentiment profund unificator, euforic, care în esența sa este divin și beatific și dezvoltarea acestui sentiment atunci când el se manifestă divers nuanțat, de la o ființă umană la alta în sfera sa individuală (care este aproape unică, fiind diferită de la un om la altul) este intim legată de formarea și cristalizarea personalității.

Iubirea dintre sexe vizează, prin transfigurare amoroasă profundă și adorație, fuziunea complementară ineșabil unificatoare pe toate planurile (inclusiv cel fizic-sexual) cu o anumită ființă umană ce se află în plenitudinea forței sale fizice, vitale, psihice, morale și intelectuale, care apar aceluia sau aceleia care o iubește intens, în frumusețea individualității sale unice și irepetabile, fiind tocmai din această cauză (pentru ACELA SAU ACEEA CARE IUBEȘTE) generatoare de o imensă fericire, autentică numai în această calitate. Natura și rolul uriaș îndeplinit permanent de iubire, atunci când aceasta este intens și cu adevărat liber manifestată

în viața oamenilor, au primit în decursul timpului interpretări variate. Una dintre cele mai străvechi interpretări ale iubirii este aceea mitologică-cosmologică, în care iubirea apare ca o nesfârșită forță euforică, transfiguratoare, sublimă, divină, cosmică, grandioasă, generatoare a tot ceea ce este frumos, minunat și infinit creatoare (de exemplu Erosul regenerator al orficilor, principiul organizator divin al Universului la Empedocle, entuziasmul eroic la G. Bruno, principiul unificator divin al cerescului (+) și al telluricului (-), al finitului și infinitului în romantismul german; aspectul polarizant, complementar și unificator al forței subtile a Soarelui ((+) masculinul, aspectul emisiv) și al forței subtile a Lunii ((-) femininul, aspectul receptiv) care este puterea motrice și diriguitoare a manifestării și a evoluției în YOGA). Distingând genuri diferite ale iubirii și considerând-o pe cea profund transfiguratoare și spirituală (pură, înălțătoare, divină) ca net superioară, numeroși gânditori i-au atribuit virtuți cognitive fundamentale (de ex. cunoașterea frumosului ideal ca atare, identificarea extatică a iubirii și cunoașterii la Platon, accederea către culmile extatice ale lumii inteligibile, beatitudinea iubirii divine la M. Ficino, libertatea interioară deplină izvorâtă din cunoașterea intuitiv-rațională, "amor dei intellectualis" la Spinoza, penetrarea, datorită unei inefabile rezonanțe interioare cu conținutul ideal sau absorbirea în noi, datorită fuziunii depline și a identificării perfecte (în care cunoașterea, obiectul sau ființa ce este cunoscută și cunoașterea care rezidă sunt UNA) a lucrului (sau a ființei umane) cunoscut(e) ca într-o contopire erotică la F. Schlegel).

Iubirea a fost și este investită cu importante sensuri și valențe umane și spirituale în gândirea modernă, revelându-se rolul ei ca factor de aglutinare a solidarității umane profunde, ca factor de asigurare a comunității de idei a speciei umane, ca esență sublimă, divină și profund transfiguratoare a omului. Reprezentanții filosofiei religioase, gânditorii creștini mai cu seamă (de exemplu, neoplatonismul, tomismul și neotomismul, personalismul, existențialismul religios) au pus foarte clar în evidență unele aspecte ale antropologiei iubirii (caritate-agape), interpretându-le în chip divin, înălțător, transcendental, ca iubire a lui DUMNEZEU, în care aceasta se identifică cu iubirea universală (temelia unitară a celor trei ipostaze ale lui Dumnezeu). O poziție aparte ocupă din acest punct de vedere, printre teologi, Teilhard de Chardin, care a construit o concepție etică profund bazată pe dragostea dintre oameni, pe un colectivism plenar unificator afectiv și intelectual. Întărirea accentelor pesimiste și iraționaliste ale iubirii caracterizează multe dintre interpretările filosofice în sec. al XIX-lea și al XX-lea (de exemplu, Schopenhauer (Pentru acesta, de exemplu, "Amorul nu este decât o cursă întinsă individului pentru ca acesta să perpetueze specia"), Nietzsche, M. Scheler, K. Jaspers, Sartre, Gabriel Marcel). Dovedind determinarea lui (a sentimentului iubirii) corelat psihic și mental, unii filosofi au subliniat transformările profunde pe care le-a suferit sau le suferă sentimentul iubirii de-a lungul timpului și au pus în evidență aportul ei hotărâtor în cunoașterea de sine, în atingerea stării de fericire, în formarea și modelarea umană.

Yoghinii au considerat totdeauna sentimentul iubirii ca fiind extraordinar de important și l-au caracterizat adeseori drept un esențial criteriu valoric sui-generis al gradului de umanizare și elevare a comportamentului natural al omului, o măsură a faptului că în însăși ființa sa microcosmică cea mai intim individuală CEL CARE IUBEȘTE poate totodată să devină, datorită **iubirii**, o ființă dilatată în infinit, Macrocosmică, unificată și divină.

Privind lucrurile din punct de vedere psihic, putem spune că iubirea sau amorul se formează printr-un fenomen complex de <<cristalizare>> care a fost destul de bine descris de STENDHAL (în lucrarea sa celebră "DESPRE DRAGOSTE") și este analizat acolo ca un proces de fixare progresivă pe care ni-l generează comunicarea și identificarea inefabil empatică cu o anumită ființă umană de sex opus care ne completează (întregește) și ne polarizează pe multiple niveluri ale ființei noastre, făcându-ne să ne descoperim mult mai unificați și armonioși. STENDHAL opune această dragoste intensă, durabilă, profund transfiguratoare și adevărată amorurilor bruște, frenetice și fulgerătoare (<<COUP DE FOUDRE>>) care, prin angrenarea unor polarizări efemere, parțiale sau lipsite de o anumită profunzime și complexitate, sunt cel mai adesea predispuse să dispară la fel de repede cum au apărut deoarece fie de o parte, fie chiar de ambele părți, lipsește susținerea afectivă și transfigurarea care face posibilă aprofundarea în timp a fuziunii amoroase pe multiplele niveluri realizată în cuplu.

Din punct de vedere moral, așa cum am mai spus, amorul este definit de

către yoghini ca fiind un sentiment euforic sublim și profund transfigurator care este opus egoismului. Iubirea adevărată este, prin urmare, o modalitate foarte simplă de depășire sau transcendere a egoismului. Înțelegând profund acest aspect prin trăirea directă, intensă, spontană și liberă a iubirii adevărate putem să înțelegem mult mai bine cuvintele divine, esențiale ale lui IISUS pe care, paradoxal, foarte puțini creștini le mai pun astăzi în practică: "IUBEȘTE PE APROAPELE TĂU CA PE TINE ÎNSUȚI". Genialul scriitor TOLSTOI spune: "ADEVĂRATA IUBIRE ARE TOTDEAUNA DREPT BAZĂ RENUNȚAREA LA PROPRIUL BINE INDIVIDUAL".

Marii sfinți creștini văd în iubire izvorul virtuții divine supreme, care este <<COMPASIUNEA>>. Problema filosofică pentru yoghini este de a ști dacă iubirea poate să fie o modalitate adevărată de cunoaștere. Privind din acest punct de vedere, ei consideră că iubirea este un mijloc rapid de cunoaștere (filosoful SPINOZA scrie: "IUBIREA INTELECTUALĂ DE DUMNEZEU SE NAȘTE DIN CEL DE AL TREILEA FEL DE CUNOAȘTERE") și resping ca aberantă ideea lui DESCARTES că iubirea nu ar fi decât o orbire a minții (DESCARTES: "Iubirea este o pasiune care poate să fie excitată intens în noi fără ca să ne dăm seama absolut deloc dacă obiectul sau ființa umană care o cauzează este bună sau rea").

În continuare, oferim pentru a ilustra cele afirmate, un pasaj poetic și plin de înțelepciune din lucrarea "PROFETUL" a genialului KAHLIL GIBRAN, cu privire la iubire:

"Când iubirea copleșitoare vă face semn, urmați-i îndemnul,

Chiar dacă drumurile ei sunt aparent grele și prăpăstioase.

Și când vraja ei paradisiacă vă cuprinde cu aripile ei angelice, supuneți-vă misterului ei

Chiar dacă sabia ascunsă-n penaju-i v-ar putea răni.

Iar când iubirea transfiguratoare vă vorbește și o simțiți profundă și divină, dați-i crezare,

Chiar dacă vocea ei ar putea să vă sfarme visurile himerice, asemenea vântului din miazănoapte care vă pustiește grădinile.

Fiindcă, precum iubirea vă încunună, adeseori tot ea trebuie să vă și crucifice. Precum vă face să creșteți mult mai repede și îmbătați de fericire, tot ea trebuie să vă și reteze uscăciunile și să vă distrugă cât mai repede răutățile și egoismul.

Precum ea vă ridică, îmbătați de bucurie, până la înălțimea voastră ideală, alintându-vă cu o dumnezeiască gingășie ramurile cele mai fragile care freamătă în lumina soarelui infinit al iubirii,

Tot la fel ea va răzbate ca o miraculoasă forță purificatoare până în adâncul rădăcinilor voastre, zdruncinând încleștarea lor cu pământul.

Asemeni snopilor de grâu, ea vă seceră, niciodată întâmplător.

Vă treieră pentru a vă descoji.

Vă vântură spre a vă curăța de pleavă.

Vă macină până la înălbirea făinii voastre.

Vă frământă până ajungeți foarte supuși, divini și puri, ca apoi să vă hărăzească focului său și să puteți deveni pâinea cea sfântă a nemuririi la ospățul divin.

Toate acestea și multe altele vi le va da cu prisosință iubirea, pentru ca, astfel, să vă puteți cunoaște pe deplin tainele inimii și să deveniți o parte din inima Vieții ETERNE din care izvorăște nesfârșită IUBIREA.

Dar dacă, stăpâniți de îndoială, egoism, meschinărie, suspiciune sau de teamă, veți căuta doar tihna și plăcerea dragostei care permanent vi se dăruie fără ca voi să iubiți,

Atunci e mai bine să vă acoperiți, fiind înfrânți, goliciunea și să ieșiți din treierișul iubirii,

Spre a vă întoarce, rămânând închistați și singuri, în lumea fără de anotimpuri, unde veți râde dar nu cu întreaga voastră bucurie, unde veți plânge dar nu în toate lacrimile voastre pe care vi le-ar fi putut smulge extazul iubirii.

Iubirea nu se dăruie decât pe sine și nu la energia sa atotputernică, divină și misterioasă decât de la sine.

Iubirea nu stăpânește și nu vrea niciodată să fie stăpânită de cel sau cea căruia i se dăruie;

Fiindcă iubirii adevărate îi este de-ajuns iubirea infinită, sublimă și transfiguratoare.

Când iubiți nu trebuie să spuneți "Creatorul e în inima mea", ci mai degrabă

"eu sunt acum topit de iubire în inima Creatorului".

Şi să nu credeţi că puteţi croi singuri drumul iubirii, fiindcă iubirea, dacă cu adevărat o meritaţi, vă va arăta cu siguranţă drumul ea însăşi.

Iubirea nu are nici o altă dorinţă decât aceea de a se împlini prin totală iubire.

Dar dacă iubeşti şi trebuie să ai dorinţe, fie ca ele acestea să fie:

Să te topeşti de iubire în tot şi să devii izvor de iubire divină ce susurul în noapte-şi cântă;

Să cunoaşti adeseori durerea prea marii dulcşii;

Să fii rănit şi îmbătat de înţelegerea iubirii;

Să sângerezi de bunăvoie şi bucurându-te;

Să te trezeşti în zori, cu inima mereu înaripată şi să înalţi, plin de recunoştinţă, mulţumire pentru încă o zi de iubire;

Să te odihneşti, copleşit de beatitudine, la ceasul amiezii şi să cugeţi la extazul iubirii;

Să te întorci împăcat şi debordând de fericire acasă la ora amurgului,

Şi, apoi, să dormi înălţând în inimă o rugă pentru fiinţa iubită, iar pe buze să ai un cântec de laudă."

"Chiar dacă aş putea vorbi în multe limbi omeneşti şi în cele îngereşti şi n-aş avea deloc dragoste, aş fi ca o aramă sunătoare sau ca un chimval (instrument muzical folosit în vechime, compus din două talere de aramă care erau lovite unul de altul; acesta mai era cunoscut şi sub numele de talgere) zângănitor. Şi chiar dacă aş avea darul proorociei şi aş cunoaşte toate tainele şi toată ştiinţa, chiar dacă aş avea toată credinţa aşa încât să pot să mut şi munţii din loc şi dacă n-aş avea deloc dragoste, nu aş fi nimic.

Dragostea este îndelung răbdătoare; ea este plină de bunătate; dragostea nu pizmuieşte; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie; nu este suspicioasă; nu se poartă necuviincios; nu caută folosul său (deoarece amplifică dăruirea şi abnegaţia (n.n.)); nu se mânie; nu se gândeşte la rău; nu se bucură de nelegiuire (şi astfel nu generează REZONANŢE cu tărâmurile infernale (n.n.)); ci se bucură cât mai des de adevăr, bine şi frumos; acoperă (îmbrăţişează şi, cuprinzând, transfigurează (n.n.)) totul, crede tot ceea ce este bun, divin şi elevat, nădăjduieşte (crede cu tărie că cele la care aspiră cu consecvenţă, până la urmă se vor îndeplini sau realiza) tot ceea ce este cu adevărat binefăcător, suferă totul cu smerenie.

Dragostea este ceva dumnezeiesc şi tocmai de aceea nu va pieri niciodată. Proorocirile se vor sfârşi, limbile vor înceta, cunoaşterea va avea sfârşit, dragostea va rămâne nesfârşită. Căci, dacă acum cunoaştem în parte şi proorocim în parte, atunci când cu ajutorul dragostei vom ajunge la desăvârşire, acest "ÎN PARTE" se va sfârşi (pentru că vom deveni UNA cu TOTUL LUI DUMNEZEU (n.n.)).

Când eram copil, vorbeam ca un copil, simţeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat (m-am detaşat (n.n.)) de tot ce era copilăresc (infantil (n.n.)). Acum (datorită ignoranţei (n.n.)) vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci (când vom fi uniţi cu DUMNEZEU (n.n.)) vom vedea faţă în faţă. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaşte pe deplin, aşa cum am fost şi eu totdeauna cunoscut pe deplin (de DUMNEZEU (n.n.)). Acum dar rămân aceste trei: credinţa, nădejdea şi dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea." (PAVEL - CORINTENI, 13)

IUBIREA REFLECTATĂ ÎN UNELE AFORISME SEMNIFICATIVE

UN CITAT INSPIRAT DESPRE IUBIRE al poetului UGO FOSCOLO:

"O, iubire plină de transfigurare! - artele frumoase sunt copilele tale: tu ai călăuzit întâia oară pe Pământ sfânta poezie, singura hrană a sufletelor nobile, care trimit din singurătate cântul lor dumnezeiesc celor mai îndepărtate generaţii, îndemnându-le prin cuvinte şi gânduri inspirate de cer la fapte glorioase; tu aprinzi din nou în inimile noastre singura virtute folositoare muritorilor. TU EŞTI Mila care aruncă uneori o umbră de surâs pe buzele nefericitului condamnat la suferinţă şi tu faci să renască fără încetare puterea cea divină şi zămislitoare a fiinţelor, fără de care totul ar fi haos şi moarte. Dacă ne-ai părăsi, tu, IUBIRE, Pământul ar ajunge neroditor.; vieţuitoarele ar fi vrăjmaşe între ele; Loarele - foc vătămător, iar lumea - jale, spaimă şi distrugere universală."

"De ce iubim întotdeauna cu pasiune? - fiindcă aceasta ne face foarte fericiţi; de ce trebuie să o mărturisim sincer? - fiindcă aceasta îl face fericit pe celălalt; de ce trebuie să căutăm să dovedim aceasta, chiar cu preţul sacrificiului? - pentru a ne da puterea să sperăm că numai în felul acesta omenirea va izbuti în-

într-o bună zi să-şi lepede cel mai mârşav păcat - egoismul brutal." P. ISTRATI

"Este posibilă iubirea veşnică, cu o singură condiţie: să fie suficient de intensă, purificată de accidental, de memorie, nuanţă şi amănunt, de toate elementele prea concrete care au determinat-o, pentru ca astfel ea să se înscrie fără efort în modelul cel mai pur şi transfigurator al dragostei" AL. IVASIUC

"Sunt îndrăgostit. E-un paradisiac curcubeu/ deasupra sufletului meu." N. LABIŞ

"Dragostea sublimă şi adevărată este un sentiment divin, transfigurator, complex, al cărui factor esenţial este duioşia. În dragoste trebuie să existe un sentiment de dăruire, o dorinţă de a proteja, un îmbold de a face bine şi de a procura plăcere şi fericire - o lipsă deplină de egoism." W. S. MAUGHAM

"Când iubeşti intens şi transfigurezi fiinţa iubită, nu există nimic mai frumos decât să dai, să dai mereu, tot, tot, viaţa, gândurile, trupul, tot ce ai, să simţi că mereu dai şi să fii gata să rişti totul pentru a da şi mai mult." G. de MAUPASSANT

"Iubirea... o pasiune, o flacără divină, purtând în ea, indiferent de este durabilă sau nu, ca şi propria noastră condiţie umană, şi fericire, şi viaţă." G. MEREDITH

"Îndrăgostitul, când dragostea-l copleşeşte/ iubeşte şi transfigurează cusurul fiinţei ce-o iubeşte." MOLIERE

"Cât de sărac şi nefericit este acela care nu poate să spună:"Sunt beat mai mereu de vinul cel tare al iubirii"./ Cum poate el să simtă în zori uimirea firii / şi noaptea vraja sfântă a clarului de lună?" OMAR KHAYYAM

AFORISME DESPRE IUBIRE
ALE PROFESORULUI YOGA GREGORIAN BIVOLARU

*** Cu fiecare iubire nouă ne împărtăşim, plini de fericire, o nouă părticică de univers.

*** Iubirea este cea mai mare dintre fericirile umane, deoarece este efortul suprem pe care omul îl încearcă pentru a ieşi din singurătatea fiinţei sale lăuntrice.

*** Iubirea este infinit încântătoare şi profund educatoare; ea dă sensul existenţei în varietatea şi valoarea ei reală... în iubire totul se schimbă, toate devin însemnate: dintr-un nimic se naşte prin transfigurare un divin paradis misterios.

*** A iubi cu adevărat înseamnă a înceta să trăieşti doar pentru tine şi implică a face ca toate sentimentele omeneşti, ASPIRAŢIA, speranţa, încântarea, fericirea, afecţiunea, bucuria, plăcerea să depindă de fiinţa iubită; înseamnă a te cufunda îmbătat de fericire în infinit, a nu găsi nici o limită simţirii, a-ţi închina viaţa unei fiinţe în aşa fel încât să nu trăieşti şi să nu gândeşti decât pentru a o face fericită; a turna măreţie în banalitate, a găsi alinare în lacrimi de dor, plăcere în suferinţa despărţirilor şi suferinţa de a nu oferi totul în plăcere; cu alte cuvinte, aceasta presupune a întruni în tine toate contradicţiile generatoare de extaz datorită iubirii.

*** Iubirile mânjite de egoism nu trezesc multă simpatie. Inima nu poate suferi calculele şi profitările, de orice fel ar fi ele.

*** Toate sentimentele calde şi dătătoare de fericire se întemeiază pe reale afinităţi lăuntrice şi pe egalitatea sufletelor.

*** Încrederea şi transfigurarea sunt virtuţile iubirii.

*** Caracterul iubirii adevărate are multe asemănări cu candoarea copilăriei: necugetarea, imprudenţa, risipa, râsul şi puterea de transfigurare care ne face să trăim alevea un basm mirific sunt aidoma.

*** Iubirea adevărată nu ne scade, ci ne sporeşte şi ne justifică.

*** Dintre toate păcatele omeneşti, cel mai detestabil rămâne, fără putinţă de tăgadă, **nepăsarea**, penibila indiferenţă a omului faţă de suferinţele, iubirea şi durerile omului de lângă el.

*** Nu încape amor propriu faţă de acei pe care cu adevărat îi iubim şi care ne iubesc.

*** Ce este oare dragostea dacă nu ne dăm seama că ea este nevoia irezistibilă de a ieşi din tine însuţi?

*** Iubirea este, chiar şi când nu bănuim, suprema lege a universului: o lege misterioasă care guvernează şi orânduieşte totul, de la atomul neînsufleţit până la unirea în cuplu a fiinţelor raţionale: de la ea pleacă şi spre ea converg, adeseori ca spre un centru divin de irezistibilă atracţie, toate gândurile şi acţiunile noastre...

*** Dragostea adevărată pretinde o generoasă şi euforică dăruire.

*** Mijlocul de a-ţi face viaţa plăcută şi fericită este să faci plăcută şi fericită viaţa altora; mijlocul de a le-o face plăcută şi fericită este să-i faci să simtă că îi iubeşti:

mijlocul de a-i face să simtă că-i iubești este să-i iubești, plin de transfigurare, profund și adevărat.
*** Oarbă la greșeli este mereu iubirea, datorită transfigurării; către veselie și fericire ea este veșnic înclinată. Mereu neînfrântă și inaripată, grație entuziasmului, ea rupe orice lanțuri și prejudecăți.
*** Iubirea este o divină flacără pe care chiar zeii o admiră la muritori.
*** Iubirea intensă cheamă, mai devreme sau mai târziu, iubire. Nu este atât de important să fii iubit, cât să iubești cât mai mult tu - cu toată puterea și cu toată ființa.
*** Pe foarte mulți i-a făcut dragostea eroi, inițiați, genii și poeți.
*** Prin iubire intensă și profund transfiguratoare, noi descoperim tot ce e sublim, adânc și tainic în fire.
*** Dacă iubirea nu manifestă și o scânteie de nebunie jucăușă care ne face să evadăm din banal, nu-i o iubire foarte mare.
*** Să dărui plin de transfigurare totul, să sacrifici totul fără meschină speranță de răsplată, asta înseamnă adevărata iubire.
*** Este o mare fericire să iubești cu adevărat și o mare nenorocire să pierzi această fericire.
*** Dragostea profund transfiguratoare îi arată omului cum ar trebui să fie și cum va ajunge în curând să se simtă el.
*** Când iubești cu adevărat, descoperi în tine o nebănuită bogăție de tandrețe și duioșie și, copleșit de fericire, ajungi astfel să crezi că ești în stare de o astfel de dragoste.
*** Dragostea intensă este ca și alcoolul: cu cât ești mai euforic și mai beat, cu atât te simți și te crezi mai puternic și mai capabil, devenind totodată din ce în ce mai sigur de drepturile tale.
*** În orice iubire egoistă există un sâmbure de ură inconștientă care nu iartă individualității noastre aservirea ei, generatoare de fericire, unei individualități străine.
*** În orice iubire ne iubim pe noi transfigurându-l pe celălalt exact așa cum aspirăm să devenim.
*** S-a spus că iubirea cea din urmă ne pare totdeauna iubirea cea dintâi; asta din pricină că iubirea cea dintâi ne pare totdeauna ultima.
*** A iubi înseamnă a fi fericit dar, totodată, înseamnă și a trăi plenar.
*** Adevărata iubire implică, pe lângă transfigurare, o dăruire și o sinceritate totală; din clipa în care există o taină între două suflete care se iubesc, din clipa în care unul dintre ele s-a putut hotărî să ascundă celuilalt un singur gând, vraja s-a rupt și fericirea s-a năruit. Izbucnirile de mânie, nedreptatea, nepăsarea chiar se pot îndrepta; dar tăinuirea conștientă a adevărului aruncă în iubire un element străin care o denaturează și o vestejește față de ea însăși.
*** Iubește puțin și se amăgește cel ce poate să spună doar prin cuvinte cât și cum iubește.
*** Dragostea copleșitoare și reciproc transfiguratoare îi face pe oameni să se simtă divini și egali.
*** Principalul bun divin al vieții împlinite este dragostea uriașă și profund transfiguratoare de oameni.
*** Simțim imperios nevoia de a iubi, de a idealiza și de a transfigura înainte de a iubi pe cineva anume.
*** Dragostea și fericirea plenară sunt două elemente importante prin care omul atinge infinitul.
*** S-a constatat adesea că oameni care nu se pricep aproape deloc să scrie, în nici o împrejurare, compun totuși versuri bune sub inspirația dragostei. O putere asemănătoare are dragostea asupra întregii noastre naturi. Ea pune în mod minunat stăpânire asupra tuturor sentimentelor; îl face pe bădăran politicos și-i dă cutezanță celui temător. Până și în cei mai abjecți și mai vrednici de milă se trezește, grație dragostei, curajul de a înfrunta lumea. Încredințându-l pe îndrăgostit unei alte ființe, dragostea îl încredințează și mai mult sieși. El devine un om nou, minunat, cu percepții noi, cu idealuri noi, mai frumoase și atinge ca prin miracol o solemnitate religioasă a caracterului și a țelurilor, datorită transfigurării prin iubire.
*** Să nu se creadă iubit nimeni dintre cei care niciodată n-au iubit pe nimeni.
*** Dragostea adevărată și transfiguratoare îl face pe om un veșnic poet extaziat.
*** Cel mai trist în dragoste este nu numai că, pentru unii, dragostea nu durează pentru totdeauna ci că și fericirea pe care o cauzează este ușor dată uitării.
*** Unde nu există o mare dragoste profund transfiguratoare, nu există nici o

posibilitate de a ajunge la adevăr.
*** Mulți oameni nu pot să vrea decât ceea ce iubesc. Iubirea este la ei un îndemn pentru voință și pentru orice stimulent și mobil în viață.
*** Când spunem iubire adevărată, trebuie să înțelegem aspirație transfiguratoare către fericire și frumusețe. Aceasta este definiția iubirii la unii înțelepți ai Orientului.
*** Dintre toate ființele acestei planete, doar omului îi este propriu să iubească și să stimeze chiar și ființele care îl ofensează, care-i arată dușmănie. Aceasta, cu gândul plin de compasiune, că poate au făcut-o din ignoranță.
*** Iubindu-le, plini de transfigurare, conferim ființelor umane și chiar lucrurilor frumusețe. Iubirea cuprinde întregul mister al idealului... A iubi înseamnă a transfigura și a înfrumuseța; a transfigura și a înfrumuseța înseamnă a iubi DIVIN.
*** Se pare că natura n-are alt scop decât de a arunca pe toate ființele unele în brațele altora și de a le face să guste, grație transfigurării prin iubire, între două neanturi infinite, beția euforică a îmbrățișării divine.
*** În fiecare om există o infinită nevoie de a iubi, care-l divinizează atunci când este plenar și sublim manifestată.
*** Nimic nu este mai presus decât să trăiești intens pentru o mare și sublimă iubire... Marile pasiuni profund transfiguratoare și înălțătoare nu sunt niciodată sterile.
*** Iubirea copleșitoare care transfigurează ființa celui său își găsește în ea însăși tot scopul și toată mulțumirea.
*** Prietenia este cel mai adesea rodul timpului: îi trebuie ani ca să se coacă; în timp ce dragostea intensă este ca fulgerul, uneori născută din furtuna unei profunde transfigurări.
*** Dragostea adevărată și profund transfiguratoare nu poate oferi altceva decât pe ea însăși și cine vrea altceva nu-i demn de a fi iubit.
*** La ce bun să-i dai poetului o liră minunată fără strune și omului o viață fără dragoste.
*** Cea mai mare fericire, după aceea de a iubi plin de transfigurare, este să-ți mărturisești iubirea pe care deja simți că poți să o manifești.
*** Dacă cu adevărat iubim, dragostea va chema într-ajutor pe vreunul dintre semenii ei: generozitatea, transfigurarea, bunătatea, inteligența... Nimeni, nici însuși destinul, nu atacă cu inima ușoară o pasiune înălțătoare.
*** Acela care, grație transfigurării profunde, nu consideră cusururile minore ale ființei iubite drept virtuți înseamnă că nu iubește cu adevărat.
*** În fața marilor calități divine ale altcuiva, nu există altă salvare decât dragostea profund transfiguratoare, intensă și constantă.
*** Iubiți-vă plini de dăruire și transfigurare; iar dacă nu vă puteți iubi, atunci măcar tolerați-vă cu olimpiană detașare, unii pe alții.
*** Nimic nu ne face mai necesari și mai fericiți pe toți, în lume, ca iubirea intensă și profund transfiguratoare pe care o trăim pentru semenii noștri.
*** Întotdeauna plac imens în dragoste nesăturații - ei sunt niște fericiți care trezesc o vie admirație. Au ceva din eroismul sublim al îndrăzneților care vor să treacă oceanul înot.
*** Numai sufletele egoiste și vulgare își batjocoresc dragostele de odinioară. Oamenii de bun simț păstrează cu sfințenie amintirea acelor clipe paradisiace.
*** Iubind un om intens și transfigurându-l, nu-l vedem oare mai bine și mai corect decât neiubindu-l?
*** Trebuie întotdeauna să-ți dăruiești cu anticipație și plin de abnegație inima pentru a o câștiga pe a altuia în dragoste.
*** Numai dragostea copleșitoare și profund transfiguratoare iartă greșelile din dragoste.
*** Tot ce adeseori este mai bun în noi, este iubirea profund transfiguratoare, sublimă și intensă. Numai iubirea copleșitoare și plină de dăruire, în înțelesul cel mai larg, are cu adevărat importanță.
*** Adevărata iubire profund transfiguratoare, intensă și durabilă sălășluiește numai în inimile mari.
*** Iubirea profundă și transfiguratoare este, pentru cel care o descoperă, una dintre nevoile fundamentale ale ființei noastre.
*** Nicicând nu va muri nefericit cel ce din dragoste se inspiră și trăiește... În cărțile înțeleptilor scrie că-n iubirea adevărată este DUMNEZEU și trăinicia.
*** Oamenii sunt datori să lupte cu perseverență pentru ceea ce cu adevărat simt că iubesc.

*** Dacă cu adevărat vrei să fii iubit, atunci iubește plin de transfigurare și intens.
*** Iubirea sau antipatia noastră fulgerătoare este efectul binelui sau răului pe care intuim că ni-l fac sau că ni l-ar putea face oamenii cu care venim în contact.
*** Omul care vrea să fie împlinit și armonios are permanent nevoie de o intensă dragoste... Viața fără fericire, fără duioșie, fără transfigurare și fără iubire nu este decât un mecanism uscat,scârțâitor și sfâșietor.
*** Există unii oameni stranii și dezechilibrați care nu pot iubi pe unii fără să înceapă să urască pe alții.
*** A iubi intens și înălțător înseamnă a nu cunoaște aproape deloc orgoliul și ura. A iubi înnobilat de transfigurare înseamnă a avea lumină în ochi, a fi plin de fericire și a auzi o muzică divină.
*** Dacă mai mereu am da dovadă de suficient de multă bunătate și dragoste de oameni, am putea fi siguri că vom reuși să facem să mijească într-o oarecare măsură sentimente de dragoste și bunăvoință în sufletele majorității oamenilor cu care venim în contact, oricine ar fi ei.
*** Există oameni închistați și suspicioși care nu pot nici iubi, nici urî. Dar, văzându-i, nu poți să nu te miri cum pot trăi în singurătatea și egoismul lor.
*** Iubirea pe care cineva egoist remarcă cum este oferită în mod spontan cuiva, mai ales o anume iubire sublimă, deosebit de curată, nu se poate pretinde sau cere; într-un asemenea caz, egoistul nedemn de o asemenea dragoste va fi respins cu revolta firească a aceluia care se apără de un atentat la pudoare.
*** Există oameni care iubesc doar pe aceia care la rândul lor îi iubesc și alții care îi iubesc pe ceilalți oameni, datorită preaplinului lor de dragoste pe care simt permanent nevoia să-l reverse fără a cere nimic în schimb.

IPOHONDRIE = Starea psiho-mentală morbidă care declanșează în microcosmosul ființei noastre procese de rezonanță cu energii subtile malefice, perturbatoare, chinuitoare, bolnăvicioase, care sunt preluate din focarele energetice (sferele) corespondente din MACROCOSMOS și care este caracterizată prin neliniștea aproape continuă, teamă și preocupare obsesivă de starea sănătății proprii, care mai mereu îl face să gândească la felurite boli sau simptome pe care imaginația sa dezlănțuită le descoperă făcându-l să se considere "bolnav" cu cea mai mare ușurință. Din această stare apar anumite idei fixe, bolnăvicioase, ale cuiva care crede cu tărie că suferă de o anumită boală pe care însă în realitate nu o are.

Ipohondria apare mai ales la ființele umane care au un mental slab și la care predomnă centrul subtil de forță SWADHISTHANA CHAKRA.

ÎNCREDEREA ÎN SINE = este un sentiment binefăcător de siguranță, determinat de cunoașterea posibilităților și valorii propriei persoane sau ale altora care, datorită proceselor de REZONANȚĂ pe care le determină (în microcosmosul ființei umane) cu energii subtile, binefăcătoare din MACROCOSMOS poate genera îndrăzneală, forță, inspirație, decizie și reușită în acțiune. Încrederea DEPLINĂ în sine este rezultatul interiorizării unei suite de relații, modele, experiențe (reușite sau evocate ferm, cu putere), în primul rând, a relației cu autoritatea unui model a cărui valoare este unanim recunoscută. Ea implică, de asemenea, condiții de valorizare specifică și de exercitare a aptitudinilor personale.

Încrederea FANTASMAGORICĂ în sine excesivă sau nejustificată este fondată pe supraaprecierea propriei persoane (deseori compensatorie, generată de sentimente de inferioritate, având caracter inconștient), putând determina un mod de comportare deseori neadecvat împrejurărilor. Încrederea în alții se bazează pe buna lor cunoaștere profundă, obiectivă și empatică, urmată de lipsa îndoielii asupra cinstei, bunei credințe și sincerității acestora, constituind una dintre premisele unei comunicări interumane calitativ superioare (în cadrul unui grup, între iubiți, între soți, în relația ghid spiritual - aspirant YOGA). Încrederea creatoare în ceilalți implică o relație interpersonală între cel care acordă și cel căruia i se acordă încrederea.

Acordarea încrederii depinde de factorii psiho-mentali cognitivi și afectivi (EMPATICI) care orientează alegerea, ca și de domeniul pentru care ea se manifestă. Ea vizează anumite caracteristici reale sau DOAR presupuse ale unei persoane (se poate avea încredere în discreția unei persoane, dar nu și în capacitatea ei de a rezolva o problemă practică, de exemplu).

Capacitatea de a acorda încredere poate suferi distorsiuni datorate ambilor factori - cognitiv și afectiv. Incapacitatea de a acorda încredere, suspiciunea generalizată față de oameni reflectă totdeauna crouPunor distorsiuni afective profunde.

Pentru ființa umană căreia i se acordă încredere, atitudinea de încredere

a unei persoane investite cu un anumit statut poate reprezenta:
-confirmarea valorii proprii deja cunoscute;
-aport narcisic necesar pentru dezvoltarea personală (utilizată în acest sens în pedagogie și în tehnicile de reeducare);
-recâștigarea încrederii în sine la persoane imature, labile, la care conștiința valorii personale este mai mereu direct dependentă de mediu.

Pierderea încrederii în oameni, caracteristică mizantropiei, reprezintă o reacție neadaptativă extremă, consecutivă unor succesive frustrări particulare.

Pierderea încrederii cuiva, a unei persoane semnificative pentru individ, poate genera stări anxios-depresive intense, punând sub semnul întrebării întreaga sa valoare personală (aceasta este valabil mai ales la personalitățile imature afectiv).

Credulitatea excesivă care pune în evidență NAIVITATEA și autohalucinarea reprezintă "o formă patologică" sau o variantă imatură a încrederii, care exprimă gradul de dependență față de anturaj, necesitatea de siguranță și afecțiune. Spre deosebire de oligofrenie, unde excesiva încredere în ceilalți este "constituțională", am putea spune, în sindromul demențial, ea poate fi deseori secundară deteriorării capacității de a discerne. În paranoia, excesul de încredere în propria persoană are la origine schimbarea raportului eului cu lumea, în sensul unei expansiuni delirante. Iau astfel naștere idei delirante de grandoare, erotomanice, metafizice, de invenție, de reformă etc. Lipsa de încredere în ceilalți, specifică paranoicului, se traduce în temele delirante de gelozie, de interpretare, de persecuție etc.

O formă particulară a credulității exagerate apare în delirul indus (folie à deux), în care încrederea față de o persoană apropiată (care domină afectiv și intelectual subiectul indus) se manifestă patologic, uneori în contrast cu lipsa de încredere față de ceilalți.

ÎNDRĂZNEALĂ = atitudine și conduită adecvată, mărturie a unei mari energii biologice, psihice, mentale și morale, care îngăduie unei persoane să înfrunte primejdia. Termenul definește mai ales o virtute care comportă un risc. Noțiunea de îndrăzneală, ca și cele apropiate: cutezanță, curaj, spirit întreprinzător, temeritate, vitejie, exprimă o atitudine mentală, traducînd o izbîndă a spiritului altruist, conducând uneori la depășire ori la jertfă, asupra instinctului de conservare.

ÎNȚELEPCIUNE (cf. lat. *intellectio* "sens real, semnificație") = stare supremă de echilibru interior (psihic, mental, spiritual) de seninătate beatifică și împăcare cu sine, de revelare a spiritului nemuritor (ATMAN), de concordanță deplină între gând și faptă, la care ajunge o ființă umană cu SAHASRARA perfect dinamizată. La starea supremă de înțelepciune divină se ajunge printr-o bogată experiență spirituală, adâncită prin reflexie și accelerată considerabil prin practica consecventă și corectă a treptelor superioare ale sistemului YOGA.

Înțelepciunea presupune, deopotrivă, o concepție generală, armonios integrată prin intuiție, asupra lumii, asupra omului, asupra poziției sale în univers și asupra realității existenței lui DUMNEZEU. Ea implică de asemenea o cunoaștere a valorilor morale de bine divin, adevăr ultim, frumusețe perfectă, puritate sufletească, dragoste, respect pentru sine și pentru oameni, iubirea necondiționată a lui DUMNEZEU, precum și o credință de nezdruncinat în acord cu aceste principii și valori. Înțelepciunea este o expresie a cunoașterii profunde și dominării depline de sine, a unei permanente călăuziri în viață după principiile divine, universal valabile ce nu contrazic bunul simț și inteligența creatoare. Înțelepciunea adevărată reflectă respectul deplin al legilor naturii așa cum acestea au fost create de înțelepciunea perfectă a lui DUMNEZEU.

"Omul înțelept - spune unul dintre profundele proverbe românești - face numai ceea ce se poate (respectă permanent legile divine) și nu orice din tot ceea ce el vrea". Înțeleptul se străduiește neobosit să-și apropie toate marile valori universal valabile, divine care au fost revelate de activitatea spirituală a întregii omeniri în decursul evoluției acesteia, timp de milenii. El înțelege, la unison cu voința divină, să aducă o contribuție efectivă, în măsura propriilor sale puteri, extraordinar de mari (atunci când a atins starea de înțelepciune) la propășirea spirituală și morală a omenirii prin acțiuni, opere sau învățături (ce manifestă și reflectă armonia, inteligența supremă DIVINĂ), împărtășite celorlalți oameni și, mai ales, prin educarea copiilor, în spiritul și respectul marilor valori DIVINE; înțeleptul este sever cu sine și îngăduitor ori plin de dragoste cu ceilalți atunci când aceștia merită; el își construiește viața treptat, punându-și mai mereu de acord experiența sa bogată de viață și rodul meditațiilor sale profunde cu învățăturile și revelațiile primite atât de la DUMNEZEU cât și de la ceilalți oameni de la care el învață direct

sau află prin operele acestora: înțeleptul consideră că ADEVĂRUL ULTIM ESTE TOTUL și de aceea nu se statornicește într-o formulă rigidă și definitivă de viață, el este ca un copil, în fiecare moment primitor de noi învățăminte de la toți și toate care îl înconjoară, fiind oricând gata să se corecteze pe sine în caz de greșeală, sub îndemn propriu sau străin; el unește statornicia deplină a unei poziții spirituale și morale, cu receptivitatea la noi valori autentice, divine; el își cunoaște plin de detașare adevărata poziție față de sine și față de ceilalți, ferindu-se totdeauna de orgoliu sau de o teatrală umilință.

Înțelepciunea, rod al unei cunoașteri superioare, ultime și generale asupra lumii, inspirate de DUMNEZEU, conduce totdeauna la acțiuni benefice, la conduită practică armonioasă, divin integrată și, în același timp, face cu putință explicația și întemeierea acestei conduite, după principiile DIVINE. Înțelepciunea exclude, în aceeași măsură, izolarea fără un rost TEMEINIC de oameni și sihăstria, situarea excentrică în afara vieții comunității, dar și sociabilitatea superficială, facilă. Înțelepciunea implică, prin urmare, raporturi sincere și corecte, de prietenie afectuoasă și dragoste detașată de interese și egoism față de oameni ce se modulează firesc după gradul de intimitate personală, excluzând, cu excepția situațiilor care o impun, vorbirea rece, tăioasă, dar și o familiaritate excesivă.

Înțeleasă ca o atitudine generală de dăruire față de viața superioară, față de divin, înțelepciunea este o stare profund integrată și transfiguratoare. Înțelepciunea, chiar dacă nu presupune un cod rigid de prescripții de conduită, impune totuși un întreg șir de comportări practice armonioase, divine, superioare, fiind dublată de acțiuni binefăcătoare concrete, care sunt, înainte de toate, destinate să păstreze echilibrul vital, sufletesc, mental și spiritual, permițându-ne să rămânem mai mereu într-o euforică seninătate și împăcare cu sine, ce atrage adeseori în mod spontan instalarea divinei fericiri nepieritoare (EXTAZ) (stare caracteristică în cazul atingerii înțelepciunii). Toate marile căi spirituale ale umanității, printre care un rol de cinste îl are YOGA, au conținut, au exprimat sau au condus, pe acei care au știut să le înțeleagă și înainte de toate să le aplice corect, practic, la înțelepciune.

Religiile, YOGA, principiile divine de morală practică, filosofiile autentice, marile creații nepieritoare, geniale, literare și artistice, concepțiile științifice, obiective, generale asupra lui DUMNEZEU, lumii, vieții și omului, au alcătuit îndemnuri directe sau indirecte la înțelepciune, uneori ele fiind mai mult sau mai puțin o formulare explicită a unei anumite înțelepciuni. Nu vom cita, aici, pentru a ilustra această noțiune sau pentru a o fundamenta teoretic nici un nume și nici un titlu de operă: orice indicație ar fi de altfel limitativă: ar trebui să ne referim, în această privință, la spiritualitatea umană, înțeleasă în întregul ei, rod al activității spirituale și divine a tuturor popoarelor și a tuturor epocilor.

Înțelepciunea, atunci când este o calitate înnăscută, fiind deja dobândită prin eforturile perseverente realizate de spiritul ce s-a încarnat, în alte existențe (exemplu) practica YOGA încununată de succes (atingerea celor mai înalte trepte spirituale în altă viață) este un dat cu care unele ființe umane se nasc; în alte cazuri, înțelepciunea este rezultatul unei experiențe personale și spirituale atinse prin practica perseverentă YOGA, în continuă desfășurare și împlinire. Înțelepciunea este capacitatea net superioară de înțelegere și judecare a lucrurilor și aspectelor existente, implicând o cunoaștere esențială adâncă a realității, experiență spirituală bogată, măsură, echilibru deplin între dorință și posibilitate, cunoașterea lui DUMNEZEU din care izvorăște seninătatea sufletească euforică și împăcarea cu sine și cu lumea, inteligență urmată de bun simț în conduită și în aprecierea justă, obiectivă a evenimentelor și a realității.

Înțelepciunea se dobândește în urma unor bogate experiențe spirituale (accesibile cu ușurință prin realizarea diferitelor tehnici YOGA) și se opune excesele de orice fel. Înțelepciunea presupune cunoașterea profundă de sine și cunoașterea lui DUMNEZEU și a lumii, o filosofie autentică practic-acțională, dar și dominarea însoțită de transformarea de sine, ca mijloc de dominare și transformare creatoare a lumii înconjurătoare, de impulsionare creatoare a celor cu care înțeleptul vine în contact.

Prin practica YOGA corect și perseverent realizată, înțelepciunea nu mai este apanajul doar al persoanelor de vârste mai avansate care cunosc cu anticipație consecințele diverselor acte și posedă un simț extraordinar al relativității. Unii spun:"Viața te înțelepțește", dar cu toate acestea și la tinerii yoghini este posibilă dezvoltarea înțelepciunii după felul cum știu să învețe foarte mult atât din experiența lor spirituală cât și din aceea a altora, după modul în care ei ajung să aprecieze

faptele într-o perspectivă armonios divină, complex-superioară, corelată și intuitiv-rațională.

Înțelepciunea este o virtute esențială în același timp gnoseologică și morală, implicată în finalitatea însăși a sistemului YOGA, care reunește revelarea lăuntrică a existenței lui DUMNEZEU, cunoașterea teoretică a legilor fundamentale ale MACROCOSMOSULUI (care exprimă inteligența perfectă, reflectată în mod armonios de DUMNEZEU în manifestare) și înfăptuirea oricărei acțiuni, corespunzător cu această treaptă superioară atinsă. În antichitate, conceptul de înțelepciune desemna "echilibrul" deplin al personalității, cumpătarea în toate, stăpânirea perfectă și sublimarea pasiunilor în avantajul cunoașterii superioare, raționale, împăcarea omului cu lumea, seninătatea euforică spirituală, trăirea deplină, la unison cu voința lui DUMNEZEU în manifestare. Stoicii și epicureicii o defineau ca absență a suferinței, a pasiunii josnice ("aponia", "apathia") sau ca absență a neliniștii, a emoției negative ("ataraxia", "adiforia") etc.

Înțelepciunea a fost idealul suprem nu numai al sistemului YOGA, dar și al oricărei filosofii prin excelență superioară și contemplativă, întemeiate pe ideea antinomiei critice spirit, suflet-corp și pe principiul autoperfecționării depline, grație revelațiilor divine, a ființei umane, ca unică modalitate a acesteia de a se depăși pe sine. Idealul înțelepciunii a avut o vădită încărcătură laică întrucât preconiza realizarea fericirii și nemuririi spirituale a omului <u>aici</u> și <u>acum</u> și nu în spiritul transcendentalismului religios.

Sensul originar al conceptului s-a perimat cu excepția sistemului YOGA și înțelepciunea are astăzi tot atâtea ipostaze câte filosofii există. Idealul înțelepciunii în accepțiunea YOGHINĂ a termenului este: îmbinarea continuă, vie și creatoare a teoriei superioare, divine cu practica; înțelegerea necesității concret supreme și, pe această bază, realizarea creației ideale conștiente: participarea la înfăptuirea idealului eliberării spirituale a fiecărei ființe umane prin eliberarea tuturor și al eliberării spirituale a tuturor prin eliberarea spirituală a fiecăruia; depășirea limitelor de tot felul și a condiționărilor obiective și subiective frenatoare ale progresului prin efortul unit al înțelepților și prin efortul individual de autoperfecționare și desăvârșire, pentru asigurarea saltului de la omul egoist, meschin și mărginit la omul pe deplin integrat în DIVIN și desăvârșit.

În concluzie, putem spune că înțelepciunea este o calitate și în același timp o capacitate esențială a ființei umane, rezultată din integrarea armonioasă a unor experiențe spirituale bogate a unei reflectări clare, profunde și superioare a lumii, a lui DUMNEZEU, sub majoritatea aspectelor sale materiale și spirituale. Înțelepciunea presupune o echilibrare deplină a dorințelor cu posibilitățile proprii. Ea se dezvoltă în urma unui proces profund de autocunoaștere, determinând aprecierea obiectivă a lumii nu doar prin judecăți de valoare afirmative sau negative, ci și prin judecăți ipotetice. În cazul celui înțelept nu este niciodată vorba de o resemnare sau de o complacere în inerție a individului, ci de un mod net superior, dobândit de cunoaștere și transformare a realității ca atare, ce se bazează în special pe cunoașterea cauzelor care provoacă un eveniment, o situație sau pe intuirea obiectivă a motivelor care determină o anumită conduită sau alegere.

Înțelepciunea presupune un stil existențial armonios și integrat care nu se raportează la exigențele imediate și nu valorifică, în primul rând, aceste exigențe; presupune, de asemenea, umor, detașare, simțul relativității evenimentelor trăite (Jung, de exemplu, vorbește despre arhetipul Marelui Înțelept). Marii înțelepți sunt în general înzestrați cu certe însușiri extraordinare și transumane. Înțelepciunea, ca atribut al desăvârșirii spirituale a ființei umane poate fi atinsă prin practica perseverentă YOGA. Opusul stării de înțelepciune este starea de PROSTIE sau IGNORANȚĂ. În timp ce starea de înțelepciune generează fericire și armonie, prostia dă naștere suferinței și dezechilibrului. Marele înțelept BUDDHA spunea, într-o comparație foarte sugestivă, că așa cum la un car cu patru roți primele două roți din față pot fi considerate, analogic vorbind, ca fiind <u>ignoranța</u>, celelalte două roți care vin imediat după aceea în spate reprezintă <u>suferința</u> care urmează după aceea. Prin urmare, starea de ignoranță (prostie) este întotdeauna, mai devreme sau mai târziu, urmată de stări de suferință sau durere proporționale.

KARMA = 1) o acțiune fizică, psihică sau mentală oarecare împreună cu consecințele sale; 2) consecința unei acțiuni de natură fizică sau subtilă (psihică, mentală); 3) suma tuturor consecințelor acțiunilor realizate în această viață sau într-o existență anterioară de o anumită persoană; 4) înlănțuirea cauzală (cauză-efect) a manifestării. KARMA unui om este forța activă sau potențială care îi orientează

comportamentul, acțiunile și gândurile sale prezente și viitoare. Orice KARMA este sămânța (germenele) unei alte KARMA, iar fructele (rezultatele) acestora vor fi resimțite sub formă de succes, bucurie, ghinion sau suferință, în conformitate cu natura acelor acțiuni, intenții sau gânduri. Cu toată această condiționare KARMA-ică, omul are totuși libertatea să aleagă între tendințele naturii sale umane. Prin înlăturarea ignoranței și dăruirea totală a fructelor sau roadelor acțiunilor sale către Supremul Absolut (Dumnezeu), ființa umană se poate elibera fulgerător de legăturile KARMA-ei, atingând astfel Eliberarea spirituală și înțelepciunea.

LIBERTATE (cf. lat. *libertas*) = determinare fundamentală, definitorie pentru existența umană, atribut al comportamentului conștient, motivat subiectiv de scopuri și aspirații, având drept corelate esențiale necesitatea și legitățile obiective din natură și din MACROCOSMOS. Multă vreme, gândirea filosofică a interpretat abstract-metafizic relația dintre libertate și necesitate, ca opoziție absolută între un atribut al Eului și mecanismul aparent orb, implacabil, al Naturii. Opunerea a două entități hipostaziate - Eul liber și Natura guvernată de necesitate - determină o dispută principial insolubilă discursiv, în care se înfruntă: pe de o parte, conceperea voluntaristă a libertății, ca sfidare și anihilare ontologică a necesității, prin spontaneitatea negguvernată de legi "mecanice" a liberului arbitru, Sinele SUPREM (ATMAN) fiind suveran într-un domeniu distinct al ființei ("mai înalt" sau "mai adânc" decât aparenta platitudine a cosmosului natural); pe de altă parte, înțelegerea limitat-fatalistă a libertății, ca renunțare contemplativă la lupta inegală cu destinul (KARMA) implacabil, pe care Eul - recunoscându-se învins în planul cauzalității - îl depășește prin demnitatea spirituală a reflexivității împăcate cu sine.

Ieșirea din această dilemă începe a se întrezări odată cu primele încercări de înțelegere profundă a raportului dintre libertate și necesitate: SPINOZA, LEIBNIZ, KANT dezvoltă ideea că libertatea nu poate ființa ca absență totală a necesității, fără de care cosmosul redevine haos, în care totul se supune hazardului imprevizibil și irațional. Libertatea este deci concepută ca necesitate imanentă, ca autodeterminare a omului prin intermediul voinței călăuzite de Sinele SUPREM (ATMAN) ce se manifestă prin rațiune. Perspectiva raportării metafizice a Eului față de Natură este integrată, iar Natura este concepută ca un univers guvernat de o necesitate riguroasă și atotcuprinzătoare. În această viziune, locul și rolul ontologic al libertății nu poate fi decât slab - o formă aparte de necesitate, dar nu "oarbă", ci conștientă. "Oarbă e pentru cel prost necesitatea - spunea HEGEL - întrucât nu este înțeleasă". Punct culminant al filosofiei moderne, concepția hegeliană este exprimată în celebra teză a "Logicii": "Acest adevăr al necesității este deci libertatea". Iată principalele caracteristici ale acestei interpretări: în primul rând, libertatea admisă ca atribut al ființei în genere, premisele ei fiind căutate în natură. Proiectat pe fundal cosmic, Eul apare mărunt și neînsemnat în sine, dobândind o divină demnitate ontologică aparte, întrucât este actorul scenei finale a devenirii cosmice, chemat să desăvârșească planul ascuns al lui DUMNEZEU ce guvernează întreaga ființă.

În al doilea rând, dat fiind că singularitatea existențială a omului se arată a fi spiritul, atributul libertății se exprimă prin putința de înțelegere prin concept a necesității în acțiune, Eul rămâne dominat de o legitate implacabilă, dar este pe deplin liber, întrucât își face, prin gândire, din această legitate o normă interioară. În acest fel, adâncirea libertății devine exclusiv o chestiune de aprofundare a cunoașterii obiective.

Filosofia YOGA aduce unele clarificări esențiale statutului ontologic al libertății:

-aceasta este privită ca atribut definitoriu pentru condiția divină a ființei umane, ca emergență a unei stări superioare existențiale, odată cu detașarea omului de natură, prin practica YOGA care accelerează evoluția spirituală;

-libertatea este înțeleasă ca determinare a existenței integrată în armonia legilor divine ce există în MACROCOSMOS, constituite de înțelepciunea lui DUMNEZEU și reflectate în dimensiunea atemporală a "esenței umane" (ATMAN), întrupate în Eul individual;

-filosofia YOGA depășește limitele tratării contemplativiste, a esenței libertății, demonstrând că realitatea ei se afirmă în acțiunea efectivă a omului prin care acesta DACĂ VREA modifică, în mod conștient, premeditat, realitatea obiectivă fără a încălca totuși LEGILE LUI DUMNEZEU.

În perspectiva filosofiei YOGHINE, libertatea se manifestă ca declanșare voită (ce se află permanent la unison cu LEGILE divine ale firii) a unor serii cauzale

în desfășurarea evenimentelor reale, astfel încât rezultatul acestora - anticipat mental de către subiect - să coincidă cu un anumit scop benefic, armonios, satisfăcând o nevoie sau realizând astfel o intenție a agentului. Libertatea presupune așadar, o serie de condiții ontologice:
-Acțiunea poate fi liberă și integrată în DIVINA armonie numai în măsura în care este săvârșită pe baza cunoașterii adecvate a legităților obiective din natură și din MACROCOSMOS, ceea ce face posibilă o anticipare corectă a efectului benefic declanșat din inițiativa subiectului de a pune în acțiune prin REZONANȚĂ anumite energii subtile din MACROCOSMOS.
-Subiectul este pe deplin liber întrucât are posibilitatea efectivă de a opta în fața unor alternative practice, alegerea unei strategii actionale, fiind ghidată de anumite criterii valorice asumate de către ființa umană în calitatea sa de agent și în virtutea propriului său discernământ axiologic. Aceasta presupune responsabilitatea subiectului (prin KARMA ulterioară ce va apare mai devreme sau mai târziu) ca un alt corelat necesar al libertății.

Conceptul de libertate constituie fundamentul categorial al delimitării, în diferite perspective teoretice, a semnificațiilor particulare atribuite libertății morale, spirituale etc. Înțelegerea libertății prin prisma relațiilor sale cu necesitatea obiectivă, cunoașterea și acțiunea, cu normativitatea întemeiată valoric și cu responsabilitatea, fundamentează ideea metafizică a libertății absolute, ca totală absență a oricărei determinări la nivelul SINELUI SUPREM (ATMAN), demonstrând totodată că în existența umană concretă, determinată de KARMA, nu este posibilă decât o libertate relativă, ale cărei limite se lărgesc continuu, odată cu progresul spiritual, pe măsură ce forțele divine ascensionale ale ființei cuceresc un spațiu de manifestare din ce în ce mai cuprinzător și divers, atât în controlul eficient al naturii, cât și în integrarea conștientă și continuă a energiilor divine din MACROCOSMOS.

MACROCOSMOS/MICROCOSMOS = Textul fundamental al ocultismului: "TABLA DE SMARALD" a lui HERMES TRISMEGISTOS care exprimă în mod sintetic analogia și corespondența între Macrocosmos și microcosmos, constituie textul-cheie al științei spirituale.

"TABLA DE SMARALD" rezumă totodată în câteva aforisme extrem de concise esența filosofiei și cunoașterii secrete alchimice. Autorul ei, un mare înțelept și inițiat care a precedat dinastiile faraonilor egipteni din antichitate și care, mai apoi, a fost considerat de către populația Egiptului ca fiind o încarnare divină pe pământ, este cunoscut sub numele de HERMES TRISMEGISTOS, care a fost și este venerat în egală măsură mai ales în calitatea sa de inițiator al științei secrete a alchimiei.

Conform legendei, acest faimos text a fost găsit de către soldații lui Alexandru cel Mare, atunci când aceștia au pătruns în marea piramidă a lui Kheops, plasată în complexul arhitectural de la Gizeh, lângă Cairo. Se spune că HERMES TRISMEGISTOS a gravat el însuși aforismele sale tainice pe o tăbliță din smarald, utilizând pentru aceasta doar un vârf ascuțit al unui diamant. De aici provine numele de "TABLA DE SMARALD" care a fost dată acestui text CRIPTIC. Microcosmosul reprezintă omul cu toate vehiculele sale invizibile; Macrocosmosul reprezintă universul fizic împreună cu toate planurile sale invizibile. Această definiție a hermetismului se regăsește sub o altă formă și în știință: fizica de ultimă oră face destul de clar distincție între Macrocosmos și microcosmos; dar aici Macrocosmosul devine lumea omului iar microcosmosul este lumea intra-atomică. De altfel, în ciuda acestei diferențe, fizica, aidoma ezoterismului, are drept principiu fundamental unitatea obiectului său.

Orice demers omenesc la naștere dintr-o separare a umanului de lume - la început trebuie să existe un obiect, tot așa cum trebuie să existe și un subiect - , dar mai apoi demersul se elaborează printr-o depășire a acestei separări: subiectul sfârșește prin a cunoaște obiectul. Pentru a exista o lucrare sau experiență reală, este importantă obținerea unei relații potrivite între subiect și obiect. Evident, relația științifică nu este totuna cu relația hermetică. Termenii microcosmos și Macrocosmos nu acoperă, în cele două sisteme, aceleași realități. Știința încearcă să stabilească pretutindeni raporturi de cauzalitate, ocultismul și YOGA - stabilește adeseori analogii.

Atât pentru hermetism cât și pentru sistemul YOGA, analogia reprezintă relația privilegiată cu universul (MACROCOSMOSUL). Acest aspect este menționat într-unul dintre textele hermetice fundamentale care este "Tabla de smarald",

atribuită legendarului HERMES TRISMEGISTOS. Iată în continuare, prezentarea traducerii integrale în limba română a conținutului gravat al TABLEI DE SMARALD, după o traducere care aparține faimosului alchimist și inițiat FULCANELLI: "Este perfect adevărat și dincolo de orice îndoială, sigur și cât se poate de REAL că tot ceea ce se află jos este (în mod ANALOGIC ARANJAT) precum tot ceea ce se află sus; și este important să se știe că tot ceea ce se află sus este (în mod ANALOGIC ARANJAT) precum tot ceea ce se află jos; prin această dispunere unitară sunt înfăptuite TOATE miracolele Unicului (Dumnezeu) și astfel apar și subzistă toate lucrurile, forțele tainice și ființele care există. Și, întocmai precum toate lucrurile, forțele și ființele sunt (există) și provin din 'TOTUL - Unul, prin medierea Unicului DUMNEZEU, tot astfel toate lucrurile, forțele și ființele sunt, la rândul lor, născute din Ființa acestui Unic (DUMNEZEU) care este singura REALITATE ETERNĂ și INFINITĂ, printr-un anumit fel (gen) de aranjare și adaptare.

Soarele (+) (SURYA SVARA - notația noastră) este tatăl, iar Luna (-) (CHANDRA SVARA - notația noastră) este mama. Vântul (VAYU TATTVA - notația noastră) l-a plasat (purtat) în pântecele său. Pământul (PRITHIVI TATTVA - notația noastră) reprezintă hrana sa și, în același timp, este receptaculul (vasul) său. Tatăl totului și al tuturor (AKASHA TATTVA - notația noastră), THELEMA întregii noastre lumi pământești și a infinitului Macrocosmos ce se află chiar aici (THELEMA = expresie care desemnează un loc privilegiat unde pot fi savurate din plin și pe îndelete toate bucuriile cele mai rafinate. Expresia provine de la cuvântul MĂNĂSTIREA THELEMA, care era Comunitatea perfecților epicurieni, imaginată de Rabelais în "GARGANTUA"). Forța sau puterea sa tainică nesfârșită rămâne întreagă și este aproape nealterată atunci când ea este convertită în pământ (PRITHIVI TATTVA - notația noastră). Transmutând cu multă grijă (atenți) și sublimând armonios tu vei separa pământul (PRITHIVI TATTVA) de foc (TEJAS TATTVA), ceea ce este subtil de ceea ce este grosier și totdeauna vei acționa în mod gradat, cu blândețe și cu o mare măiestrie.

El (SVARA) urcă de la pământ (PRITHIVI TATTVA) și coboară din cer (AKASHA TATTVA) și, prin intermediul lui (SVARA) se primește forța tainică atât a lucrurilor și aspectelor superioare, cât și a celor inferioare. Vei dobândi cu siguranță astfel, prin intermediul acestui mijloc (TRANSMUTAREA INTEGRALĂ și SUBLIMAREA PERFECT ARMONIOASĂ, BENEFICĂ A CELOR 5 TATTVA-e) și cu ajutorul acestei Cunoașteri tainice, gloria întregii lumi și atunci orice ignoranță te va părăsi. Aceasta este forța ultimă (SVARA) care va fi mereu triumfătoare asupra oricărei alte forțe, căci totdeauna ea (SVARA) domină și îmbrățișează toate lucrurile, forțele și ființele grosiere și subtile și neîncetat pătrunde tot ceea ce este solid și grosier. În acest mod a fost și este clipă de clipă creată lumea. De la aceasta (SVARA) pornesc și devin posibile minunate adaptări, a căror modalitate este aici revelată pe scurt.

Iată, deci, cauza pentru care am fost numit Hermes Trismegistos, cel care deține cunoașterea celor trei părți (fizic, astral, cauzal) ale filosofiei secrete universale. Ceea ce am spus aici despre Opera solară este complet și desăvârșit". Recunoaștem în text căutarea pietrei filosofale. De la ea pornesc toate încercările ezoterice, fie că sunt alchimice, yoghine, magice etc. Textul conține axioma pe care se sprijină întreg hermetismul și anume că analogia - echivalența - constituie principiul unificator al întregului univers, inclusiv omul.

Dar cum poate microcosmosul - această "arahnidă", cum o numește Pascal, să se afle permanent în analogie cu universul? Există oare între ei vreo măsură comună? Hermetismul, întocmai ca și YOGA, pleacă de la principiul că, dacă vrem cu adevărat să urmărim să ieșim din haos, trebuie implicit să creăm o asemenea măsură. De altfel, adaugă el, omul nefiind numai spaimă și disperare, ci și dragoste, această măsură nu este o creație artificială; o secretăm în chip spontan sau, cu alte cuvinte, intră în constituția noastră structurală (pitagoricienii susțin că o atare corespondență între om și astre trebuie statornicită mai ales prin cunoașterea numerelor). Pe de altă parte, însă, dacă respectiva măsură constituie o realitate, orice expresie a acestei realități devine ipotetică, aproximativă (de n-ar fi fost așa, ființa umană ar coincide pe de-a întregul cu expresiile sale și atunci și-ar fi încheiat ciclul epifanic și s-ar fi resorbit în sine însăși). Prin urmare, orice analogie este "un ca și cum"; dar un ca și cum care, în mod paradoxal, ne face să prindem rădăcini și totodată ne apropie fulgerător de infinit. Altfel spus: 1) "tot ceea ce se află jos este precum tot ceea ce se află sus" este clar o analogie și nu o identificare; 2) această analogie, ca și oricare alta, nu a fost stabilită o dată pentru totdeauna, ci rezultă dintr-o "muncă susținută", dintr-o "experiență" directă realizată asupra sinelui

și asupra universului. Analogia stabilește astfel o apropiere, dar nu se fixează niciodată aici - altfel n-ar fi decât o comparație. Ea nu stabilește apropierea decât pentru a dezvălui eventuale jonctiuni între ființa umană (MICROCOSMOS) și univers (MACROCOSMOS), cunoscându-se - și în aceasta constă originalitatea majoră atât a hermetismului cât și a sistemului YOGA - că universul (MACROCOSMOSUL) permanent ne înglobează și în același timp ne înconjoară, că este în același timp transcendență (celălalt) și noi (același).

Astfel de considerații pot părea, la prima vedere, deplasate pentru un spirit neobișnuit să mânuiască asemenea concepte, care în filosofia presocratică reprezentau ceva obișnuit. Ele vor deveni familiare pentru cine este interesat de YOGA. Să fie doar simple curiozități de muzeu? Se poate spune că, dacă în trecut ele au permis eliberarea de obscurantismul religios, astăzi ele contribuie din plin la eliberarea de sub dictatura mitului științific. Este necesar ca ele să fie aprofundate, fără a se ceda însă delirului interpretării care dovedește nu că metafizica ar fi depășită, ci că trebuie abandonate ceturile credințelor colective. Prin urmare, nu este deloc întâmplător că înțelepții yoghini au susținut totdeauna că toate lumile, atât cele de sus cât și cele de jos sunt cuprinse în conștiința atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu.

Intuind această unitate a Macrocosmosului, PARACELSUS spune: "Între cer și pământ există o unitate deplină care se reflectă, pe de o parte, în influența reală sau presupusă, pe care Soarele, stelele și planetele o exercită asupra vieții plantelor, animalelor, oamenilor și asupra leacurilor care derivă din acestea; pe de altă parte, în repetarea structurilor de unde au luat naștere noțiunile de Macrocosmos și microcosmos".

Cu privire la imaginea întregului, un străvechi text al înțelepciunii evreiești indică: "Cel Sfânt (DUMNEZEU), fie el binecuvântat, a creat omul după CHIPUL ȘI ASEMĂNAREA SA, transmițându-i în el imaginea sfintei împărății, care în realitate este imaginea realizată în mic a întregului (MACROCOSMOSUL), o imagine pe care Cel Sfânt (DUMNEZEU), fie el în veci binecuvântat, a privit-o și a folosit-o ca model atunci când a făcut lumea precum și toate creaturile ei. Această atotcuprinzătoare imagine este sinteza tuturor spiritelor, de sus și de jos, fără deosebire; ea reprezintă sinteza tuturor sefirotilor (sferelor de putere), tuturor numelor, tuturor epitetelor și tuturor denumirilor" (Zohar).

MAYA = Iluzie, înșelătorie, halucinație, aparență care păcălește. MAYA este o forță a lui BRAHMAN (ABSOLUTUL DIVIN). Ca iluzie cosmică și ignoranță, MAYA îl acoperă de fapt (ascunde) pe BRAHMAN, nepermițându-i ființei umane să vadă decât aspectul diferențiat sau multiplicitatea universului și nu realitatea esențială a unității lui profunde. MAYA are două aspecte: AVIDYA MAYA (Ignoranța), care îl îndepărtează pe om de Dumnezeu și îl înlănțuie din ce în ce mai mult în lumea iluzorie și VIDYA MAYA (Cunoașterea), care conduce gradat omul către inefabila comuniune beatifică și către cunoaștere divină eliberatoare.

MOARTE = Filosofii materialiști neagă faptul că există vreun principiu imaterial, cum ar fi sufletul sau spiritul, care supraviețuiește după distrugerea corpului fizic. Această viziune unidimensională a naturii umane este negată și eliminată cu vehemență de toate școlile YOGA, incluzând și tradițiile pragmatice ale budismului. De fapt, marii yoghini sunt cu toții de acord că este deosebit de important felul în care moare o ființă umană. Doar controlul complet al procesului morții, așa cum el este realizat printr-o totală conștientă atât în timpul cât și după distrugerea corpului fizic, garantează o exdstență fericită după moarte. Marele ideal este de "a muri" sau, cu alte cuvinte, de a transcende iluzia egoului încă din timpul vieții, astfel încât pentru noi moartea să vină nu ca ceva surprinzător ci să fie, analogic vorbind, comparabilă cu schimbarea unor vestminte de care la un moment dat ne dezbrăcăm. Arta și totodată știința ezoterică a morții conștiente este destul de clar revelată, de exemplu, în străvechea lucrare BHAGAVAD-GITA (VIII.10.12).

"Acela (practicantul YOGA) care în momentul plecării (cu alte cuvinte în clipele morții) își direcționează ferm și cu o minte puternic focalizată energia vieții (PRANA) către zona din mijlocul frunții (care este în plan subtil AJNA CHAKRA), fiind cuprins (din plin însuflețit) de iubire (BHAKTI) și beneficiind de puterea extraordinară pe care i-o dă (asigură) YOGA, se îndreaptă ATUNCI fără îndoială, FULGERĂTOR, către spiritul suprem divin (PURUSHA) (DUMNEZEU).

Controlând pe deplin toate porțile (DESCHIZĂTURILE DE ACCES ÎN ALTE LUMI) ale ființei sale, cufundându-și ferm mintea în inimă, fixând pe deplin forța tainică a vieții în cap (în plan subtil) și fiind bine focalizat în concentrarea mentală,

yoghină (DHARANA), în timp ce emite mental AUM (MANTRA sacră ce semnifică Absolutul) aducându-şi ATUNCI aminte de Mine (cu alte cuvinte de DUMNEZEU) - cel care pleacă "astfel" abandonând corpul fizic (prin aşa-zisa MOARTE) merge fără îndoială pe drumul suprem (care duce către suprema eliberare)".

O asemenea fiinţă umană care îşi părăseşte ASTFEL corpul fizic atunci când MOARE transcende FULGERĂTOR legea cauzalităţii (KARMA) şi îşi sfârşeşte PENTRU TOTDEAUNA ciclul naşterilor şi morţilor succesive în LUMEA FIZICĂ (MATERIALĂ). Această învăţătură yoghină secretă este confirmată şi de anumite indicaţii şi mai vechi ce există de asemenea în BRIHAD-ARANYAKA-UPANISHAD.

Analizând dintr-un alt punct de vedere MOARTEA putem spune că ea este starea oricărui organism după ce viaţa a încetat, fie în organele vitale (aşa-numita "Moarte clinică"), fie în totalitatea celulelor sale. Din acest punct de vedere, Moartea clinică este mai curând un "moment", în timp ce Moartea biologică a organismului este un proces ce durează până la dispariţia manifestărilor vitale în toate celulele. Pe de altă parte, în orice organism viu există continuu o reînnoire a materiei vii, care include moartea unor celule şi naşterea altora. Uneori, în condiţii de boală, accident, intervenţii chirurgicale etc., pierderile de materie vie sunt masive, dar cu toate acestea, fiinţa respectivă poate rămâne în viaţă.

Moartea naturală este aşa-zisa Moarte "de bătrâneţe", sub acţiunea implacabilă a timpului, în timp ce Moartea obişnuită poate avea o serie nesfârşită de alte cauze, datorate condiţionărilor destinice (KARMA-ice) ale fiinţei în cauză. Din punct de vedere termodinamic, Moartea înseamnă trecerea ireversibilă la o stare de echilibru cu mediul şi o maximă dezordine a sistemului (maximă entropie). Din punct de vedere ecologic, moartea este o reintegrare a materiei vii în ciclurile geochimice şi cosmice ale substanţei şi energiei. Din punct de vedere filogenetic şi evoluţionist, Moartea este o condiţie obligatorie a diversificării vieţii şi a progresului biologic. Intuind această realitate, GOETHE scria: "Moartea este lovitura de maestru a Naturii, prin care ea reuşeşte să producă cât mai multă viaţă". În această viziune, mai profundă asupra Morţii, Moartea naturală şi îmbătrânirea nu sunt altceva decât un rezultat al evoluţiei vieţii, o achiziţie utilă a acestei evoluţii. Materia vie are în ea o nemurire virtuală, legată de transmiterea mesajului ereditar de-a lungul generaţiilor.

Unii gânditori (ca FREUD, de exemplu) au vorbit chiar şi despre un instinct al Morţii. Din punct de vedere yoghin, Moartea corpului fizic este produsă prin separarea totală a învelişului (dublului) bioenergetic sau eteric de corpul fizic, care era coordonat şi animat de acesta. Omul pare să fie singura fiinţă de pe planeta noastră care ştie că Moartea este inevitabilă, dar această afirmaţie trebuie completată şi cu cea simetrică: omul pare să fie şi singura fiinţă care ştie (este conştientă) că trăieşte. Moartea este privită de multe ori, în gândirea tradiţională, ca o umbră care însoţeşte permanent (şi care trebuie să fie conştientizată ca atare) întreaga noastră existenţă; ea este o experienţă generatoare (în cazul celor suficient de evoluaţi spiritual) de revelaţii transcendente şi iluminatorii. Sensul destinului uman constă astfel în participarea activă la realizările şi progresul spiritual atât individual cât şi al întregii umanităţi, sub semnul aspiraţiei de a trăi plenar şi permanent,prin totalitate, în universalitatea Conştiinţei Divine. De altfel, Moartea nu poate fi gândită concret, fapt subliniat şi de SOCRATE: "câtă vreme noi suntem aici, ea (moartea) nu este, iar când ea apare, nu mai suntem noi".

Căutarea nemuririi spirituale a fost dintotdeauna cea mai intensă aspiraţie a fiinţei umane. Astfel, literatura sacră babiloniană relevă credinţa că prin descoperirea unui ritual adecvat, moartea poate fi învinsă. Căutarea nemuririi în acel context urmărea în special căutarea şi realizarea efectivă a unui anumit ritual care să permită anularea limitărilor şi condiţionărilor temporale ale conştiinţei, prin punerea fiinţei în rezonanţă cu nivelurile divine, atemporale ale Macrocosmosului. În budismul tantric, viaţa şi moartea sunt privite ca alcătuind cele două aspecte complementare ale aceluiaşi ciclu, amândouă necesitând o pregătire şi o iniţiere adecvată din partea omului. Viaţa materială se manifestă între doi poli opuşi. Domeniul ei nu este acela al fiinţării absolute, ci acela al devenirii şi dispariţiei (transformării), eterna alternanţă a două culori, albul vieţii şi negrul morţii. Numai prin amestecul egal al amândurora este asigurată perpetuarea lumii materiale. Fără moarte, transformarea nu este posibilă; puterea pozitivă (+) nu poate exista nici măcar o clipă fără puterea negativă (-) complementară. Moartea deci nu este opusă vieţii ci vine în ajutorul ei.

Marea Mamă a Universului (SHAKTI) este intim implicată în toate

manifestările morții, după cum ea este implicată și în acelea ale vieții. Tocmai din această cauză ea are o ipostază teribilă pentru fiecare aspect al morții. Romanii credeau și ei că ideea Morții trebuie menținută în minte cât mai des, în special atunci când viața la apogeu te poate face să uiți de celălalt pol al devenirii. Moartea, partea la fel de necesară a cercului manifestării. Nu întâmplător, atunci când un mare erou militar intra în Roma într-o procesiune triumfală, într-un car aurit, fiind aclamat precum un zeu de mulțimea impresionată, o persoană purtând costumul și masca simbolică a Morții stătea întotdeauna alături de el pentru a-l feri astfel de păcatul mândriei, spunându-i neîncetat: "Omule, amintește-ți că vei muri! (MEMENTO MORI)". Moartea și nașterea au o egală importanță, întocmai ca două treceri prin aceeași ușă: odată intrând și a doua oară ieșind.

Această idee este reprezentată prin diferitele forme ale Marii Puteri Feminine, divine: pe de o parte, ea este fascinanta, tandra și minunata Mamă care hrănește întregul Univers, pe de altă parte tot ea este terifianta vrăjitoare ce face cu putință distrugerea, având (în acea IPOSTAZĂ) un corp cadaveric sau ea însăși devorând cadavre. Aceste două forme APARENT diametral opuse, trebuie să fie amândouă integrate de către aspirant. În această direcție, celebrul orientalist ARTHUR AVALON (Sir JOHN WOODROOFE) remarca faptul că în Occident "teribila frumusețe a acestor forme înfricoșătoare nu este aproape deloc înțeleasă". Cu toate acestea, pentru ființa iluminată, sângeroasa și ferocea KALI nu este decât o altă ipostază a minunatei Mame și Iubite cosmice. A fi capabil să suprapui și să adori cu fervoare ambele imagini fuzionate într-una singură este poate cel mai temeinic început al căii spirituale ezoterice.

Chiar și în cultura occidentală, numeroși gânditori și artiști au ajuns, mai mult sau mai puțin independent, la viziunea acestui arhetip feminin al morții. Oriunde era sau este prezent conceptul de Mamă Natură, este aproape imposibil să nu se observe că este de asemenea perfect natural să mori și că rădăcinile atât de necesare ale oricărei flori sunt adânc înfipte în reziduurile organice aflate în putrefacție. Oarecum întocmai ca înțelepții orientali, poetul ALFRED DE VIGNY percepea Moartea ca pe o Zeiță Mamă:

"O, Moarte divină, la a cărei chemare
Toți trebui să vină
Și să se piardă în a ta îmbrățișare
Strângeți copiii la pieptu-ți înstelat,
Eliberează-ne de timp, de număr și de spațiu
Și dă-ne-napoi tot restul ființei noastre
Pe care viața ni l-a tulburat."

MENTALITATE = mod de organizare a activității intelectuale considerată din punctul de vedere al structurilor logice și al valorilor afective directoare, cum sunt convingerile și credințele. Mentalitatea mijlocește orientarea specifică în ambianța cosmică și înțelegerea sau interpretarea evenimentelor. Fiind relativ stabilă, ea este caracteristică pentru subiectul individual sau colectivități, prezentându-se ca un sistem de atitudini afectiv-cognitive care generează, atât timp cât respectiva mentalitate rămâne NESCHIMBATĂ, procese de rezonanță cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS care corespund MENTALITĂȚII ÎN CAUZĂ. Mentalitatea depinde de asimilarea modelelor culturale spirituale și de experiența personală de viață.

Prin urmare, mentalitatea este un tip de orientare mentală predominantă și de comportament caracteristic unui anumit grup social, unei anumite culturi sau epoci istorice, manifestându-se ca ansamblu structural (de opinii, prejudecăți, credințe, superstiții, obișnuințe intelectuale și etice). Studiul mentalităților, elaborat din perspective foarte variate de psihologi, etnologi, filosofi ai culturii etc., a definit până în prezent câteva forme generale de mentalitate colectivă: mentalitatea arhaică sau primitivă, mentalitatea populară sau tradițională și mentalitatea modernă, științifică. Majoritatea concluziilor converg spre ideea că mentalitatea primitivă (a populațiilor izolate în zone greu accesibile, având o cultură stagnantă, pe o treaptă rudimentară de evoluție) operează cu reprezentări și intuiții colective, bogate în imagini simbolice, integrate într-o logică concretă, polivalentă.

Unii susțin că mentalitatea primitivă este o structură fundamentală și invariantă a minții omenești, putând fi regăsită în psihologia omului modern, sub stratul superficial al gândirii științifice. Mentalitatea populară sau tradițională reprezintă o fază intermediară între mentalitatea primitivă și cea științifică, fiind caracterizată printr-o structură afectiv-intelectuală în bună parte desacralizată și laică, implicând totuși o formă de gândire concretă, bogată în reprezentări simbolice

și intuiții polisemantice, cu accentuate note de specificitate etnică.

Raportarea față de lume (în plan intelectual, afectiv, atitudinal, axiologic și comportamental) a unui individ caracterizează modul său de a fi, definindu-i personalitatea în sinteza mai mult sau mai puțin coerentă și originală a concepțiilor, relațiilor, acțiunilor și reacțiilor sale. JUNG consideră că, în cultura occidentală, termenul de mentalitate se referă la "sufletul individual", pe când în culturile orientale desemnează "sufletul cosmic".

MISTER = În sens direct, misterul reprezintă ceea ce nu trebuie comunicat, ceea ce trebuie să fie păstrat sub tăcere sau, cu alte cuvinte, ceea ce este interzis să fie dezvăluit în afara celor inițiați.

Al doilea sens al cuvântului mister desemnează ceea ce trebuie primit într-o stare de profundă transfigurare, reculegere și tăcere sau, altfel spus, ceea ce nu trebuie să fie descris oricui sau divulgat.

Există însă și un al treilea sens, cel mai profund, al acestui termen: misterul desemnează de fapt inexprimabilul care, datorită profunzimii și complexității sale extraordinare nu poate să fie contemplat decât în tăcere.

Într-o străveche lucrare hermetică (atribuită de tradiție marelui înțelept HERMES TRISMEGISTOS) "KORE COSMU", se spune cu privire la mister: "Misterul teribil al inițierii primite de la un mare înțelept nu trebuie niciodată să fie revelat sau divulgat oricui, pentru că el are o specificitate și o încărcătură divină, revelându-ne în mod inefabil accesul la o energie divină".

În alchimie, prin expresia MYSTERIUM MAGNUM se înțelege, din punct de vedere cosmologic, Materia Primă (PRAKRITI sau MULAPRAKRITI din filosofia SAMKHYA), iar din punct de vedere cosmogonic reprezintă vacuitatea sau separarea ce există doar în aparență, între Dumnezeu și Natură.

"Acest substrat ultim al lumii este numit MYSTERIUM MAGNUM de înțelepți, iar sursa sa ultimă este descrisă de ei ca fiind o Vacuitate inefabilă care se află imediat înainte de sursa ultimă a binelui și răului, a luminii și a întunericului, a vieții și a morții, a bucuriei și a durerii, a mântuirii și a damnării; acest substrat ultim (care este scânteia din DUMNEZEU prezent în toate făpturile ca SPIRIT NEMURITOR) este o beatifică prezență ce există atât în sufletele umane cât și în entitățile angelice și în toate creaturile divine. Acest substrat ființează, tainic și cel mai adesea nebănuit, chiar și în ființele și entitățile rele ori inferioare". (JACOB BÖHME - "MYSTERIUM MAGNUM")

NEÎNCREDERE = rezonanță subtilă cu răul care se manifestă prin lipsă de încredere, absența convingerii pozitive că o anumită stare de fapt este așa cum ne apare sau că purtarea frumoasă a cuiva nu ascunde alte intenții, decât cele manifestate. Ca expresie a prudenței elementare sau a atitudinii circumspecte, neîncrederea ne poate feri de greșeli; exagerarea ei însă frânează inițiativa, blochează progresul spiritual, trădând, uneori, fie o grijă exagerat de egoistă față de securitatea personală, fie o lipsă de bunăvoință și de adeziune față de cei din jurul nostru la care, grație practicii YOGA, se pot constata cu ușurință salturi calitative din punct de vedere spiritual, armonie lăuntrică, sănătate, fericire, împlinire.

NOROC = KARMA pozitivă sau soartă bună, destin favorabil, ursită care ne avantajează, DELOC ÎNTÂMPLĂTOR, datorită faptelor și gândurilor noastre bune realizate în altă existență pentru care acum suntem răsplătiți cu bine. "BINE FACI, BINE GĂSEȘTI" se spune în folclor. Nenumărate proverbe românești au drept motiv **norocul**: "Norocu-l orb", "Norocul ne este dat de la Dumnezeu", "Norocul este totdeauna așa cum și-l face omul", "Norocul este schimbător pentru acela care nu acționează ca să-l păstreze mereu astfel". Proverbele citate cu privire la noroc cristalizează concepții profunde despre viață. În concepția YOGHINĂ, omul își făurește permanent singur soarta, în funcție de energia subtilă pe care o angrenează prin punerea sa în rezonanță cu focarele infinite de putere din MACROCOSMOS în anumite împrejurări concrete. În viziunea yoghină, norocul este ANGRENAREA CONȘTIENTĂ determinată prin REZONANȚĂ a unui complex de împrejurări favorabile ce aduc succes, îndeplinirea unei dorințe binefăcătoare; șansă.

OBIȘNUINȚĂ = deprindere propriomotivată ce se impune în conduită în virtutea unei necesități afective și repetabilității, indiferent de împrejurări. Obișnuința presupune implicarea în actul deprinderii sau în relațiile habituale a trebuinței practicării lor repetate periodic, de unde tendința subiectului de a-și satisface obișnuința spre deosebire de alte deprinderi care nu se activează decât în raport cu condițiile activității. Este, de exemplu, deprinderea de a scrie în genere și obișnuința de a scrie ceva zilnic, chiar dacă împrejurările nu impun aceasta. Prin

intermediul obișnuinței, ființa umană va realiza predominant AUTOSUGESTIILE pe care mai întâi le-a admis sub formă de sugestii. Nu întâmplător yoghinii spun că "OBIȘNUINȚA AUTOSUGESTIEI PREDOMINANTE ACȚIONEAZĂ CA O A DOUA NATURĂ, GENERÂND EFECTE SPECIFICE CARE SE MANIFESTĂ ÎN TIMP, DIRECT PROPORȚIONAL CU INTENSITATEA AUTOSUGESTIEI REALIZATE".

OPTIMISM (cf. lat. *optimus* "cel mai bun") = concepție predominantă ce determină în noi rezonanța cu energiile subtile benefice din MACROCOSMOS, conform cărela realitatea este capabilă să ne orienteze către o continuă perfecționare și fericire, iar lumea și omul progresează spiritual neîncetat, îndreptându-se spre un viitor divin mai bun. Strâns legate de teoriile progresului spiritual și moral, concepțiile optimismului afirmă că omul are posibilitatea de a se apropia de idealul binelui și dreptății care, în cele din urmă, vor învinge răul și nedreptatea, iar ființa umană este capabilă de o dezvoltare mentală și spirituală nelimitată și poate să fie fericită. Teoriile optimismului au fost promovate, de obicei, de ființele umane pozitiv orientate care se aflau în ascensiune spirituală folosind adeseori cele mai diferite fundamentări. Unele teorii idealiste recunosc, de asemenea, existența binelui și dreptății absolute, dar le consideră numai de domeniul "lumii de apoi". Deși socoteau că, în cele din urmă, răul este înlăturat, filosofii creștini din Evul Mediu concepeau în mod greșit triumful binelui ca fiind posibil numai în "paradis", în viața pământească omul fiind destinat suferințelor pentru păcatele pe care le-a săvârșit. Un asemenea optimism este însă fals și echivalent pesimismului, întrucât se sprijină pe recunoașterea imposibilității dezrădăcinării răului, a fatalității nefericirii omului în viața reală. Continuând tradițiile înțeleptilor antichității, care au promovat idei optimiste, teoriile optimismului au capătat o mai largă recunoaștere în concepțiile gânditorilor Renașterii precum și la unii dintre reprezentanții idealismului clasic german. În mod deosebit, optimismul a fost dezvoltat ca teorie filosofică în opera lui G. Leibniz, care considera lumea existentă drept "cea mai bună dintre toate lumile posibile".

YOGA se bazează pe o teorie consecvent optimistă, care fundamentează în noi, prin experiență directă încrederea în viitor și posibilitatea victoriei binelui, dreptății și fericirii, toate acestea fiind posibile prin cunoașterea și respectarea legilor obiective divine ale MACROCOSMOSULUI. Spre deosebire de concepțiile idealiste, mai mult sau mai puțin greșite, metafizice și utopice care, în practică, justificau și permanentizau răul fizic și moral, nefericirea oamenilor, concepția despre lume a sistemului YOGA promovează o înțelegere activă a optimismului, cerând aspiranților la desăvârșire să lupte efectiv împotriva răului și nedreptății, a cauzelor reale ale nefericirii și să trezească sau să amplifice în mod conștient în ei binele și armonia divină prin care se crează, în mod obiectiv, premisele fericirii celor ce vin în contact cu ei, căci acționând mai mereu astfel, ritmul progresului spiritual se accelerează prin activitate creatoare. Optimismului yoghin îi este străin, în același timp, orice înțelegere utopică, conform căreia, fericirea ar apărea dintr-o dată sau ar fi cucerită în mod absolut, automat, fără eforturile, străduințele și aportul aspiranților înșiși; dimpotrivă, în etica YOGHINĂ, optimismul reprezintă acea concepție bazată pe o mare încredere în DUMNEZEU și în viață care se concentrează cu toată atenția spre perfecționarea prezentului prin lupta împotriva vechiului care este greșit, a lipsurilor și piedicilor de tot felul.

Omul optimist, care practică corect YOGA, nu este un visător pasiv, ci un angrenat activ atât pentru idealul fericirii personale cât și a celorlalți care aspiră la aceasta. În acest sens, conceptiile optimismului constituie, în YOGA, un puternic factor mobilizator, încrederea deplină în DUMNEZEU și în energiile sale benefice, armonioase, pozitive, atotputernice, contribuind la dezvoltarea rapidă și la afirmarea capacităților creatoare ale omului, la formarea și amplificarea unor trăsături morale pozitive.

Optimismul este o concepție despre om, viață, bine, fericire, armonie, DUMNEZEU, care afirmă posibilitatea desăvârșirii spirituale a omului, atingerea fericirii, îmbunătățirea continuă a condițiilor sale de viață, progresul lăuntric psihic, mental și spiritual. Sistemul YOGA este o concepție integral optimistă, pentru că este în același timp direct experimentabilă în momentul atingerii stării beatifice de CONȘTIINȚĂ COSMICĂ cunoscută în YOGA sub numele de SAMADHI (EXTAZ DIVIN). YOGA afirmă că este cu putință să se atingă de către om fericirea absolută. Optimismul este și o trăsătură de caracter individual constând în rezonanța predominantă cu energiile subtile binefăcătoare, sublime din MACROCOSMOS și din predispoziția de a înțelege lumea pe latura ei bună, de a prevedea și aștepta mai

binele, fericirea, afecțiunea divină, sănătatea, armonia.

În concluzie, putem spune că optimismul este o concepție morală și o atitudine existențială predominantă opusă pesimismului, care este axată pe credința în posibilitatea nelimitată, legitimă a omului de a dobândi fericirea, sănătatea, evoluția spirituală, mulțumirea de sine și împlinirea armonioasă a ființei sale, călăuzind prin eforturi tenace și adecvate meandrele destinului spre un deznodământ conform cu năzuințele și aspirațiile lui. Ipostaziind o stare de spirit, un postulat filosofic, optimismul ontologic concepe întregul univers ca pe o alcătuire desăvârșită (Leibniz - lumea existentă manifestată de DUMNEZEU este cea mai bună cu putință) sau ca o realitate ce tinde în mod natural spre desăvârșirea morală și spirituală.

Într-o accepțiune uzată și inconștientă, așa-numitul optimism gnoseologic postulează că lumea este în mod nelimitat cognoscibilă, prin progresul continuu al științei, în opoziție cu variantele de relativism, scepticism sau agnosticism.

Optimismul, ca trăsătură de caracter reprezintă: atitudinea prin care individul evaluează cam tot ceea ce există în jurul său (fapte, persoane, activități, relații, situații etc.) ca pozitiv, într-o perspectivă de rezolvare eficientă (comportamentul predominant sanguin favorizează formarea unei astfel de trasături caracteriale datorită dinamizării armonioase a lui ANAHATA CHAKRA).

PESIMISM (cf. lat. *pessimus* "foarte rău, cel mai rău") = concepție predominantă ce determină în noi rezonanța cu energiile subtile malefice din MACROCOSMOS și care ne fac să considerăm ca fiind inevitabilă predominarea răului, suferinței și nedreptății în lume, care susține ineficacitatea luptei împotriva acestora și imposibilitatea progresului. Opus optimismului, pesimismul este, în general, reflectarea lipsei de perspectivă spirituală, și a situației de criză a societăților, grupurilor mari de oameni și a persoanelor aflate în momente grele sau de decădere. Mentalitățile pesimiste pătrund și în rândurile oamenilor debusolați, nefericiți, dezechilibrați, rău orientați mai ales în epocile de intensificare a materialismului, de dispariție a credinței în Dumnezeu, de război sau de calamități naturale. Pesimismul a caracterizat și caracterizează numeroase concepții mai mult sau mai puțin greșite, religioase și filozofice. În epoca modernă, pesimismul a fost reprezentat de gânditorul german Schopenhauer, iar în filozofia contemporană este caracteristic concepțiilor eronate ale unora dintre filozofii existențialiști și neotomiști, precum și unor mari artiști, la care, cel mai adesea, este rezultatul conflictului dramatic între idealul lor de perfecțiune și limitele penibile în care se complac și trăiesc. Din punct de vedere moral, pesimismul propagă sentimentul fricii față de viitor, al inutilității și disperării, al lipsei de sens al oricărui efort, având drept concluzie ultimă sinuciderea; toate acestea se trezesc gradat, se dezvoltă și se amplifică datorită rezonanțelor cu energiile subtile ale răului, nefericirii, fricii, egoismului, urii ce se află în MACROCOSMOS. Pesimistul este un tip antisocial, care, datorită egoismului, refuză dragostea sau și-o reprimă și, datorită modului său negativ de a gândi și acționa, își amputează propriile lui capacități creatoare și își închide orice perspectivă de salvare din nefericire, durere, suferință sau eșec, totodată, contrapunându-se eforturilor benefice ale celorlalți. YOGA respinge concepția pesimistă despre lume și om și combate mentalitățile pesimiste ca fiind în contradicție cu adevărul și reprezentând o piedică în calea progresului fizic și spiritual. Promovând permanent optimismul în toate situațiile, YOGA nu neagă faptul că, în unele momente, atunci când nu suntem suficient de puternici, răul se poate dovedi mai puternic și chiar poate învinge binele anemic; totodată ea nu ascunde oamenilor existența suferințelor și durerii, posibilitatea eșecului, inevitabilitatea luptei cu greutățile. Pornind însă de la analiza atentă a acestor fenomene, prin prisma legilor divine ale naturii, cât și prin prisma recunoașterii progresului spiritual și moral care se înfăptuiește în ultimă instanță, etica yoghină promovează permanent concepția optimistă care cere împotrivire și nu dezarmare față de rău și care afirmă capacitatea omului de a intra în rezonată cu energiile devine subtile, dătătoare de fericire, armonie, sănătate din MACROCOSMOS, pentru a învinge nenorocirea, pentru a deveni fericit prin activități binefăcătoare și prin luptă creatoare. Pesimismul, ca negare a optimismului, este orice atitudine care susține prioritatea răului asupra binelui, a durerii asupra plăcerii, a nefericirii asupra fericirii și a neputinței omului de a se opune unei lunecări negative și dăunătoare.

În concluzie, putem spune că pesimismul este o concepție predominant opusă optimismului. Sub aspect onto-cosmologic pesimistul ipostaziază răul (cu care aproape mereu rezonează aproape inconștient) într-un principiu constitutiv al

lumii, menite astfel să rămână întotdeauna, prin natura ei, neîmplinită, absurdă, fără sens, imperfectă, întrucât poartă în sine sămânța discordiei, a autodistrugerii și lipsei de autenticitate. În plan etic, viziunile pesimiste contestă perfectibilitatea condiției umane, pe care o descriu în culori întunecate, ca iremediabilă zbatere vană împotriva suferinței, nefericirii, iluziei și viciului, sortită eșecului; din aceste premise decurge o totală neîncredere în viitorul omenirii, în posibilitatea progresului spiritual. Prin analogie cu această semnificație etică a pesimismului este utilizat uneori și termenul de **pesimism gnoseologic** (atribuit variantelor de scepticism sau agnosticism), având-se în vedere negarea parțială sau totală a posibilității omului de a cunoaște în mod cert adevărata lume, esența sa nemuritoare, (SPIRITUL-ATMAN) și propria sa ființă. Exprimând cel mai adesea o reacție critică față de mărginirea optimismului naiv, necritic și mistificator, pesimismul nu este mai puțin unilateral, întrucât absolutizează anumite limite istorice și particulare ale unui context concret și trecător, atribuindu-le umanității în general. Aceste accente pesimiste se întâlnesc în unele mituri ale societății arhaice (Ghilgameș, cutia Pandorei, păcatul originar, și altele), primind o argumentare filozofică în antichitate (cirenaici, stoicism). Una dintre cele mai notorii expresii sistematice a doctrinei pesimiste apare în filozofia lui SCHOPENHAUER; alți promotori cunoscuți ai pesimismului sunt Ed. von HARTMAN, O.SPENGLER sau filozofii existențialiști.

PERSEVERENȚA (cf. lat. *perseverantia* - "perseverență") = Capacitatea unei ființe umane de a rămâne fermă și constantă într-o anumită acțiune. Termenul care este apropiat, tenacitatea, presupune continuitate și accentuare a efortului simultan cu rezistența în fața obstacolelor. Este demn de reținut faptul că acest efort este puternic susținut afectiv (indiferent de sensul pozitiv sau negativ al afectelor). Uneori se vorbește despre "firea hiperperseverentă", pe care o caracterizează persistența anormală a afectului, în special când sunt în cauză interesele personale sau când ființa umană în cauză consideră că aceste interese au fost lezate din exterior.

Perseverența se corelează pozitiv cu ambiția (ca angajare voluntară puternică în atingerea țelului propus, indiferent de greutăți, angajare ce uneori poate să nu țină cont de normele morale). Perseverența poate evolua în sens pozitiv sau negativ. În măsura în care ambiția perseverentului îl determină să se angajeze în activități benefice, utile din multiple puncte de vedere, perseverența este o trăsătură pozitivă; ea devine negativă în cazul în care ființa umană respectivă, pentru atingerea scopului, nu ține seamă de cei din jurul său, nu respectă libertatea și autonomia acestora, ba chiar îi discreditează până într-atât încât atrage asupra sa rezistența și chiar opoziția colectivității. O persoană perseverentă poate fi conștiincioasă, energică, corectă, dreaptă (cu sine și cu ceilalți), poate avea un acut simț al datoriei, rigoare în ceea ce face; se poate implica puternic în activități benefice care necesită efort continuu și rezistență la obstacole. Dar această ființă umană se poate simți în anumite situații nedreptățită, prejudiciată, ceea ce atunci o poate împinge spre o luptă sterilă, permanentă, cu cei din jur. Manifestată în sens negativ, accentuarea exagerată a perseverenței degenerează în atitudini nevrotice sau în atitudini psihopatice.

PLĂCERE = Viața unei ființe umane normale se orientează spontan și firesc spre atingerea cât mai des posibil a unui maximum de bucurie și fericire (SUKHA) și spre o diminuare pe cât posibil totală a durerii (DUHKHA). În timp ce tendința de a evita sau de a anula complet cauzele durerii este absolut firească și chiar stringent necesară, înțelepții yoghini atrag de asemenea atenția că oricât de intensă și de amplă ar fi, plăcerea trebuie și ea să fie cucerită (stăpânită complet) și, după aceea, ea trebuie să fie într-o mare măsură transcensă prin sublimarea energiilor ei în energii înalte, spirituale, divine care vor contribui la activarea plenară a lui SAHASRARA.

Precum durerea (într-o anumită măsură), plăcerea - care reprezintă totuși un aspect subtil energetic efemer în această manifestare - are și ea un efect binefăcător, notabil asupra mentalului uman, din aceasta apărând dorința de a fi cât mai des repetată. În cazul în care este vorba de anumite plăceri intense cum ar fi, de exemplu, cele de natură amoroasă-sexuală, dacă acestea nu sunt, fie în timp ce sunt trăite, fie **la scurt timp după aceea** SUBLIMATE în mod armonios pentru ca energiile lor componente să fie transformate în energii spirituale, divine această stagnare a lor poate să genereze dezechilibre care vor determina încetinirea sau chiar OPRIREA evoluției spirituale ori abandonarea căii spirituale.

YOGA propune un ideal net superior care este întrucâtva diferit în

comparație cu "principiul plăcerii" cunoscut și îmbrățișat de majoritatea oamenilor pe această planetă; astfel, în YOGA tradițională se afirmă că împlinirea totală sau desăvârșirea divină se obțin numai prin revelarea în noi înșine a Sinelui Suprem (ATMAN) și prin fuziunea extatică completă și necondiționată a ființei umane cu ceea ce yoghinii numesc Realitatea DIVINĂ Ultimă, Unică și Transcendentă, a cărei natură este însăși beatitudinea spirituală infinită și nepieritoare a lui DUMNEZEU (ANANDA).

REZONANȚĂ = După cum se știe, cuvântul rezonanță provine din latinescul "resonare", care înseamnă a răsuna, a repeta un sunet sau, altfel spus, o vibrație. În practica YOGA, deci, rezonanța este un proces de inițiere sau amplificare de fenomene vibratorii, conștient sesizate în ființă, produse sub acțiunea vibrațiilor-energii provenind din anumite niveluri de manifestare specifice ale universului. Rezonanța are loc numai atunci când frecvența vibrațiilor este apropiată sau coincide cu una dintre frecvențele cu care universul lăuntric al yoghinului este capabil să vibreze la unison atât timp cât acest proces se menține grație atenției. Prin urmare, rezonanța este un fenomen extrem de complex datorită căruia undele sau vibrațiile-energii ale universului, indiferent de natura lor, atunci când sunt propagate de la un focar emițător pot face să intre în vibrație anumite focare sau zone de corespondență din universul lăuntric al ființei dacă una dintre frecvențele proprii de vibrație ale ființei yoghinului este egală sau foarte apropiată de frecvența cu care vibrează focarul cosmic și dacă energia purtată de vibrația sa corespondentă este suficient de mare față de distanța care separă cele două sisteme în cauză.

Prin practica YOGA conștient angrenată se poate constata în mod inefabil și nemijlocit multitudinea uluitoare a proceselor de rezonanță care sunt asimilabile cu toate fenomenele generate de vibrația-energie, uneori extrem de fină, acționând în diferitele sisteme existente în microcosmosul ființei umane. Multitudinea fenomenelor ce se constată atunci sunt cauzate de energia modulată primită în mod direct prin intermediul acestor unde ce provin de la sisteme sau centri-focar gigantici existând în Macrocosmos sau Univers și care totdeauna vibrează cu o frecvență apropiată de cea a vibrațiilor punctului corespondent din microcosmosul ființei yoghinului, considerat pe drept cuvânt rezonator tocmai pentru că este capabil să intre la unison în vibrație, grație rezonanței atunci când este excitat prin vibrații de frecvență egală cu frecvența sa proprie. Continuitatea procesului de rezonanță în universul lăuntric al yoghinului va fi menținută grație concentrării neîntrerupte. Amplitudinea resimțită a vibrațiilor induse și receptate în ființa yoghinului, purtătoare de armonie, sens, energie și informații este maximă în cazul egalității acestor frecvențe tinzând chiar către infinit dacă se păstrează constanți factorii care declanșează rezonanța. În această direcție atenția focalizată asupra fenomenului va fi totdeauna esențială din acest punct de vedere. Practica YOGA a permis să se constate că în timpul menținerii stării de rezonanță are loc un transfer neîntrerupt de energie și informații de la sistemul sau focarul excitator din univers către focarul sau centrul specific corespondent ce există în universul lăuntric al ființei în cauză. Din momentul în care se declanșează fenomenul de rezonanță lăuntrică, în ființă se declanșează ca efect o stare corespondentă cu energia receptată, iar amplitudinea vibrațiilor, așa cum sunt percepute grație conștientizării în ființă, crește foarte mult, prezentând un maxim caracteristic ce se va păstra nealterat dacă concentrarea lăuntrică va fi constantă.

În practica YOGA de zi cu zi, rezonanța este un fenomen constant, foarte des sesizabil, pe care metodologiile YOGA autentice caută să-l folosească numai într-un sens benefic, creator, echilibrant, contribuind la desăvârșirea și integrarea ființei în armonia universală cosmică. Pentru a înțelege și mai bine cele arătate, fenomenul de rezonanță poate fi constatat experimental de către oricine utilizând un pian și ținând apăsată pedala din dreapta acestuia în timp ce o altă persoană va emite în apropierea lui un sunet suficient de puternic, de exemplu un LA vocal. Se va constata atunci că pianul reproduce prin rezonanță foarte clar exact același sunet, coarda acordată corespunzătoare acelui LA vocal intrând spontan în vibrație sub excitarea undelor sonore vocale. Analogic vorbind, în exemplul nostru vocea care emite LA este unul dintre focarele ascunse ale universului, pianul în acest caz este propriul nostru univers lăuntric ce va vibra într-o anumită zonă corespondentă de îndată ce coarda sa specifică va fi corect acordată, grație concentrării și conștientizării ce va face posibil fenomenul de REZONANȚĂ. Astfel, în acest exemplu aparent banal putem verifica ilustrarea clară a unei stări de unison prin acordare, caracteristică fenomenelor constatate curent în practica YOGA. Înțelegerea deplină

analogică a acestei experienţe la îndemâna oricui ne permite să intuim secretul fundamental ce se află de mii de ani la baza sistemului YOGA. Sesizând perfect importanţa rezonanţei, înţelepţii Occidentului au indicat laconic: "Cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte astfel Universul împreună cu forţele sale ascunse" **(Inscripţia de pe frontonul templului de la Delphi)**.

La rândul lor, înţelepţii Orientului au exprimat acelaşi adevăr într-o formă diferită, spunând: "Ceea ce este aici (în microcosmosul fiinţei tale - sublinierea noastră), se află pretutindeni (în Macrocosmos sau Univers - s.n.). Ceea ce nu este aici (în microcosmosul fiinţei tale - s.n.) nu-i nicăieri (în întregul Macrocosmos sau Univers - s.n.)" (TANTRA-SARA).

RÂSUL = este un act emoţional expresiv, angajând mişcări faciale expansive, respiraţie frenetică, fonaţie ritmică şi rezultând dintr-o exaltare excitativă plăcută. Râsul este un act comunicativ specific uman. Pentru a înţelege râsul, trebuie să-l plasezi în mediul său şi trebuie în special să-i determini funcţia sa utilă care este o funcţie echilibrantă şi eliberatoare. Datorită proceselor de rezonanţă declanşate fulgerător, determinate de rezonanţa cu energii subtile binefăcătoare cu care intrăm în legătură prin intermediul centrului de forţă MANIPURA CHAKRA, deseori se începe prin a râde de cel ce râde înainte de a râde împreună cu el. Râsul este un comportament specific şi exprimă prin particularităţile sale ceva din organizarea personalităţii. Unii interpretează râsul ca expresie a unui sentiment de superioritate, iar alţii ca efect al observării unei degradări sau regresiuni, ori ca regresiune spre o situaţie infantilă.

Râsul se produce ori de câte ori în locul reacţiei inteligente şi adaptate a subiectului intervine o reacţie automată şi inadaptată. Diferite cauze pot provoca râsul cu condiţia ca ele să ducă la contraste afective descendente. De regulă râsul îndeplineşte o funcţie catharsică, eliberând de tensiunile generate de contradicţii interne sau externe. Se face deosebirea dintre râsul hedonic în care se exprimă starea generală de excitare, exuberanţă şi plăcere şi un râs provocat de plăcerea comicului şi mediat prin evaluări intelectuale. Râsul **patologic** este acel acces de râs aberant, fără motiv adecvat şi neasociat cu stări afective corespunzătoare. El produce totuşi un efect catharsic. Este un simptom (râsul patologic) care apare în epilepsie, encefalite, scleroză în plăci şi în diverse afecţiuni psihice.

În concluzie, putem spune că râsul este o manifestare esenţialmente umană: el este însoţit de o activitate mimică, traducând şi manifestând o stare emoţională stenică provocată de o situaţie comică, dar şi de o realizare care îi generează omului bucurie; adeseori râsul poate apare şi ca o detentă afectivă. Adesea, râsul exprimă un sentiment de superioritate şi, uneori, chiar de ostilitate faţă de obiectul (situaţia, persoana) care l-a declanşat. Râsul se declanşează în urma comenzilor pornite de la nivelul trunchiului cerebral şi măduvei; coordonarea râsului şi-ar afla sediul în regiunea rinencefalică, iar intelectualizarea sa - la nivel cortical. Pentru realizarea actului râsului, este necesară coordonarea musculaturii faciale, laringolaringiene şi respiratorii, uneori cu participarea binefăcătoare a muşchilor cervicali şi abdominali.

Râsul bolnăvicios, patologic este inadecvat situaţiei, neconcordant cu motivaţia, necontrolat ca durată şi extindere (comparativ cu râsul firesc şi normal, al individului sănătos).

În epilepsie, el apare frecvent ca echivalenţă epileptică, însoţind criza jacksoniană focală, ca aură sau manifestare crepusculară a epilepsiei majore sau psihomotorii, înlocuind stadiul clonic al unei crize generalizate, ca echivalenţă parţială. Râsul patologic apare şi în encefalite, în scleroza în plăci şi, într-o formă particulară, în paralizia pseudobulbară, unde se manifestă ca RÂS SPASMODIC.

În psihopatologie, râsul patologic apare în mai multe circumstanţe. În schizofrenie, el este patologic prin neadecvare la situaţie sau la conţinutul ideo-afectiv, ca urmare a unor asociaţii aberante, de idei anormale. Frecvent, în schizofrenii, apare un zâmbet stereotip nemotivat. În manie, râsul apare în contextul excesivei bune dispoziţii, fiind determinat de comportamentul exagerat ludic, ca urmare a glumelor puerile, dar şi cu nuanţă de causticitate, jignire, agresivitate.

În demenţele senile, în paralizia generală progresivă, râsul apare ca manifestare a jovialităţii sau în contextul megalomaniei (râsul de superioritate). În debilitatea mentală accentuată, râsul patologic apare impulsiv, straniu şi nemotivat.

SUGESTIE = Considerată ca făcând parte din seria fenomenelor psihice cu reflexie în sfera acţiunilor subconştiente, sugestia este interpretată, în YOGA, ca o reacţie particulară la anumite influenţe şi percepţii, care se manifestă prin

activarea unei tendințe la care adeseori se răspunde, fără colaborarea persoanei în ansamblu. Sugestia constă deci în a provoca prin REZONANȚĂ (sub forma unei impulsiuni), funcționarea unei tendințe, pe care uneori omul nu o poate obține prin controlul voinței personale. Mulți YOGHINI consideră sugestia ca o conduită obținută printr-un stimul subtil energetic aplicat, în absența unei informații specifice asupra naturii răspunsului așteptat. Mulți yoghini lărgesc sfera noțiunii de sugestie acordându-i o dublă accepțiune: ca proces psihic, constând dintr-o influență subtil energetică exercitată de o persoană asupra psihicului uneia sau mai multor persoane, transmiterea unor energii subtile ce generează sentimente, idei, atitudini comportamentale și ca metodă de psihoterapie și dinamizare lăuntrică constând în a imprima ființei umane convingeri optimiste în posibilitatea reversibilității fenomenelor patologice, mobilizarea potențialului binefăcător, latent, pentru a putea lupta cu succes împotriva apariției unor fenomene psihopatologice. Prin punerea în rezonanță pe care o facilitează sugestia binefăcătoare se facilitează detenta emoțională (catharsis) sau se permite o priză superioară de conștiință (sugestia se poate exercita cu ușurință independent de starea hipnotică).

Fenomenul de sugestie în YOGA depășește cu mult, prin amploarea și semnificația lui, elementul psihoterapiei,manifestându-se în diverse forme, în grade diferite de intensitate și în cele mai diverse situații. Sugestia este unul din modelele de bază ale interacțiunii umane și privește nu numai indivizii luați izolat (sugestia individuală), ci și grupurile mici (sugestia de grup) și cele mari (sugestia de masă). În principal, este vorba despre putința evidentă pe care un individ o are (datorită energiei sale psihice gigantice ce se manifestă în aura sa foarte mare) de a impune, prin forța credinței și a afirmației sale, o idee, o stare sau o emoție uneia sau mai multor persoane. Reușita sugestiei ca fenomen de REZONANȚĂ depinde de jocul dinamic al unor forțe subtile care se găsesc atât în cel care sugestionează cât și în cel care este sugestionat. În acest sens, sugestia creatoare poate fi definită atât ca acțiune persuasivă, prin care un individ impune altuia o idee benefică, o credință sau o tendință), cât și ca fenomen (de REZONANȚĂ față de o idee, tendință sau credință, cu origine într-o influență sau acțiune exterioară și care comportă o CANALIZARE a puterii lăuntrice și a libertății de voință a celui sugestionat). În YOGA, mecanismul sugestiei, în general, este efectul concentrării energiilor subtile într-un anumit punct focar (de exemplu o CHAKRA) ce devine, datorită energizării foarte mari, dominant.

În majoritatea cazurilor de influență și dominare malefică, sugestia constă în subordonarea hipnotică (psihică) a unei persoane, influențelor subtil energetice ale unei alte persoane, dar care se realizează nu pe baza argumentelor raționale, a motivării logice, ci pe calea subordonării perverse, subtil energetice, la aceste influențe, într-un mod inconștient. Sugestia depinde de foarte mulți factori, cum ar fi: intenția și motivația celui care sugestionează și a celui care este sugestionat, de factorii de ambiguitate ai situației respective cât și de particularitățile subtil AURICE ale celor două persoane.

În concluzie, putem spune că SUGESTIA este acțiunea de a pune în rezonanță subtilă, de a face să pătrundă în MENTAL o influență, de a inspira ceva cuiva, împreună cu rezultatul unei astfel de acțiuni. SUGESTIA este provocarea unui impuls în locul unei realizări reflectate. Sugestia, ca efect al unui câmp energetic subtil, este o funcție psihofiziologică normală și ea există la toți indivizii, dar la unii, denumiți sugestibili, există o receptivitate mai mare la anumite sugestii cu care ei prezintă afinități în AURA proprie. Acestui fenomen îi corespunde o modificare a atenției care devine exclusivă și se menține atunci focalizată aproape fără efort. Ea se diferențiază de activitatea voluntară care implică un efort conștient către un scop deoarece este o activitate inconștientă inteligentă, adaptând mijloacele unui scop. Sugestia (ca acceptare a unei influențe energetice subtile) se derulează uneori în universul lăuntric al subiectului însuși și nu totdeauna este obligatorie influența unei persoane asupra alteia. Celălalt, în unele cazuri, nu este decât un instrument sau o ocazie. YOGA distinge trei modalități de SUGESTIE: 1) sugestia spontană; 2) sugestia provocată; 3) sugestia reflectată sau autosugestia. Sugestia este ușor activată de o atenție concentrată. Ea are o valoare terapeutică mai ales în forma benefic reflectată și în tulburările de memorie și de atenție; în lupta împotriva hiperemotivității și a timidității, a prejudecăților paralizante, a neliniștii și a fricii, a abuliei.

SUGESTIA poate avea o valoare terapeutică prin punerea în REZONANȚĂ directă a ființei umane cu anumite sfere gigantice de forță subtilă, benefică ce

există în MACROCOSMOS. Prin SUGESTIE pot fi recepțiate în aură energii subtile specifice care vor corespunde totdeauna sugestiilor acceptate.

În sugestia benefică, anumite influențe pozitive exterioare sunt utilizate pentru a facilita sugestia directă și a obține o detentă emoțională (catharsis) sau pentru a permite o mai bună priză a conștiinței.

În concepția milenară yoghină, Macrocosmosul este guvernat prin intermediul înțelepciunii DIVINE de legi eterne și armonioase care nu dau greș niciodată. Aceste legi divine eterne sunt subordonate puterii sugestiei Conștiinței DIVINE Macrocosmice și infinite. Această sugestie acționează (sub forma anumitor energii mai mult sau mai puțin subtile ce au frecvențe de vibrație diferită) prin rezonanță în fiecare ființă, fenomen sau obiect, mereu pretutindeni, fiind prezentă în toate fenomenele și pe toate planurile naturii, indiferent dacă se manifestă sub formă de fenomen sau lucru în sine. Cunoscând acest aspect fundamental ne dăm seama de ce este atât de important ca fiecare practicant YOGA să înțeleagă cât mai bine și să amplifice în sens binefăcător legile sugestiei.

Sugestia, ca fenomen Macrocosmic global (ce generează fenomene de rezonanță) este evidențierea clară (pentru cel capabil să înțeleagă) și cauza principală a tuturor fenomenelor fizice, subtile, psihice, mentale și spirituale, ea fiind chiar una dintre modalitățile de a ajunge la starea de extaz divin (SAMADHI). Întregul Univers manifestat sau Macrocosmosul, nu este altceva decât atotputernica sugestie a lui DUMNEZEU și întreaga manifestare trăiește și există permanent în și prin ea.

Sugestia poate fi deci considerată ca fiind unul dintre procesele fundamentale ale manifestării. Sugestia, ca fenomen de rezonanță cu anumite energii (mai mult sau mai puțin subtile) a apărut odată cu Natura și este la fel de puternică precum aceasta. Fiecare mișcare, de exemplu, o facem prin sugestie. Mai întâi gândim, uneori aproape fulgerător și după aceea acționăm. Mai întâi facem planuri și apoi le realizăm. Cunoștințele și experiențele personale sau altfel spus tot ceea ce am acumulat până în prezent se datorează puterii complexe a sugestiei. Însușirea oricăror cunoștințe sau noțiuni se face permanent prin puterea sugestiei. Chiar și cunoștințele sau inspirațiile geniale care ni se par a fi spontane ne sunt date totdeauna tot prin puterea sugestiei, care emană permanent de la energia divină infinită sau Mentalul Macrocosmic al lui DUMNEZEU. Toate cunoștințele, experiențele lăuntrice sau trăirile pe care le avem, le-am avut sau le vom avea, au existat cu mult înainte ca noi sau Universul să fi existat și vor exista mereu chiar și după ce atât noi cât și Universul vom fi resorbiți în faza de PRALAYA (dispărând într-o stare de totală nediferențiere dacă până atunci nu vom atinge starea de eliberare spirituală care singura ne conferă NEMURIREA ÎN ETERNITATE).

Prin urmare, procesul sugestiei este fundamental și veșnic în orice ciclu al manifestării Macrocosmice.

Prin practicile sistematice și metodele specifice sistemului YOGA descoperim că legea sugestiei este infailibilă și absolută. Fiecare om, conștient sau inconștient, neștiutor sau înțelept, practicând conșecvent YOGA sau ignorând-o, tânăr sau bătrân, fiecare corp animat sau neanimat, organic sau anorganic, toate și fiecare în parte într-un anumit fel specific sunt permanent supuse puterii infinite și legii sugestiei. Nu există nici o excepție de la această lege. Orice sugestie emanată, bună sau rea, își are, datorită fenomenelor fulgerătoare de rezonanță, efectul său, direct proporțional (cu durata SUGESTIEI REALIZATE) care apare inevitabil mai devreme sau mai târziu, manifestându-se totdeauna cu o intensitate direct proporțională cu forța de sugestie care a generat-o.

Prin sugestie permanentă pozitivă sau negativă ne putem influența, conștient sau nu, întreaga existență atât într-un sens benefic cât și într-unul malefic. Sugestia binefăcătoare, creatoare este deci factorul cel mai de seamă în practica YOGA. În această direcție este foarte important să înțelegem că, nimeni nu poate ajunge la perfecțiunea deplină a conștiinței fără înțelegerea profundă și aplicarea exactă și înțeleaptă a științei și metodelor binefăcătoare ale sugestiei.

În cercetările făcute de unii savanți s-a constatat că, aproape fără excepție, perioadele de lună plină sunt caracterizate de creșterea surprinzător de mare a numărului de acte antisociale, crime, violuri, sinucideri, jafuri etc. Aceasta e o ilustrare edificatoare, care arată influența suferită, în imensa majoritate a cazurilor, inconștient de un mare număr de ființe umane prin sugestia energiilor subtile recepțiate din mediul înconjurător foarte îndepărtat (în cazul exemplului nostru energiile subtile malefice ce provin în mod ceft de la Lună).

În această direcție, diferitele tehnici yoghine de elevare a vibrațiilor aurice,

datorită faptului ca ne pun în inefabilă stare de rezonanță cu energiile subtile benefice din univers (MACROCOSMOS), permit anularea stării de REZONANȚĂ în aura noastră cu aceste energii subtile nefaste deoarece transformă gradat frecvența DOMINANTĂ de vibrație a aurei noastre, făcându-ne INVULNERABILI la aceste energii subtile rele care nu mai pot găsi puncte de rezonanță compatibile cu manifestarea lor în AURA noastră și în orice situație nu ne mai pot afecta deloc chiar atunci când ele se manifestă foarte intens. În cazul în care, în astfel de perioade de exacerbare a energiilor subtile malefice, constatăm în mod repetat că suntem influențați (sugestionați) în rău, atât prin stările lăuntrice proaste care survin și se amplifică mai ales atunci cât și prin anumite afecțiuni care se declanșează în astfel de perioade, aceasta ne indică persistența REZONANȚELOR SUBTILE NEGATIVE (MALEFICE) cu acest gen de energii nefaste la care încă mai suntem receptivi deoarece în AURA NOASTRĂ mai există FOCARE DE REZONANȚĂ care fac posibilă punerea și menținerea AUREI NOASTRE în stare de PERIODICĂ CONSONANȚĂ cu acest gen de energii subtile malefice. Reușind să elimine pe deplin focarele de rezonanță (cu aceste energii subtile malefice) din AURA sa, yoghinul va remarca în mod obiectiv că nu mai este deloc afectat de ele iar INVULNERABILITATEA sa dobândită gratie transformării binefăcătoare lăuntrice a dominantei vibratile a aurei sale îl va permite să se convingă pe deplin că CEL ÎNȚELEPT ȘI ACTIV (care nu se complace doar să constate PASIV) POATE ȘI TREBUIE SĂ DOMINE INFLUENȚELE MALEFICE ALE FLUIDELOR ASTRALE CARE SUNT EMISE DE DIFERITELE CONSTELAȚII ZODIACALE SAU DE SFERELE DE FORȚĂ ALE PLANETELOR FOARTE ÎNDEPĂRTATE SAU APROPIATE.

De altfel, în întreaga manifestare Macrocosmică a cărei influență se manifestă în mod analogic și proporțional în funcție de gradul de dinamizare (TREZIRE) în microcosmosul fiecărei ființe umane prin REZONANȚĂ predominantă cu energiile subtile benefice sau cu energiile subtile malefice ce există permanent în sferele distincte, ascunse, de forță ale MACROCOSMOSULUI, marii înțelepți și yoghinii avansați au constatat că există o ierarhie riguroasă a sferelor de forță subtile și a energiilor care, în funcție de frecvența lor specifică de vibrație, pot fi controlate și subordonate de sferele de forță subtilă superioare. Considerând din acest punct de vedere manifestarea diferitelor energii subtile în Macrocosmos sau în microcosmosul ființei noastre, toate energiile subtile se subordonează la rândul lor unor energii superioare sau polar complementare. Astfel, energiile subtile lunare (YIN (-)) se subordonează energiilor subtile solare (YANG (+)) cu care de altfel se și polarizează, dând naștere PUTERII în urma armonizării lor depline.

În microcosmosul ființei noastre, energia subtilă lunară (YIN (-)) care dă naștere receptivității și pasivității, poate fi polarizată și transformată în putere prin captarea proporțională a energiei subtile solare (YANG (+)) care dă naștere emisivității și activității (dinamismul). Prin asimilarea armonioasă a acestor două energii subtile complementare (lunară (YIN(-)) și solară (YANG(+))) în ființă se amplifică starea de echilibru polar care dă naștere stării de PUTERE. Prin urmare, energia subtilă lunară (YIN (-)) poate fi cu ușurință controlată și polarizată cu ajutorul energiei subtile solare (YANG (+)). Energia subtilă solară (YANG (+)), la rândul ei, poate fi controlată cu ajutorul ENERGIILOR SUBLIME, ÎNALTE ALE LUMII CAUZALE care provin din SFERELE CAUZALE ÎNALTE ALE MACROCOSMOSULUI și care se manifestă la nivelul CORPULUI SUPERIOR CAUZAL (VIJNANAMAYA KOSHA) în microcosmosul fiecărei ființe umane care a ajuns să fie conștientă de acest corp (CAUZAL), permițându-i chiar să realizeze anumite fenomene sau acțiuni aparent miraculoase cu ajutorul acestor energii mentale înalte. Aceste energii înalte, la rândul lor, pot fi controlate cu ajutorul ENERGIILOR SPIRITUALE SUPREME ALE DIVINULUI care sunt captate în microcosmosul ființei noastre atunci când SINELE NOSTRU ETERN (ATMAN) sau Spiritul a fost revelat în noi.

Autosugestia. Considerată în lumina tradiției yoghine drept un proces de punere în subtilă stare de rezonanță cu anumite energii subtile benefice din MACROCOSMOS pe care l-am realizat sau îl realizăm NOI ÎNȘINE, SINGURI (eventual pe baza unui model sau exemplu conștient sau inconștient asimilat anterior sau uneori datorită PROPRIILOR NOASTRE REVELAȚII ce rezultă în urma cunoașterii) AUTOSUGESTIA este acel PROCES DE REZONANȚĂ AUTOINDUS cu anumite energii subtile benefice din MACROCOSMOS care va permite captarea pe întreg sa durată a unor energii subtile corespunzătoare procesului de rezonanță subtilă început, trezit, dinamizat și chiar amplificat numai datorită propriilor noastre acțiuni mentale care îl declanșează și îl susțin cât și datorită unei ATENȚII

STĂRUITOARE care ne permite să percepem fenomenul de captare a acestor energii subtile corespondente în microcosmosul nostru lăuntric. Concretizarea acestor energii subtile în aura noastră se remarcă prin trezirea și amplificarea progresivă sau accelerată a unor stări DISTINCTE care corespund energiilor subtile specifice care au fost captate în universul nostru lăuntric datorită REZONANȚEI SUBTILE generate chiar de noi înșine prin așa-zisa AUTOSUGESTIE.

Utilizând în mod conștient, inteligent, benefic și creator procesele de REZONANȚĂ SUBTILĂ POZITIVĂ cu energiile subtile, benefice din MACROCOSMOS pe care le DECLANȘĂM cu ușurință prin intermediul AUTOSUGESTIEI, putem trezi și amplifica, în ființa noastră, orice CALITATE sau VIRTUTE pe baza evocării mentale precise a acelei calități sau virtuți care va face, instantaneu, să intrăm în subtilă rezonanță cu energiile subtile specifice din MACROCOSMOS care susțin sau fac cu putință respectiva calitate, care astfel va începe gradat să se trezească și să se amplifice în noi, datorită proceselor subtile de REZONANȚĂ, care vor atrage în noi energia subtilă cosmică, corespondentă care FACE CU PUTINȚĂ sau PERMITE SĂ SE MANIFESTE RESPECTIVA CALITATE sau VIRTUTE. Aceste aspecte expuse aici revelează într-un MOD CÂT SE POATE DE CLAR UN MARE SECRET CUNOSCUT DE YOGHINI de mii de ani. EXEMPLU: Pentru a deveni IUBITORI este suficientă evocarea mentală fermă și clară a unei stări de IUBIRE INTENSĂ și focalizarea neabătută a ATENȚIEI lăuntrice asupra acelei stări de IUBIRE pe care eventual am trăit-o cândva mai demult (SUGESTIA = REZONANȚA SUBTILĂ CU ENERGIILE SUBTILE ALE IUBIRII PE CARE AM SIMȚIT-O ATUNCI).

Concentrarea mentală asupra stării de iubire trăită cândva pe care o vom evoca NOI ÎNȘINE ACUM este de fapt starea de AUTOSUGESTIE care face cu putință să intrăm DIN NOU în rezonanță subtilă cu energiile subtile ale iubirii din MACROCOSMOS care instantaneu vor începe să fie captate în microcosmosul ființei noastre și, când ele au fost asimilate în proporția necesară, vom constata că în noi se trezește și uneori chiar se amplifică o stare de IUBIRE INTENSĂ datorită fenomenului subtil de REZONANȚĂ LĂUNTRICĂ cu energiile subtile infinite ale iubirii din MACROCOSMOS. Conform celor explicate mai sus, la fel pot fi trezite, dinamizate și amplificate în microcosmosul nostru lăuntric orice calitate și chiar puterile paranormale (SIDDHI-uri).

Prin intermediul diferitelor moduri de autosugestie (benefică sau malefică) noi putem să ne amplificăm anumite calități sau să ne exacerbăm orice defecte sau vicii. Prin fenomenele complexe de rezonanță cu diferitele tipuri de energie subtilă, benefică sau malefică din MACROCOSMOS pe care le declanșăm și adeseori le menținem aproape permanent, datorită AUTOSUGESTIEI, astfel încât aceste fenomene predominante de rezonanță subtilă CU ANUMITE ENERGII SUBTILE din MACROCOSMOS devin OBIȘNUINȚE CREATOARE sau OBIȘNUINȚE TIRANICE, DISTRUCTIVE, OBSESIVE, ființa umană ajunge prin propriile sale AUTOSUGESTII să se ÎNALȚE sau să se PRĂBUȘEASCĂ.

Mulți oameni, datorită prostiei, au o atitudine disprețuitoare cu privire la puterea AUTOSUGESTIEI, fiindcă nu-i înțeleg mecanismele subtile. Pentru cel inteligent și lucid este evident că aceia care susțin că nu utilizează niciodată autosugestia, în realitate, clipă de clipă, chiar și ei se autosugestionează și cel mai trist este că adeseori ei se AUTOSUGESTIONEAZĂ în sens negativ, distructiv, malefic. Orice stare de rezonanță cu anumite energii subtile din MACROCOSMOS declanșată prin AUTOSUGESTIE generează prin acumularea acestora în aură ANUMITE TRĂIRI CORESPUNZĂTOARE energiilor subtile receptate. Aceste trăiri lăuntrice dau naștere la rândul lor anumitor gânduri care sunt o reflectare mentală, conștientă a acestor stări. Orice gest, cuvânt, intenție sau acțiune este ulterior rezultatul gândirii. Cuvântul, fapta sunt numai manifestări ale gândurilor care adeseori sunt declanșate datorită AUTOSUGESTIEI. Cel care are o extraordinar de mare putere de AUTOSUGESTIE captează mult mai multă energie subtilă datorită fenomenelor subtile de rezonanță angrenate și AURA sa devine extraordinar de mare și puternică din punctul de vedere al sferei de forță. Un asemenea om poate realiza rapid și cu cea mai mare ușurință sugestii benefice puternice pe care ceilalți le recepteză cu ușurință, resimțind AJUTORUL URIAȘ pe care el PERMANENT îl oferă celor care merită.

Pentru cel atent, lucid și inteligent, intențiile, cuvintele, gesturile, atitudinile, mimica feței, acțiunile, modul în care acestea sunt realizate arată totdeauna NU NUMAI CEEA CE GÎNDIM CI ȘI MODALITATEA BENEFICĂ SAU MALEFICĂ ÎN CARE FACEM ACEASTA. Prin analiza corelată intuitiv a acestor aspecte, noi putem

testa cu cea mai mare ușurință dominanta formei (MALEFICE sau BENEFICE) de autosugestie a unei ființe umane. Astfel, dacă mai mereu cuvintele și acțiunile acesteia sunt răutăcioase sau negative, este clar că autosugestia predominant angrenată de ea este una de tip distructiv. Deci, toate autosugestiile sunt adeseori doar continuări ale sugestiilor mentale acceptate sau captate prin rezonanță. Toate sugestiile pornesc din minte chiar dacă sunt determinate din afară și dispar din nou în minte. Atunci când ființa umană nu este încă aptă să rezoneze, deoarece nu este pregătită lăuntric (să vibreze LA UNISON), ea nu va putea recepta o sugestie chiar și atunci când această sugestie este benefică și superioară.

Deci, sugestia mentală stă la baza tuturor celorlalte forme de autosugestie și este independentă. În cazul în care yoghinul ajunge la perfecțiune, sugestia mentală în cazul său funcționează continuu (atunci el se află permanent în rezonanță cu energiile benefice, divine, sublime, spirituale din MACROCOSMOS (care se manifestă plenar prin el) și este, pentru cei capabili să-i recepteze gigantica sa sferă de forță, UN FOCAR CONSTANT DE IUBIRE DIVINĂ ȘI DE IUBIRE SPIRITUALĂ ÎN JURUL CĂRUIA SE DEZVOLTĂ ȘI SUNT IMPULSIONAȚI CEI PLINI DE ASPIRAȚIE ȘI DĂRUIRE FAȚĂ DE SUPREMUL ABSOLUT). Acest fenomen aparent miraculos este cu putință în cazul său pentru că el realizează permanent o stare de rezonanță perfectă cu sursele infinite ale tuturor energiilor benefice din MACROCOSMOS. Mentalul său individual este atunci de asemenea în rezonanță cu energiile sublime nesfârșite ale MENTALULUI DIVIN MACROCOSMIC.

Toate celelalte sugestii (în manifestarea lor ca fenomene subtile de rezonanță) depind de mental și nu pot niciodată să acționeze fără el. Atunci când am ajuns să ne controlăm cât mai bine gândirea și energiile subtile mentale într-o anumită măsură, vibrând mai mereu la unison numai cu forțele subtile binefăcătoare din MACROCOSMOS, forța subtilă magnetică, sublimă, creatoare ce provine din sursele infinite de energie divină din Macrocosmos radiază prin noi, manifestându-se cu putere nu numai în noi ci și în afara noastră, astfel încât noi putem deveni canale nesfârșite de manifestare ale anumitor tipuri de forțe subtile, binefăcătoare, iar aceasta constituie un indiciu sigur al realizării noastre lăuntrice. În această situație, ființele umane tulburate, nefericite sau care se află pradă suferințelor morale, ori sunt stresate sau angoasate și cu care în unele situații venim în contact, vor fi cu cea mai mare ușurință impulsionate de aceste influențe binefăcătoare, extraordinar de puternice. În prezența unor astfel de ființe umane extrem de evoluate spiritual, care au o aură cu un diametru de sute de metri, suferințele, tristețile, inhibițiile și neliniștile sunt eliminate ca prin farmec, astfel că, toți cei care au diferite afecțiuni sau probleme, devin în prezența acestor uriașe câmpuri benefice de forță, liniștite, întremate, euforice, calme și pline de speranță. Astfel, putem remarca prin intermediul efectelor provocate în afara noastră, foarte ușor, cu ajutorul energiilor subtile benefice emanate de noi și care provin din Macrocosmos, că aproape toate aceste ființe umane își învinge slăbiciunile, suferințele, angoasele, bolile și gradat își trezesc și își măresc propria putere de voință, pe măsură ce încrederea în forțele benefice proprii crește.

Sugestiile mentale (în calitatea lor de fenomene subtile de rezonanță) sunt la fel de reale ca și universul din jurul nostru. Yoghinii avansați susțin că în toate situațiile în care se realizează concentrări mentale intense, gândurile care se dezvoltă atunci sunt în realitatea subtilă veritabile forțe uriașe, având o formă precisă care le face să poată fi asimilate cu lucruri care aparțin realității subtile și fiecare dintre ele produc mai devreme sau mai târziu anumite efecte corespunzătoare în LUMEA FIZICĂ, MATERIALĂ. Energia subtilă este cu ușurință captată în AURĂ și controlată prin intermediul gândirii, pe toate cele 7 planuri fundamentale ale manifestării. Deci, sugestia mentală (în calitatea sa de declanșator al fenomenelor subtile de rezonanță) poate fi pe drept cuvânt considerată ca una dintre cele mai mari forțe cu care se operează în manifestare.

Yoghinii au constatat de mii de ani că mentalul dinamizat al fiecărei ființe umane este o copie miniaturală a Mentalului MACROCOSMIC, iar, la rândul său, Macrocosmosul este manifestarea Mentalului Universal Macrocosmic. Mentalul este doar aparent materie, căci în realitate el este energie mentală structurată și toate obiectele materiale, în calitatea lor de expresii ale energiei modulate și structurate în diferite feluri, sunt doar modalități de manifestare ale mentalului.

Energiile subtile mentale sau altfel spus forța mentală sublimă sau, cu alte cuvinte, puterea gândului pot să anuleze prin focalizare adecvată orice cauză sau efect, permițând printre altele deplasarea aproape instantanee în spațiu (la

orice distanță) și în timp (TRECUT, PREZENT sau VIITOR). Energiile sublime mentale se află permanent în afara sferei limitate a cauzalității.

Yoghinii avansați consideră că energiile subtile, sublime ale minții pot să influențeze câmpurile de forță zodiacală și stelele ce se găsesc la milioane de miliarde de ani lumină depărtare. Într-o singură clipă, printr-o concentrare mentală adecvată, yoghinul poate să transmită o sferă de energie mentală, benefică, subtilă, gigantică către o anumită ființă umană pe a cărei frecvență dominantă de vibrație a fost modulată să rezoneze și această SFERĂ DE FORȚĂ va ajunge aproape instantaneu la respectiva ființă influențând-o extraordinar de mult în bine INDIFERENT DE DISTANȚA LA CARE EA SE AFLĂ.

Prin concentrare mentală intensă și adecvată se poate cunoaște cu o surprinzătoare precizie trecutul sau viitorul și la toate aceste performanțe yoghinii avansați reușesc să ajungă printr-o practică perseverentă a tehnicilor YOGA. Prin practica YOGA consecvent angrenată, mentalul extraordinar de puternic al yoghinului se poate transforma într-un veritabil FOCAR emițător permanent și într-un rafinat receptor permanent al nesfârșitelor energii subtile benefice.

Yoghinii foarte avansați, datorită atingerii treptei de permanentă rezonanță subtilă cu energiile subtile benefice, nesfârșite din MACROCOSMOS, ajung să acționeze fără întrerupere ca un veritabil FOCAR de transmisie a diferitelor tipuri de energie subtilă benefică. Atât pentru a ne ajuta extraordinar de mult pe noi înșine cât și pentru a îl ajuta sau impulsiona eficient pe ceilalți, trebuie să ne bazăm cât se poate de mult pe ajutorul sugestiei mentale pozitive (binefăcătoare) fără de care nu se poate realiza mai nimic în YOGA.

Sugestia este totdeauna aceea care ne face să vedem un anumit obiect ajungând cu ajutorul ei să-l recunoaștem și să emitem felurite raționamente referitoare la el. Sugestiile binefăcătoare ale mediului înconjurător, chiar foarte îndepărtat, sunt extraordinar de importante pentru dezvoltarea și amplificarea puterii superioare a mentalului. Orice sugestie benefică din exterior (MACROCOSMOS), orice energie subtilă, creatoare, cosmică care ne impresionează prin rezonanță specifică mentalul este de fapt o sugestie pozitivă, binefăcătoare a mediului înconjurător care se reflectă prin REZONANȚĂ subtilă în microcosmosul ființei noastre. Toate acestea joacă un rol pozitiv deosebit de mare mai ales în reușita meditației profunde și a concentrării de lungă durată în practica superioară YOGA.

De multe ori sugestia telepatică (receptată ca atare ÎN CALITATE DE MODEL POZITIV) poate să creeze mult mai ușor cadrul necesar în vederea unei rafinări și dezvoltări rapide a mentalului.

Peisajele naturale foarte frumoase, cascadele, peșterile, marea, munții, râurile, au de asemenea o influență pozitivă considerabilă asupra mentalului. Din această cauză, marii yoghini își aleg uneori peisaje naturale foarte frumoase pentru LAYA YOGA, meditație, concentrare, cât și pentru realizarea altor tehnici YOGA. Mai ales începătorilor în practica YOGA li se recomandă să meargă din când în când în zone naturale foarte frumoase și să practice, fie chiar și pentru câteva ore, unele tehnici YOGA într-o asemenea ambianță. Într-un asemenea cadru natural și minunat, chiar și un mental haotic sau dezordonat va fi într-o oarecare măsură influențat în bine.

Dacă începătorii nu reușesc să facă progrese în concentrarea mentală DE DURATĂ, ei trebuie să analizeze și să verifice condițiile mediului imediat în care trăiesc, urmărind chiar să le transforme pe cât posibil dacă este nevoie.

Sugestia binefăcătoare repetată cât mai des de yoghin propriei sale conștiințe, cât mai ferm cu putință (până când ajunge să devină o OBIȘNUINȚĂ POZITIVĂ), determinând fenomene subtile de rezonanță benefică cu anumite energii subtile creatoare, nesfârșite din MACROCOSMOS, se numește autosugestie. Ea acționează rapid și eficient numai prin repetare. Ea poate fi verbală, vizuală, telepatică, mentală sau a mediului înconjurător. Există însă și un alt fel de autosugestie care este strâns legată de așa-numita sugestie spontană.

Sperăm că fiecare a ajuns deja să înțeleagă că în cazul autosugestiei, cuvântul "AUTO" înseamnă "eu însumi", "prin mine". Sugestia este deci apariția sau prezentarea directă a unei idei (sau cu alte cuvinte a unui gând ce declanșează REZONANȚA cu "CEVA" anume) mentalului prin cuvinte, gesturi sincronizatoare, privire, auz, miros, inducție mentală telepatică, etc. Sugestia rezultă de asemenea prin corelarea unor influențe combinate mult mai subtile ale mediului intern ori extern, apropiat, depărtat sau extrem de depărtat care, datorită RECEPTIVITĂȚII deja existente în ființa noastră, generează fenomene specifice de REZONANȚĂ.

Prin urmare, antrenarea procesului de autosugestie înseamnă de fapt a acționa profund, sistematic și repetat chiar NOI asupra noastră, sugerându-ne ceva anume care va declanșa fenomenul de rezonanță cu realitatea evocată CHIAR de acea SUGESTIE. Autosugestia este o parte principală în focalizarea și concentrarea intensă a atenției.

Atunci când un yoghin avansat, de exemplu, explime în mod elocvent unui grup de aspiranți o tehnică specifică YOGA, el se folosește din plin de extraordinara sa putere de sugestie. Cu toate acestea, atunci când același yoghin avansat meditează singur sau se concentrează, el folosește numai pentru sine, în mod creator, autosugestia. Autosugestia, ca modalitate de AUTOINDUCȚIE și menținere a fenomenului de REZONANȚĂ (cu nu contează ce aspect BENEFIC, DIVIN, ELEVAT) este deci condiția sine-qua-non ("FĂRĂ DE CARE NU SE POATE") a oricărei concentrări reușite și a meditației profunde în practica autentică YOGA. În această direcție, există un adevăr esențial (pe care yoghinii avansați îl cunosc de mii de ani): noi fie primim aproape tot timpul șelurite sugestii de la mentalul nostru, complăcându-ne într-o stare permanentă de receptivitate pasivă și atunci suntem și rămânem subordonații aparent neputincioși sau sclavii acestuia, fie cât mai des ne comandăm CHIAR NOI ÎNȘINE mentalul, în mod activ, prin propriile noastre idei puternice sau gânduri binefăcătoare ce generează sugestii și în această situație suntem și pe drept cuvânt ne considerăm stăpânii acestuia. Numai procedând astfel (grație controlului exercitat asupra mentalului) noi vom reuși să intrăm cu ușurință în rezonanță și să ne menținem în legătură directă cu acele energii subtile binefăcătoare din Macrocosmos de care avem nevoie. În clipa în care ne complacem să fim și să rămânem superficiali, obsedați, zăpăciți, distrați sau neatenți, mentalul despotic ne conduce prin sugestiile sale ce determină procese de rezonanță care adeseori ne sunt nefaste. Aceasta implică, mai devreme sau mai târziu, încătușare, vicii, manii, subordonare, slăbiciune.

Atunci când yoghinul ajunge să își domine mentalul aproape permanent, el îl va constientiza în calitatea sa de instrument și această treaptă îi va permite să treacă cu ușurință dincolo de el, prin revelația Sinelui Nemuritor sau Esența Divină din noi (ATMAN). În momentul în care această înaltă treaptă este atinsă, mentalul ni se va supune totdeauna, devenind un perfect instrument de o putere colosală. Toate acestea atrag după sine, cum este și firesc, suprema eliberare spirituală care ne asigură deplina libertate. Însăși atingerea și menținerea mai mult timp a stării de SAMADHI, ca fază ultimă în practica YOGA, depinde nebănuit de mult de autosugestie. Înainte de atingerea treptei de eliberare spirituală, oamenii sunt subordonați în mare parte sugestiilor de tot felul (unele bune, altele rele) primite din propriul lor mental și din această cauză mulți dintre ei suferă direct proporțional, consecințele acelor REZONANȚE nefaste căci, așa cum am explicat anterior, fiecare sugestie negativă încarcă ființa, în funcție de durata și intensitatea SUGESTIEI, cu o energie subtilă corespunzătoare (formei de SUGESTIE) provenind din MACROCOSMOS. După aceea, mai devreme sau mai târziu, toate aceste energii subtile asimilate în aura noastră prin sugestii vor fi trăite până când sunt complet consumate sub forma ANUMITOR STĂRI. Tocmai din această cauză, în practica corectă YOGA este extrem de important ca toate sugestiile negative, malefice, perturbatoare, închistatoare, distructive, să fie cât mai repede complet eliminate PRIN ÎNLOCUIREA LOR cu sugestii creatoare benefice, armonizatoare, stenice, dătătoare de echilibru, pace profundă, fericire, elevare spirituală și care toate sunt subordonate autosugestiei puternice, profund conștiente.

Toate sugestiile ce apar uneori spontan pot fi admise doar atât timp cât ele nu vin deloc în contradicție cu autosugestia benefică creatoare ce deja există în noi; în caz contrar, orice altă sugestie parazită, dăunătoare trebuie oprită și anihilată imediat prin ÎNLOCUIREA EI PROMPTĂ (CHIAR FULGERĂTOARE DACĂ SUNTEM CAPABILI) cu opusul său indus cu o mare putere prin controlul pe care îl exercităm asupra mentalului. Iată câteva exemple de înlocuire binefăcătoare: ura se înlocuiește cu IUBIRE; neîncrederea cu ÎNCREDERE; slăbiciunea cu PUTERE; egoismul cu ALTRUISM; răul cu BINE; tristețea cu BUCURIE; nefericirea cu FERICIRE; efemerul cu ETERN.

Autosugestia creatoare, benefică, combinată cu tehnicile specifice YOGA, este un stimulent activ extraordinar de puternic pentru orice acțiune integrată în armonia DIVINĂ și chiar pentru atingerea gradată a stării de comuniune extatică (SAMADHI). Când o anumită energie mentală mixtulată sub forma unei idei sau a unui gând este emisă și introdusă în subconștient, aceasta se va manifesta ca

sugestie, determinând fenomene specifice de REZONANȚĂ în universul nostru lăuntric. Atunci când această energie mentală (cu o anumită frecvență de vibrație) este acceptată sub forma unei trăiri determinate de acea idee, imagine lăuntrică, sau reprezentare intelectuală, ea devine după aceea o parte constitutivă a gândirii conștiente, a personalității noastre individuale. Fiecare ființă umană acționează sau reacționează astfel, indiferent dacă practică sau nu YOGA. Este, prin urmare, evident că forța mentală este aspectul fundamental care produce obiceiuri bune sau rele, în funcție de felul și predominanța autosugestiei care, la rândul său, generează fenomene specifice de rezonanță în microcosmosul nostru lăuntric, canalizând în noi anumite forțe subtile (BUNE sau rele) din MACROCOSMOS.

Orice sugestie, fie ea mentală, verbală, telepatică, a simțurilor sau a mediului înconjurător apropiat sau foarte depărtat operează TOTDEAUNA (determinând fenomene specifice de REZONANȚĂ în noi) numai în funcție de gradul nostru de receptivitate (la acea influență sugestivă), aceste fenomene putând să se amplifice sau să se permanentizeze numai prin autosugestie. Prin urmare, nu toate sugestiile vor deveni automat, TOTDEAUNA autosugestii.

Anumite forme de sugestie pot deveni cu mai multă ușurință autosugestii numai în măsura în care receptivitatea noastră lăuntrică (la acele forme de SUGESTIE) este foarte mare. Este deci evident pentru orice yoghin avansat că nu putem face nici o acțiune fără ajutorul sugestiei și a autosugestiei.

Când o ființă umană oarecare suferă intens din cauza unei dureri, afecțiuni, tensiuni psihice, a stresurilor etc., înseamnă că, printr-un proces complex de autosugestie anterioare, combinate, ea a acceptat mai înainte ca aceste aspecte rele (care o fac să intre în rezonanță cu energii subtile, malefice, negative din MACROCOSMOS) să facă parte din autosugestia sa predominantă. Yoghinii foarte avansați spiritual, ai tuturor timpurilor, au recomandat întotdeauna începătorilor în YOGA să nu accepte să se transmită mentalului lor nici o sugestie negativă, malefică și mai ales (ÎNAINTE DE TOATE) dacă uneori ele totuși apar să nu accepte vreodată ca aceste sugestii să devină autosugestii.

Privind cu multă atenție în jurul nostru, constatăm că foarte mulți oameni suferă, mai mult sau mai puțin, din cauza unor sugestii distructive pe care le-au transmis subconștientului lor sub formă de gânduri, mentalizări sau imagini. Yoghinii avansați sunt conștienți de efectele acestei legi fundamentale și fiindcă o respectă, sunt fericiți, perfect calmi și tocmai de aceea permanent în jurul lor există un câmp energetic, subtil, euforic, reconfortant, annonios și benefic. Aceste efecte minunate sunt clar perceptibile pentru multe ființe umane în cazul yoghinilor avansați pentru că ei au transmis și transmit subconștientului lor, prin intermediul mentalului (benefic focalizat) numai sugestii pozitive, perfecte, care prin repetare și obișnuință au devenit autosugestii dominante profund binefăcătoare.

SUCCES (cf.lat. *successus*) = Performanță, reușită sau recunoaștere de tip recompensator a unei acțiuni individuale sau colective. YOGA a analizat cu atenție semnificațiile succesului în plan lăuntric. Orice reușită (succes) antrenează o descărcare energetică sau creatoare din partea individului, fiind în același timp stimulatoare în realizarea de noi performanțe. ANTICIPAREA FERMĂ ȘI CU PUTERE A SUCCESULUI ca mod de gândire predominantă va determina o stare aproape continuă de rezonanță cu energii subtile, benefice, divine, pozitive, corespondente din MACROCOSMOS, care vor face să apară serii nesfârșite de succese.

Valențele psihoeducative ale succesului se relevă cu pregnanță în reeducarea copiilor cu tulburări de vorbire, caracteriale sau comportamentale: dozarea dificultăților sarcinilor în funcție de particularitățile lor de vârstă și psihopatologice (doza) realizat de specialiști) crește probabilitatea de succes în rezolvarea probelor, ceea ce-i încurajează pe copii, indicându-le renunțarea la conduitele defectuoase sau negative.

Rezolvarea fericită a unui caz (succesul terapeutic) în YOGA este evaluată după o serie de parametri obiectivi:

- ameliorarea sau dispariția în timp scurt a simptomatologiei cazului (expresie a anulării cauzelor ce au făcut să apară boala și a realizării corecte a tehnicilor și a metodelor YOGA indicate);
- durata în timp a remisiunilor;
- reinserția armonioasă a pacientului în mediul familial, social și Macrocosmic (DIVIN);
- economicitatea și lipsa de nocivitate a actului medical YOGHIN.

SUBLIMARE = În lumina experienței milenare a Orientului cu privire la

eros și sexualitate, prin controlul conștient al funcțiilor sexuale în ființa umană, se declanșează reacții de transmutație biologică care fac să apară gradat o energie lăuntrică biomagnetică uriașă. Procesul ulterior de deplasare interioară și modificare a acestor energii rezultante, din punctul de vedere al frecvenței lor caracteristice, pe măsură ce străbat nivelele ființei, provocând la fiecare asemenea nivel efecte specifice pregnant conștientizabile și remanente în timp, este definit în YOGA drept sublimare. Prin urmare, sublimarea yoghină este un proces complex care desemnează fenomene ample, ce în mod aparent nu se află în raport cu sexualitatea, dar care își au de fapt resursele energetice în forța rezultată în urma transmutației biologice constante a pulsiunilor sexuale controlate volitiv. În urma transmutației biologice a potențialului sexual, grație controlului conștient asupra funcției sexuale, pulsiunea sexuală originară se transformă ca frecvență de vibrație într-o energie aproape nouă, mult mai ample decât aspectul de la care se pornise, astfel producându-se sublimarea, în măsura în care ceea ce ea este acum va fi redirecționat către un nou scop NON-SEXUAL, și în care se vizează țeluri valorizate vital, psihic, mental sau spiritual.

Analogic, putem spune că transmutația biologică a potențialului sexual al ființei umane este comparabilă cu acțiunea inteligentă a omului de transformare a unei spontane căderi de apă într-o sursă continuă de electricitate. Sublimarea este însă procesul ulterior în care electricitatea rezultată va fi luată de la sursa ei de origine și transportată prin linii de înaltă tensiune pentru a fi transformată și potrivită după necesități ca tensiune și frecvență, ajungând să genereze apoi o gamă vastă de fenomene și procese care nu s-ar putea declanșa în absența ei. După cum știm, asemenea fenomene pot fi: calorice, sonore, luminoase, magnetice etc. Între apa din lacul de acumulare care prin cădere controlată va roti acum constant turbina generatoare de electricitate și televizorul la care eu urmăresc pasionat imagini de pe altă planetă, aparent, datorită ignoranței mele crase, nu se află nici un fel de legătură. Cineva inteligent știe însă că dacă în această exemplificare căderea de apă ÎNCETEAZĂ SĂ MAI FACĂ SĂ SE MAI ROTEASCĂ TURBINA, televizorul meu, deși rămâne în perfectă stare potențială de funcționare, imediat după oprirea turbinei, va înceta și el să mai funcționeze și nu va mai permite să privesc cu vie curiozitate imaginile de pe acea planetă.

Prin urmare, putem spune că o pulsiune erotic-sexuală este sublimată în măsura în care este volitiv, intenționat redirecționată către un țel nou, non-sexual, în urma transmutației componentelor sale de bază.

Înscrîndu-se între strategiile de trezire și angrenare conștientă a potențialului sexual latent al ființei, sublimarea este un procedeu aplicabil de către oricine îi înțelege mecanismul, pentru a deturna după TRANSMUTAȚIE energia sexuală transformată, grație unei efervescențe controlate, orientând-o de la scopul său obișnuit pentru a o angaja plenar într-un alt plan al ființei, cu frecvență diferită de vibrație, făcând-o apoi să acționeze într-un nou sistem de investiție.

Fiind un proces care se angrenează ulterior, după fenomenul de transmutație, sublimarea se diferențiază prin faptul că permite redirecționarea în sensul unei veritabile reacumulări a energiilor pulsionale în alte planuri lăuntrice ale microcosmosului ființei umane.

În viziunea yoghină, SUBLIMAREA este deci o "super-refulare reușită", generatoare de putere subtilă, fericire, armonie inefabilă, simultan cu o euforică integrare a ființei în ambianța sublimă cosmică.

Printre toate celelalte efecte, sublimarea pozitivă, benefică, permite ajustarea socială și dezvoltarea echilibrată, accelerată a personalității. Prin sublimare se realizează deplasarea unor energii instinctuale transformate foarte mult către scopuri noi și elevate. Permițând o gamă vastă de acțiuni după transmutație, sublimarea focalizează în planurile superioare ale ființei anumite pulsiuni inconștiente, detașate de orientările lor primitive, care sunt integrate benefic în universul lăuntric al ființei umane investindu-le în echivalențe ce vor avea o valoare pozitivă, sublimă.

În existența banală, spiritul de competiție și anumite vocații (chirurg, de exemplu) se explică cel mai adesea prin agresivitate sublimată, iar altruismul și tandrețea prin energia transformată și canalizată superior a instinctului sexual.

În cartea "Atingerea amoroasă" a dr. ANDREW STANWAY (ed. Guild Publishing London 1987), la pag. 129 acesta scrie: "Unii bărbați foarte rari, susțin că pot avea de foarte multe ori așa-zise "orgasme uscate" sau altfel spus orgasme fără ejaculare. Ei pot avea deci orgasme repetate cu toate semnele fizice, emoționale și mentale și cu toate acestea să nu ejaculeze absolut deloc. Aceasta apare ceva mai

frecvent la bărbați care mai înainte s-au descărcat de mai multe ori într-o întîlnire amoroasă, dar ea poate să apară de asemenea la unii cu trăiri chiar mai intense care înainte nu au ejaculat deloc pe un interval considerabil de timp de peste 30 de zile".

Controlul perfect al ejaculării este adeseori comportarea descrisă în foarte multe texte orientale referitoare la arta amorului, în acestea fiind explicate *in extenso* metode de antrenament care implică atât latura psihologică cât și cea fiziologică a acestei performanțe extraordinare.

Gândul este cea mai puternică forță a universului. Prin transmutația biologică, colosala energie rezultantă va amplifica la extrem disponibilitățile lăuntrice, făcând gradat să dispară toate limitele banale ale conștiinței.

O energie gigantică, inertă, zace prin urmare închisă în potențialul sexual atât de puțin explorat datorită ignoranței. În mod superficial, noi gândim că totul în corpul nostru este material. Cu o mare încredere ne închipuim în mod eronat că această materialitate este "totală". Experimentarea proceselor de transmutație biologică, sexuală, în propria noastră ființă, pe lângă anumite trăiri beatifice de o intensitate copleșitoare ne face să conștientizăm spontan că suntem simultan structurați dintr-o cantitate incredibilă de particule energetice, învârtindu-se prin cine știe ce enigmă și fixate printr-un miracol greu imaginabil în această stare.

În cazul acestor super-intense trăiri erotice, în care potențialul sexual nu este deloc intempestiv risipit, ființa umană (sau chiar cuplul) devine spontan și gradat "radioactivă" datorită unor reacții de transmutație biologică la temperaturi obișnuite, ce se desfășoară gradat în corpul unor asemenea ființe.

Fenomenele de transmutație biologică la temperaturi joase se declanșează cu ușurință și se mențin nealterate prin angrenarea constantă a forței voinței mai ales în situația unor trăiri amoroase, sexuale suficient de intense și profunde. Atunci ființa începe să trăiască într-un univers lărgit și inefabil în care clipă de clipă savurează un beatific mister. În spatele celei mai mici manifestări se dezvăluie fascinant necunoscutul inefabil.

În potențialul sexual al fiecărei ființe se află "întemnițați" în "materie" SUTE DE MILIARDE DE VOLȚI. Pe fundalul unei trăiri amoroase beatifice un singur gând-forță menținut constant printr-o voință tenace este suficient pentru a trezi gradat și controlat această energie fabuloasă care, în caz contrar, se descarcă mai mult sau mai puțin inertă din nou, făcându-ne să pierdem aproape inconștienți un esențial potențial creator.

SUBLIM = termen din literatura latină cu sensul de înălțime, elevație, ca stare reală a lucrurilor și ființelor care înseamnă perfecțiune și grandoare în ceva. Și la greci, termenul de sublim (hupsos) a însemnat - la origini - înălțime, elevație sau culme, apoi, prin extindere, a desemnat cerul și depărtările lumii, pentru ca prin derivație să semnifice, în cele din urmă, caracterul elevat a ceva. În linii mari, termenul de sublim putea să reprezinte, la greci, atât mărețul, în înțeles extensional, cât și înaltul. De la aceste două sensuri noțiunea își trage sensul literar și spiritual. Prima interpretare strict teoretică a conceptului este dată în eseul intitulat "Despre sublim" atribuit, în mod discutabil, lui Longinus. Sublimul este definit, în acest context, ca o stare transfiguratoare ce nu convinge în mod propriu, ci duce la extaz; sublimul "înalță sufletul în regiuni supreme ascunse și face să se nască în noi o stare admirabilă de extaz și uimire". El este ceea ce reprezintă mai mult decât o simplă stare de plăcere sau de convingere intelectuală. Rezultă că înțelesul conceptului, în optica lui Longinus, cuprinde următoarele însușiri: o trăire extatică amplă echivalând cu ceea ce putem numi o comuniune profundă cu ceea ce are înalt și divin existența, o elevație supremă și plină de demnitate a minții și o admirabilă stare de uimire grandioasă, născută din contactul nostru cu orizonturile ascunse și extraordinare ale lumii reale. Evident, pentru Longinus, atât gradul de elevare spirituală fondată pe o pasiune plină de tensiuni benefice răscolitoare și de entuziasm, cât și, mai ales, reflexia acestela, trebuie să aibă ca notă distinctă naturaleţea.

În linii mari, o a doua caracterizare esențială a conceptului de sublim, în cadrul evoluției sale istorice, este făcută de Kant. În opera sa de încoronare a criticilor (Critica puterii de judecată) Kant asociază sublimul cu facultatea înalt rațională universală. Sub acest raport, sublimul, întotdeauna mare, spre deosebire de frumos care poate fi și de natură mică, beneficiază atât de atributul simplității, cât și de acela al duratei. Durata amplă și suverană poate fi atât trecută, cât și înfricoșătoare dar nobilă în perspectiva viitorului. Legat și de conceptul infinității.

sublimul devine, la Kant, "un maximum de perfecțiune". Din această cauză însăși virtutea nu apare sub o altă înfățișare decât aceea a sintezei dintre calitatea morală și dimensiunea sublimului. Pentru Kant, speciile sublimului sunt: "sublimul matematic" (sau extensional) și "sublimul dinamic". În acest sens, puterea naturii, de exemplu, se manifestă, spre deosebire de forță, în ipostaza ei dinamic-sublimă, aceasta în măsura în care ea nu produce frică ci înspăimântă pur și simplu, dar și înalță, în același timp. O a treia formă principală de caracterizare a sublimului este aceea schițată de Hegel. În viziunea acestuia, sublimul reprezintă o stare-limită a faptului simbolic. Simbolul este, pentru Hegel, o existență exterioară dată intuiției. Dar această existență nu trebuie înțeleasă așa cum apare, dată nemijlocit, ci urmează să fie considerată "cu un sens mai larg și mai general". În acest mod, simbolul se dezvăluie a fi o imagine concretă (sau o expresie) care a fost ridicată la nivelul unei semnificații generale. Fiind deci semnificație generală, simbolul presupune eliminarea sau punerea în umbră a unei serii întregi de însușiri, care devin astfel nedeterminate. Când raiugul de nedeterminare atinge o limita maximă, simbolul capătă o dimensiune sublimă.

SUBCONȘTIENT = un ansamblu de servomecanisme și implicații nemijlocite ale conștientului, o rezervă de informații și operații declanșate prin rezonanță, din care se construiesc stările de conștiință, fiind un sistem mediator care face parte din EU, deosebindu-se însă de EUL conștient întrucât persistă într-o formă latentă sau implicită, dar totodată deosebindu-se radical de inconștient.

Subconștientul reprezintă aspectul receptiv sau feminin, iar conștiința (mentalul) reprezintă aspectul activ sau masculin în raport cu subconștientul. Subconștientul este un fel de "conștiință latentă" și potențială care este inferioară, dar coexistă cu conștiința clară și o deservește cu fidelitate.

Subconștientul este în mod normal foarte puternic și mult mai dezvoltat la femei. El este în mare măsură energizat și dinamizat prin intermediul forțelor subtile ale Lunii. Pentru subconștient se mai utilizează termenii de "subconștiință" sau "zona marginală a conștiinței". Totodată, subconștientul a fost caracterizat ca fiind un "inconștient normal" sau ca o zonă superficială și apropiată de conștienta inconștientului care, spre deosebire de sferele "profunde" ale inconștientului, se află în relații de compatibilitate cu conștiința și este ușor accesibil acesteia.

Subconștientul a fost calificat uneori ca "preconștient" iar în conflictul dintre conștient și inconștient s-a constatat că subconștientul se situează pe pozițiile conștiinței, participând la refularea pulsiunilor inconștiente. Acestea sunt filtrate prin subconștient și numai unele ajung la conștiință. De asemenea, numai unele dintre formațiunile conștiinței, fiind filtrate prin subconștient, ajung să fie asimilate și transformate în sferele inconștientului. Prin urmare, deși subconștientul se prezintă pe de o parte ca o rezervă și subsistem potențial al conștiinței și, totodată, ca postconștiință și preconștiință, iar pe de altă parte se prezintă ca un inconștient non-conflictual și transparent, nu putem integra acest subsistem în vreunul din cele două sisteme polare (conștiința +, inconștient -) ci trebuie să realizăm existența relativ autonomă a subconștientului ca sferă sau modalitate mediatorie și tranzitorie între conștient și inconștient.

Unii, datorită ignoranței, confundă subconștientul cu inconștientul, cu toate că inconștientul este înzestrat cu alte caracteristici. Pe seama subconștientului s-au pus elementele cristalizate ale conștiinței stinse sau uitate, automatismele psihice fixate prin repetiție și fragmentate, aspectele de deprindere și memorie potențială, montajele intelectuale reflectate, structurile operaționale nereflexive, fenomenele perceptive neintegrate conștient care, astfel, îndeplinesc funcții reglatorii. În subconștient intră de asemenea complexe senzomotorii aconștiente, deprinderile de orice fel (atât bune cât și rele), operațiile necontrolate conștient după imprimare și fixare, cât și fenomenele de memorie potențială cu toate energiile latente existente în ființă.

În ființă, subconștientul reprezintă SHAKTI (energia activă și îndeosebi generatoare sau, altfel spus, forța energetică) în raport cu conștiința sau mentalul. Axul principal de forță al subconștientului care permite dinamizarea acestuia este IDA NADI, în legătură cu nara stângă (aspectul receptiv, lunar, feminin, YIN,(-)).

Marele secret caracteristic genilor și tuturor oamenilor din toate epocile, este capacitatea lor uluitoare de a intra în contact, fie conștient, fie în mod spontan, cu puterile nelimitate ale subconștientului, eliberându-le. Dacă vom putea face la fel, vom deveni capabili de performanțe extraordinare. Subconștientul nostru deține deja, în profunzimile sale latente, soluțiile la toate problemele care ne frământă și

ne poate îndeplini, direct proporțional cu intensitatea încrederii, orice dorință. El este servitorul, constructorul și susținătorul corpului. Dacă învățăm cum să ne folosim de el și în ce mod să-l comandăm, el ne poate ridica pe culmi nebănuite, asigurându-ne mereu succesul. În această direcție, o modalitate simplă (dar extrem de eficientă de a dinamiza subconștientul și de a amplifica puterea de manifestare a acestuia, este sugestia.

Sugestia poate fi deci considerată ca fiind unul dintre procesele fundamentale ale manifestării. Sugestia, ca fenomen de rezonanță cu anumite energii, mai mult sau mai puțin subtile, a apărut odată cu Natura și este la fel de puternică precum aceasta. Fiecare mișcare, de exemplu, o facem prin sugestie. Mai întâi gândim, aproape fulgerător și după aceea acționăm. Mai întâi facem planuri și apoi le realizăm. Cunoștințele și experiențele personale, sau altfel spus tot ceea ce am acumulat până în prezent se datorează puterii complexe a sugestiei. Însușirea acestor cunoștințe sau noțiuni se face permanent prin puterea sugestiei. Chiar și cunoștințele sau inspirațiile geniale, care ni se par a fi spontane, ne sunt date totdeauna prin puterea sugestiei care emană permanent de la Energia Divină infinită sau Mentalul Macrocosmic al lui Dumnezeu.

TRANSFIGURARE = procedeu specific care face posibilă punerea rapidă în rezonanță cu energii subtile divine, cu sfere de forță și aspecte elevate sublime din MACROCOSMOS, prin intermediul cărora elementele realității exterioare, distilate de viziunea înnobilatoare, imaginația și puterea de expresie a celui care transfigurează se transformă, mai ales pentru acesta, într-o realitate nouă, elevată, minunată, spiritual-afectivă, încărcată, ce îl face să trăiască o formă de extaz. Prin exemplul cunoașterii artistice, sublime, transfigurarea constituie dovada rolului activ și profund creator al conștiinței în genere, rol subliniat adeseori de YOGA. Specificul cunoașterii artistice, sublime capabilă să recreeze realul în ipostaze aprofundate, idealizate, înălțate, arhetipale, chiar și ca proiect, construcție și model anticipator, prin ridicarea lui pe diferite trepte de transfigurare de la concretul sensibil la abstractul sensibil, în forme de expresie adecvate fiecărela dintre treptele respective, l-au adus artei și denumirea (acceptabilă ca metaforă) de oglindă magică a realității. Transfigurarea joacă un rol esențial în continența amoroasă și în AMORUL TANTRIC fără sfârșit.

TRANSMUTAȚIE = transformare sau schimbare însoțită de o declanșare uriașă de energie, a unui element chimic în altul printr-o nouă grupare a elementelor constitutive în atomi, obținută prin dezintegrarea radioactivă naturală sau prin reacții nucleare posibile în anumite condiții chiar și în sfera biologicului la temperaturi slabe. TRANSMUTAȚIILE BIOLOGICE LA ENERGIE SLABĂ REPREZINTĂ O REALITATE ULUITOARE. Deși părea că fizica modernă a clarificat în mod categoric și indubitabil faptul că transmutația elementelor nu poate fi obținută decât prin jocul marilor ENERGII capabile să înfrângă forțele ce rețin nucleonii în structurile lor bine determinate, în unele cazuri s-a constatat în mod evident, experimental, că există și alte căi, mult mai eficiente și naturale, pentru obținerea acestor procese fizice de transmutație, chiar și la energii slabe, atât în structurile materiei vii vegetale, cât și în cele animale, în cadrul metabolismelor specifice.

În ființa umană, procesele de transmutații atomice la energii slabe se produc în mod continuu, mai mult sau mai puțin intens în cadrul metabolismului, al proceselor sexuale, al trăirilor erotice, al stărilor afective, al activității mentale, al experiențelor spirituale.

Nenumărate experiențe au permis să se constate că întregul corp al ființei umane este o adevărată microuzină atomică în care, prin transmutații la energii scăzute sunt produse într-un mod discret elemente chimice de care corpul are nevoie. Simultan, în urma acestui proces, rezultă energii uriașe care fac posibilă o gamă nebănuită de fenomene extraordinare ca: manifestarea unor disponibilități paranormale, apariția unor stări superioare de conștiință, amorsarea și alimentarea fenomenelor de sublimare a anumitor energii, amplificarea inteligenței, tonus afectiv constant euforic, fericire, etc. Deosebit de semnificativ este dacă ne gândim că aceste procese de transmutație în corpul uman au la bază programe biochimice bine stabilite de Natură, pentru fiecare temperament în parte, cu sute de mii de ani în urmă.

Ce înseamnă în ultimă instanță transmutația biologică sexuală?

O utilizare continuă de "materie" amoroasă grație unui control constant, pe parcursul unor trăiri erotice intense, sinonimă unui "consum de hrană" care se transformă treptat în energie ce va putea fi sublimată, conducând la o serie nesfârșită

de mutații rapide în ființă, în conformitate cu intențiile acestela.

Inginerul biolog L. KERVRAN a confirmat pentru prima dată printr-o serie de experiențe epocale, realitatea de netăgăduit a proceselor de transmutație atomică-biologică la energii slabe. Conform demonstrațiilor sale experimentale aceste transmutații se produc în mod continuu atât în structurile materiei vii vegetale, cât și în cele animale, cu declanșări lente uriașe de energie, în cadrul metabolismelor specifice. Lucrările esențiale ale savantului C. L. Kervran, referitoare la acest domeniu misterios, au fost publicate în limba franceză în editura MALOINE și titlurile lor sunt: "Dovezi privitoare la existența transmutațiilor biologice" și "Transmutațiile la energie slabă". Acest savant constată că transmutația de către materia vie a atomilor unui element, pentru asigurarea desfășurării anumitor procese biochimice ale vieții este sesizată în multiple cazuri specifice care prezintă aspecte "enigmatice". După cercetări atente, realizate pentru a se putea înțelege măcar în parte transmutațiile atomice-biologice pătrunzând în intimitatea proceselor fizico-chimice care se produc la nivelul celulelor, s-a ajuns treptat la constatarea că aceste transmutații AU LOC LA NIVELUL MITOCONDRIILOR (GRANULE CELULARE CE SECRETĂ ENZIME).

În afara aspectelor remarcate, posibilitatea producerii transmutațiilor biologice la energii slabe, în baza surprinzătorului model oferit de Natură, conduce la implicații binefăcătoare multiple, contribuind la deschiderea unor noi orizonturi care merită desigur o atenție deosebită.

În cele ce urmează, vom analiza succint câteva fenomene intim corelate în universul complex al ființei umane, cu procesele de transmutație biologică la energii slabe.

Cu toate că yoghinii Orientului și unii rari înțelepți ai Occidentului care practicau cu succes veritabila ALCHIMIE biologică în propria lor structură corporală au cunoscut și aplicat aceste modalități secrete în urmă cu mii de ani, abia în deceniile anterioare, diverși experimentatori au sesizat și recunoscut existența în fiziologia structurilor materiei vii a unor procese fizico-chimice care contraveneau în mod evident principiilor clasice ale conservării materiei. Depășiți de aceste mistere, în nenumărate cazuri, cercetătorii respectivi s-au limitat numai să constate, fără a reuși să explice anumite rezultate neobișnuite. Atomii corpului uman conțin o imensă energie care poate fi trezită gradat, controlată și folosită prin intermediul proceselor de transmutare și sublimare a potențialului sexual în timpul trăirilor amoroase frenetice, integral controlate prin continență. La baza acestor performanțe extraordinare se află anumite procedee cunoscute prin învățăturile secrete TANTRA.

La ora actuală se știe precis că FIECARE ATOM AL CORPULUI NOSTRU FIZIC conține o energie gigantică echivalentă cu 200 de milioane (200 000 000) eV. Fenomenologia yoghină în desfășurare gradată facilitează controlul voliuv asupra acestor energii colosale, permițându-i ființei umane să recurgă la anumite modalități rapide pentru a elibera gradat această putere "încătușată" în ATOMII componenți ai multiplelor elemente prezente în diferite părți ale corpului fizic al fiecărei ființe umane. De fapt, în acest corpul fizic al oricărei ființe umane există suficientă energie POTENȚIALĂ prin a cărei angrenare efectivă, parțială sau totală, grație proceselor de transmutație biologică, pot fi provocate și alimentate fenomene sau manifestări extraordinare, uneori chiar de natură subtil cosmică (grandioase prin amploarea și complexitatea lor) care se pot declanșa cu o ușurință surprinzătoare, atunci când sunt întrunite anumite condiții necesare.

TEAMĂ = Face parte din categoria emoțiilor bazale, caracterizându-se printr-o stare psihică percepută în mod neplăcut de către subiect, sub formă de neliniște, insecuritate și ea evidențiază procese de REZONANȚĂ cu energii subtile mai mult sau mai puțin rele, perturbatoare. Teama determină, de cele mai multe ori, tendința de evitare a unui posibil (sau imaginar) pericol, iminent sau îndepărtat. Încercările de definire a acestei trăiri emoționale ce evidențiază procese de REZONANȚĂ cu energii subtile nocive ce apar și persistă în ființa noastră se lovesc de larga paletă de expresie pe care teama o dobândește la nivel individual. Tipul de personalitate își pune amprenta în mod decisiv asupra modului în care subiectul "presimte" și mai ales intuiește sentimentul de teamă. Nivelul de instruire (inteligența) și experiența sau antrenamentul acumulate de subiect reprezintă un alt element important în relația individ-teamă.

După intensitatea trăirii (stării), TEAMA are mai multe forme care, în funcție de particularitățile și disponibilitățile fondului timic (de la TIMUS, importantă glandă endocrină din corpul uman) al subiectului pot fi descrise ca: timiditate, frică, panică,

teroare. Teama se situează, alături de anticipație, furie, bucurie, acceptare, surpriză, durere și dezgust în ansamblul emoțiilor bazale care caracterizează viața afectivă a ființei umane obișnuite, reflectând obiectivitatea lumii înconjurătoare prin filtrul subiectivismului individual. În fața oricărei situații noi sau având un grad de dificultate sporit, ființa poate încerca un anumit sentiment de teamă sau stres, care atunci are un ecou pozitiv asupra activității sale (concentrare, mobilizare a forțelor). Exagerarea sa patologică precum și absența fricii îi conferă semnificația unui simptom, anxietatea, angoasa, fobia trăirilor terifiante fiind formele sale cele mai frecvente.

TEMERITATE = îndrăzneală deosebită pentru fapte mari, bune, cutezanță a gândirii și imaginației pentru realizarea lucrurilor măreție. Temerarii au conștiința greutăților și a riscului, pe care le depășesc datorită voinței lor puternice, credinței nestrămutate în izbânda finală, generozității cu care se dăruiesc marilor acțiuni, mergând până la abnegație sau sacrificiul de sine.

TENACITATE = calitate voluntară constând în rezistența, datorită energiei mari de care dispunem, la solicitări mari și îndelungate și în capacitatea de a desfășura eforturi, pe măsura dificultăților ce trebuie depășite atât timp cât se mențin respectivele dificultăți. Fără tenacitate nu este posibilă înfrângerea obstacolelor ce se ivesc în viață. "Caracteristica adevăratului eroism este tenacitatea". (Eminescu)

TIMP = Categorie ontologică sintetizând în concepția yoghină proprietatea universală a tuturor formelor de a fi cuprinse într-o anumită energie subtilă a duratei, situându-se simultan sau succesiv unele față de altele. Ca și determinația categorială a spațialității, conținutul noțiunii de timp poate fi cu greu redat în mod satisfăcător într-o definiție. În viziunea spirituală YOGA asupra timpului (cunoscută uneori sub denumirea mitologică de "Eterna Reîntoarcere"), timpul apare ca un cerc, primind - ca și spațiul - atributul reversibilității într-o devenire ciclică a Universului. Întreaga Creație este supusă acestei neîncetate deveniri, deci, cu alte cuvinte, energiei subtile a Timpului, numai Pura Conștiință Divină plasându-se în eternitatea ce transcende orice devenire și orice durată.

Timpul relativ al devenirii individuale este de fapt un simț interior al succesiunii stărilor de conștiință ale subiectului și o percepție pură a continuității eului individual. De fapt, la întregul nivel biologic, continuitatea temporală nu cunoaște rigiditatea cronologiei astronomice, ea manifestându-se aici ca durată a unor procese ritmate în cicluri vitale, diferențiate în funcție de specificul fiecărei specii, biocenoze, al fiecărui areal, ecosistem etc. Orice formă de existență este o devenire, o formă de istoricitate, înscrisă pe anumite coordonate temporale specifice, eternă fiind, din acest punct de vedere, numai energia transcendentă a timpului.

În filosofia esoterică YOGA, este bine precizată diversitatea calitativă (ierarhizată, în funcție de nivelul specific de vibrație) a temporalității, fapt care legitimează și integrează atât varietatea perspectivelor, elaborate pe diferitele planuri ale conștiinței, asupra energiilor timpului și asupra posibilităților de unificare a acestora în conștiința yoghinului cu ajutorul Marii Puteri Cosmice KALI; în egală măsură, însă, înțelepciunea multimilenară YOGA arată și necesitatea universalizării, prin integrare unificatoare și transcendere, a acestor perspective parțiale, într-o semnificație categorială unitară, divină, absolută și eternă, prin intermediul grației intense a Marii Puteri Cosmice KALI.

Se poate vorbi în acest cadru despre un **timp trăit**, care se deosebește atât de timpul obiectiv (ce poate fi măsurat fizic), cât și de timpul psihologic, desemnând dinamismul vital, devenirea umană și având drept caracteristică orientarea spre viitor. Fiind în esență energie subtilă, dimensiunile timpului sunt modulate specific de structurările conștiinței individuale și ale Conștiinței Cosmice. Astfel, informațiile referitoare la evenimentele din trecut, prezent sau viitor sunt înregistrate și înmagazinate într-un SUI GENERIS (unic în felul său) suport magnetic al Universului, realitate denumită în YOGA "înregistrări sau clișee AKASHA-ice". Aceste "urme" stocate în energiile timpului pot fi ulterior retrăite la voință de yoghinii avansați, ca și de anumite ființe umane înzestrate nativ cu un anumit nivel de deschidere în planul specific al lui AKASHA TATTVA sau care, spontan, de cele mai multe ori fără să știe clar cum procedează, intră într-o stare specială de conștiință conexă cu nivelul înregistrărilor AKASHA-ice).

Prezența și accesibilitatea unor asemenea informații din AKASHA TATTVA este implicită chiar și în actualele teorii ale fizicii moderne, cum ar fi teoria "Ordinii implicate", a lui DAVID BOHM, care sugerează că există o anumită ordine fenomenală

și structurală a Universului ce nu are nimic de a face cu devenirea și temporalitatea. Încă de la începutul secolului nostru, oamenii de știință au arătat în repetate rânduri că simțul aprecierii noastre asupra timpului este de fapt o distorsionare a realității. Astfel, genialul savant ALBERT EINSTEIN spunea: "Distincția dintre trecut, prezent și viitor este de fapt o iluzie și am putea chiar spune că ea este cea mai persistentă iluzie". La rândul său, eminentul savant ERWIN SCHRODINGER afirma: "Despre bariera dintre ele (trecut, prezent și viitor) nu putem spune că trebuie distrusă; această barieră nu există în realitate".

Cu asemenea afirmații, conceptul indian și yoghin de MAYA primește o tot mai clară confirmare științifică, deși anomaliile cursului iluzoriu al timpului zgâlțâie din temelii cauzalitatea fizicii clasice. Se vorbește de asemenea despre "natura cu multiple fațete a energiei timpului" și despre percepția uneori neliniară a timpului în conștiință. Ceea ce omul modern numește, datorită obișnuinței, timp, se dovedește, la o analiză atentă, a nu fi de fapt timpul, ci numai o singură linie sau un singur punct în mișcare în planul posibilităților care devin actualizări. În timpul REAL (AKASHA), tot ce și-a afirmat existența rămâne mai departe în existență, ca "amprenta" sau structurarea specifică, modulând substratul energetic al timpului etern (AKASHA). Pentru un clarvăzător sau pentru un yoghin avansat, de exemplu, toate nivelurile timpului există în simultaneitate.

Deși timpul este o calitate a universului fizic, simțul nostru interior al timpului nu este atât fizic, cât emoțional și mental. Noi nu percepem timpul cu corpul nostru fizic, așa cum percepem alte aspecte ale lumii exterioare. Mintea, și nu corpul, ne spune că a trecut o oră, de exemplu. Chiar și în împrejurări așa-zis "normale", aprecierea noastră asupra timpului este extrem de variabilă, depinzând foarte mult de implicarea noastră emoțională în ceea ce facem și de nivelul de focalizare a atenției în respectiva activitate. Aceasta nu înseamnă însă, în mod simplist, că timpul "se târâie" atunci când noi ne plictisim. Uneori, timpul pare că stă pe loc: mai ales în cazul așa-numitelor "experiențe de vârf", momentelor de extaz sau în cazul intuiției și trăirii transcendenței, toate acestea sunt cel mai adesea însoțite de un sentiment mai accentuat sau mai slab resimțit al atemporalității, întocmai ca și cum ATUNCI am ieși din timp.

TRĂIRE = Uneori se crede în mod fals că tradiția YOGA acordă o mică atenție trăirilor și emoțiilor. Cu toate acestea puțini știu că marii yoghini au catalogat aproape întreaga gamă de trăiri sau sentimente care sunt cunoscute de psihologia modernă. De multe ori scrierile tradiționale YOGA se referă la experiențele afective, de o amploare oceanică, profund binefăcătoare, afirmând că ele apar în cele mai înalte stadii ale extazului divin (SAMADHI), pentru care deocamdată nu există nici un echivalent corect și direct în psihologie. Această stare amplu extatică de "identitate copleșitoare cu beatitudinea" (ANANDA SAMAPATTI) este starea sublimă despre care noi vorbim. Deja, în tratatul clasic TAITTIRIYA UPANISHAD (II.-7) care aparține genului de texte "gnostice" timpurii se afirmă că "întotdeauna și cu adevărat (Existența ultimă) nu este în fond altceva decât trăire nesfârșit extatică (RASA)".

Probabil că ceea ce a dat naștere acestei impresii greșite, despre care am vorbit la început, este faptul că uneori gânditorii indieni tind să conceptualizeze într-o manieră holistică, integratoare. Astfel, unii cercetători superficiali se lasă înșelați de faptul că în YOGA sentimentele sunt în general discutate și analizate împreună cu motivațiile lor, aspect care deja anticipează anumite teorii contemporane afecto-motivaționale. Acest holism psihologic este rezumat de exemplu în doctrina KLESHA -urilor (cauzelor suferinței) din YOGA SUTRA, ce identifică cinci factori principali care, în general vorbind, guvernează viața unei ființe umane: 1 - ignoranța spirituală (AVIDYA) care nu este numai absența cunoașterii corecte, ci totodată și o interpretare greșită (eronată) a realității; 2 - sentimentul individualizării sau cu alte cuvinte al lui "eu sunt" (ASMITA); 3 - "dorința de a supraviețui" (ABHINIVESHA); 4 - atașamentul (RAGA); 5 - aversiunea (DVESHA). Atașamentul și aversiunea formează părți ale unui continuum motivațional. Viața unei ființe umane obișnuite, încă neeliberate spiritual se învârte cel mai adesea în jurul scopului inconștient sau conștient formulat al dobândirii plăcerii și evitării durerii. În interiorul acestei structuri motivaționale de bază apar o mulțime de emoții. Procesul yoghin fundamental constă inițial în "transmutarea și sublimarea emoțiilor negative (care generează instantaneu în ființa umană REZONANȚE malefice) în trăiri pozitive (care generează instantaneu în ființa umană REZONANȚE benefice) cum ar fi: compasiunea (VARUNA) sau iubirea intensă (BHAKTI). Acestea se realizează cel mai adesea ÎN MOD SPONTAN prin aderarea fermă și constantă a practicantului YOGA la principiile binecunoscute

ale disciplinei morale (YAMA) și printr-o realizare cât mai bună a autocontrolului (NIYAMA). Totuși, este important să ne dăm seama că YOGA nu se oprește la obiectele umaniste ale creării unei personalități binefăcătoare și plenar funcționale. Ea urmărește în ultimă instanță transcenderea corpului și a minții și prin urmare totodată chiar a dimensiunii afective. În același timp, trebuie totuși să menționăm că în multe școli realizarea ultimă a Sinelui Suprem (ATMAN) sau Eliberarea Spirituală ultimă nu reprezintă sfârșitul vieții emoționale a yoghinului. Mai degrabă atunci, fiind o ființă umană cu adevărat și pe deplin eliberată de toate "lanțurile" și de toate limitările (condiționările) devine în sfârșit capabil să se angajeze în viață plenar și spontan, trăind frenetic și în mod liber tot felul de emoții profund binefăcătoare, sublime, fără ca prin aceasta să mai fie vreodată înlănțuit de ele. Acest aspect fundamental este evident în special în cazul adepților yoga avansați care datorită ignoranței oamenilor obișnuiți sunt considerați nebuni, în unele cazuri ei chiar fiind numiți nebunii lui Dumnezeu (vezi cazul lui Ramakrishna) și care datorită faptului că atunci identitatea lor fundamentală este cufundată total în Sinele Suprem (ATMAN) și nu în ego, sunt spontan și plenar capabili să activeze și să trăiască adesea cu o intensitate extraordinară întreaga gamă a emoțiilor umane profund benefice, cu scopul de a-i învăța pe ceilalți cum să ajungă astfel să trăiască cât mai des și din ce în ce mai intens stări de beatitudine (ANANDA). Cu toate că adeseori se spune că în realitate condiția realizării Sinelui Suprem (ATMAN) este dincolo de bine și rău, este ESENȚIAL SĂ SE ȘTIE CĂ ființa umană care este cu adevărat eliberată spiritual TOTDEAUNA face numai ceea ce este bine, chiar dacă el nu apare tuturor în mod necesar ca fiind o ființă fără greșeală. Acest aspect - că el (REALIZATUL) nu poate fi privit de toți oamenii în mod egal pentru a fi recunoscut drept o ființă umană care a atins starea de îndumnezeire - este firesc dacă avem în vedere că cel mai adesea el este privit prin ochii (orbiți de ignoranță) celor care nu au atins starea de realizare spirituală. Dacă aici nu pierdem din vedere faptul că în cazul celor mulți "AVEM CÂTE CAPETE ATÂTEA PUNCTE DE VEDERE (moduri de a privi realitatea)" ne va fi ușor să înțelegem acest aspect care îi contrariază pe aspiranții suspicioși și mediocri.

UMOR = Conform teoriei dinamice, umorul ar putea fi considerat ca manifestarea cea mai înaltă a proceselor defensive ale psihicului, deoarece acesta face să apară starea de rezonanță cu energiile subtile ale bucuriei, ale bunei dispoziții și ale râsului, ce există în anumite sfere subtile din MACROCOSMOS. El nu sustrage atenției conștiente conținutul de reprezentare asociat cu efectul neplăcut, așa cum procedează refularea, depășind astfel automatismul apărării. Umorul devine deci o apărare subordonată controlului gândirii conștiente.

Considerat ca o trăsătură binefăcătoare de caracter, pozitivă, ca o înaltă performanță psihică și mentală, la cel înzestrat (cu umor) umorul apare chiar și atunci când există o situație care produce în mod obișnuit sentimente neplăcute sau când, acționează factori capabili să reprime aceste afecte în statu nascendi ("în stare născândă"). Dintre aspectele caracteristice umorului pot fi menționate:
-umorul presupune comportamentul unei persoane care produce efect asupra altei persoane, manifestându-se în lanț (contagiunea generată rapid, prin REZONANȚĂ în grup) a comicului);
-umorul este independent de condiția realității;
-tipurile de umor rezultă din tipurile de afecte economisite, cele mai frecvente fiind cele rezultate din economisirea milei, a enervării (în umorul cotidian);
-umorul suprimă complet sau anulează parțial dezvoltarea afectivă negativă.

Prin amplificarea umorului, în ființa umană va putea apărea și se va manifesta spontan râsul.

CUPRINS

Capitolul I
JOCUL DIVIN AL VIEŢII 3
Capitolul II
LEGEA TAINICĂ A PROSPERITĂŢII 8
Capitolul III
PUTEREA MAGICĂ A CUVÂNTULUI 12
Capitolul IV
LEGEA NONREZISTENŢEI 18
Capitolul V
LEGEA KARMEI ŞI LEGEA IERTĂRII 24
Capitolul VI
ARUNCAREA INSPIRATĂ A POVERII. IMPRESIONAREA PROFUND BINEFĂCĂTOARE A SUBCONŞTIENTULUI 30
Capitolul VII
IUBIREA - ENERGIA SUPREMĂ BENEFICĂ ATOTCUPRINZĂTOARE ŞI UNIFICATOARE A LUI DUMNEZEU 36
Capitolul VIII
INTUIŢIE DIVINĂ SAU DIRECTIVE 43
Capitolul IX
PERSONALITATEA PERFECTĂ SAU MODELUL DIVIN 49
Capitolul X
NEGAŢII ŞI AFIRMAŢII 55
GLOSAR 61

✿ În „JOCUL DIVIN AL VIEȚII", iubirea nesfârșită împreună cu bunăvoința alungă repede din ființa noastră orice răutate.

✿ Omul care este profund echilibrat și care deja s-a stabilit într-o gândire în mod predominant justă, omul care emite numai gânduri benefice către semenii lui, care este fără frică, nu poate fi deloc atins sau influențat, în nu contează ce mod, de gândurile malefice (rele) ale celorlalți. Păstrându-se mereu în această stare, o astfel de ființă umană poate recepționa numai gânduri bune, precum cele pe care le emite și el către cei din jurul lui. Acele ființe umane care, dimpotrivă, opun rezistență răului și răspund tot cu rău își fac viața un iad, fiindcă această atitudine produce o cumplită stare de suferință.

✿ De multe ori este cu putință să te lecuiești de a mai face anumite greșeli atunci când le vezi în toată urâțenia lor la ceilalți. Viața este pentru fiecare dintre noi o oglindă și adeseori noi ne găsim pe noi înșine reflectați în ființele umane care sunt în preajma noastră și cu care interacționăm cel mai frecvent!

✿ Trăirea bolnăviciosă, obsesivă în trecut este nu numai o obișnuință greșită, ci și o violare a legilor spirituale. Să nu uităm că Iisus a spus: „Iată că acum este pentru tine timpul potrivit, acum și nu altădată este ziua mântuirii". Omul trebuie să trăiască plin de optimism și să se ancoreze cât mai bine în momentul prezent. De aceea este atât de necesar să fim cât mai focalizați asupra zilei prezente, căci numai gândind și acționând astfel vom putea da binețe zorilor zilei următoare.